

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

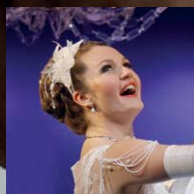

**SPECIÁLNÍ PŘÍLOHA
PŘEDPLATNÉ NA SEZÓNU
2012/2013**

Hana Fialová
Foto Tamara Černá

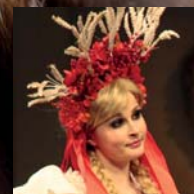
opera
**ŽIVOT
PROTOPÁŠNÍKA**

čínohra
PYGMALION

balet
**PADAJÍCÍ
ANDĚLÉ**

opereta/muzikál
**POLSKÁ
KŘEV**

Předplatné 2012/2013

Držíme Vám místo

Prodej předplatného zahajujeme 16. dubna 2012 v 16 hodin v předprodeji NDM na ulici Čs. legií!

Více na www.ndm.cz

EDITORIAL

Vážení přátelé a milí diváci,

nedaleko od nádherného, před více jak deseti lety zrekonstruovaného Divadla Antonína Dvořáka, které patří k nejkrásnějším budovám města Ostravy a nejkrásnějším divadlům České republiky, léta chátrá komplex bývalého módního domu Ostravica – Textilia. Těmto významným budovám, snad i včetně sousedního, rovněž zdevastovaného novogotického domu uzavírajícího Smetanovo náměstí, přímo proti čelní fasádě divadla, hrozí v současné době demolice. Centrum města tak může nenávratně přijít o svou bránu do centra, o kus své paměti. Neveselý pohled je i na protější komplex budov bývalého hotelu Palace. Obě místa byla po dlouhá léta vizitkou Ostravy, symbolem její zlaté éry na začátku 20. století, místem rušného městského života, křižovatkou luxusu, ambicí, energie rychle se rozvíjejícího města, jehož opravdu „městská historie“ se píše teprve 150 let. Tato místa přežila i časy komunistické totality, které nebyly radostné a zanechaly na tváři Ostravy řadu ošklivých a nezacelitelných jizev a ran. Je potřeba i nadále město připravovat o jeho paměť? Mezi významnými hosty protějšího, dnes rovněž chátrajícího hotelu Palace, v době, kdy protější komplex domů módního domu Ostravica zářil novotou a byl sebevědomou pýchou mladého velkoměsta i celého mladého Československa, byl v roce 1933 i světoznámý hudební skladatel, tehdy jedenapadesátiletý Igor Stravinskij (1882–1971), opravdová hvězda světové hudby. Přijel sem, aby v nedalekém Městském divadle (dnes Divadle Antonína Dvořáka) představil své skladby jako dirigent i klavírista, a tak zde mimo

jiné zazněla v československé premiéře jeho slavná Žalmová symfonie. To vše zejména díky tehdejšímu šéfovi ostravské opery a významnému organizátoru hudebního života Jaroslavu Vogelovi (1894–1970). I to je paměť města! Paměť zavazující i inspirující. Když píšete tyto řádky, vrcholí v Divadle Antonína Dvořáka zkoušky na novou premiéru opery Igora Stravinského *Život prostopášníka*. Tento světový „hit operní tvorby 20. století“ uvidíme v Ostravě vůbec poprvé. Stejně jako loňský úspěšný titul *Cardillac* Paula Hindemitha je i *Prostopášník* živým připomenutím skladatelovy návštěvy Ostravy v roce 1933 a zároveň i poctou již zmíněnému šéfovi opery Jaroslavu Vogelovi, který se velkou měrou zasloužil o bohatý kulturní život města mezi dvěma světovými válkami. Snažíme se na jeho odkaz navázat a usilujeme o živé a aktuální hudební divadlo.

Divadlo, zejména s takovou tradicí jako má to naše, musí být i jedním z nositelů paměti města. Mě osobně tento úkol velmi těší, zavazuje i inspirativně provokuje. Je to na jednu stranu paradox, protože divadlo je uměním okamžiku, a divadelní zážitek je prchavým přeludem, protože to, co právě v hledišti zažíváme, nenávratně mizí a zůstává jen v našich pocitech a vzpomínkách, a i ty nejspěšnější inscenace po relativně krátkém čase (na rozdíl od budov) mizí. Divadlo spoluvytváří město a jeho duchovní a kulturní život. Činí tak svým živým uměním, stejně jako architekti jej tvoří budovami, které zde zanechali. Má-li město žít, žít musí obojí. I proto je paměť města inspirativní a zavazující. Nepřipravujeme se o ni! Naše oba divadelní domy žijí současností s vědomím zodpovědnosti k minulosti. Jen tak můžeme žít a tvořit v přítomnosti a plánovat budoucnost. Přeji Vám krásný přechod ze zimy do jara. Obojí pak spojené s co nejčastější návštěvou divadla.

V úctě Váš

Jiří Nekvasil
ředitel

P. S. A nezapomeňte, že již 16. dubna začínáme od 16.00 hodin prodávat předplatné na divadelní sezónu 2012/2013.

PŘEDPLATNÉ 2012/2013

Prodej předplatného 2012/2013 zahajujeme 16. dubna v 16 hodin!

Přijďte do předprodeje vstupenek NDM na ulici Čs. legií v den zahájení prodeje předplatného na sezónu 2012/2013, tj. v **pondělí 16. dubna od 16.00 hodin**.

Budou Vás obsluhovat osobnosti, které Vám vyrazí dech!

Na takový nákup předplatného nezapomenete! Sledujte aktuální informace v dubnovém zpravodaji a na

www.ndm.cz

Sledujte aktuálně dění ve Vašem divadle na Facebooku!

www.facebook.com/narodnidivadlomoravskoslezske

OPERA

ČINOHRA

BALET

OPERETA/
MUZIKÁL

www.ndm.cz

OBSAH	
Editorial	1
OPERA	3 – 10
Premiéry v sezóně 2011/2012	3
Repertoár sezóny 2011/2012	4
Připravujeme (<i>Armida</i>)	5
Premiéra (<i>Život prostopášníka</i>)	6 – 7
Uvedli jsme (<i>Věc Makropulos</i>)	8 – 9
ČINOHRA	11 – 20
Premiéry v sezóně 2011/2012	11
Repertoár sezóny 2011/2012	12
Uvedli jsme (<i>Sůl nad zlato</i>)	13
Premiéra (<i>Kuřačky</i>)	14 – 15
Premiéra (<i>Ivanov</i>)	16
Připravujeme (<i>Poprask na laguně, Balada pro banditu</i>)	17
Uvedli jsme (<i>Pygmalion</i>)	18 – 19
BALET	21 – 26
Premiéry v sezóně 2011/2012	21
Repertoár sezóny 2011/2012	22
SPECIÁLNÍ PŘÍLOHA PŘEDPLATNÉ NA SEZÓNU 2012/2013	
Premiéra (<i>Padající andělé</i>)	23 – 25
420People	26
OPERETA/MUZIKÁL	27 – 34
Premiéry v sezóně 2011/2012	27
Repertoár sezóny 2011/2012	28
Uvedli jsme (<i>Polská krev</i>)	29
Připravujeme (<i>Sázky z lásky</i>)	30 – 31
Rozhovor (<i>Hana Fialová</i>)	32 – 33
Rozhovor (<i>Jan Drahovzal</i>)	34
Za oponou (<i>Jana Hajková</i>)	35
Z archivu Národního divadla moravskoslezského	36 – 37
Aplaus	38 – 39
Mimořádné akce	40
Obchodní informace	41
Program na březen 2012	42
Program na duben 2012	43
Repertoár	44

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a operetu/muzikál, které hrají pravidelně na dvou stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka a Divadle Jiřího Myrona.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úroveň se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Divadlo Antonína Dvořáka bylo postaveno v novobarokním stylu vídeňským architektem Alexandrem Grafem. Díky uměleckému ztvárnění a bohatému zdobení vnitřních prostor budovy a sochařským pracím na fasádě je dnes jedním z nejkrásnějších divadel u nás. Městské divadlo bylo slavnostně otevřeno 28. září 1907 a do roku 1919 se v něm hrálo výhradně německy. Od roku 1919 se stalo stálou scénou Národního divadla moravsko-slezského, za 2. světové války byli čeští divadelníci nuceni budovu opustit. Po ní budova vystřídala označení Zemské divadlo, Velké divadlo a Divadlo Zdeňka Nejedlého. Název Divadlo Antonína Dvořáka nese od roku 1990. Je domovskou scénou operního, činoherního a baletního souboru Národního divadla moravskoslezského. Hlediště po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 513 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona bylo původně Národním domem, jehož stavba byla zahájena v roce 1892 podle návrhu architekta Josefa Srba v novorenesančním slohu. Slavnostní otevření Národního domu se uskutečnilo 16. a 17. června 1894. V Národním domě postupně působily i hostovaly různé divadelní společnosti, v roce 1919 se stal druhou scénou Národního divadla moravsko-slezského. České divadlo se ale hrálo jen v Městském divadle a Národní dům sloužil ke společenským účelům, od roku 1925 zde sídlilo kino Kosmos. Za německé okupace bylo Národní divadlo moravskoslezské nuceno opustit Městské divadlo a uchýlit se do Národního domu, který byl výrazně přestavěn. Od roku 1954 nese budova jméno Divadlo Jiřího Myrona. V prosinci roku 1976 došlo k rozsáhlému požáru, který budovu prakticky zničil. V srpnu 1980 byla zahájena rozsáhlá rekonstrukce podle návrhu ostravských architektů Ivo Klimeše a Radima Ulmanna. Od slavnostního znovuootevření 28. dubna 1986 patří Divadlo Jiřího Myrona k největším u nás. Je domovskou scénou operetního/muzikálového, činoherního a baletního souboru Národního divadla moravskoslezského a pojme 623 diváků.

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Ředitel: Jiří Nekvasil

Hudební ředitel opery: Robert Jindra

Šéf činohry: Pavel Šimák

Šéf baletu: Igor Vejsada

Šéfka operety/muzikálu: Gabriela Petráková

Adresa redakce: Čs. legií 148/14,

701 04 Ostrava – Moravská Ostrava

Odpovědná redaktorka: Eliška Nováková

Autoři textů: Pavla Březinová, Dita Eibenová, Patrick Fridrichovský,

Daniel Jäger, Ondřej Nádvorník, Karolína Pečenková, Gabriela

Petráková, Marek Pivovar, Alena Punčochářová, Vlasta Reittererová,

Gabriela Říhánková, Klára Špičková

Program a repertoár: Milena Sládká

Technická spolupráce: Jarmila Faferková

Technická redakce a korektury: Pavla Březinová, Ondřej Nádvorník

Grafická úprava: Lubomír Šedivý

Redakční uzávěrka: 12. února 2012

Vychází: 1. března 2012

Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské

Tisk: Ringier Print CZ a. s.

**Vážení čtenáři, těšíme se na Vás
v našich hledištích!**

opera

Premiéry v sezóně 2011/2012

Benjamin Britten (1913–1976)

HRAJEME OPERU! – KOMINÍČEK

(*Let's Make an Opera! – The Little Sweep*)

Hudební nastudování a dirigent: Jan Šrubař

Režie: Lubor Cukr

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Eva Kotková

Sbormistryně: Lenka Živocká

Premiéra 18. září 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v českém překladu

Giacomo Puccini (1858–1924)

BOHÉMA (La bohème)

Hudební nastudování: Robert Jindra

Dirigent: Robert Jindra / Jan Šrubař

Režie: Tomáš Studený

Scéna a kostýmy: Sylva Marková

Sbormistři: Jurij Galatenko a Lenka Živocká

Premiéra 13. října 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském originále s českými titulky

Charles Gounod (1818–1893)

ROMEO A JULIE (Roméo et Juliette)

Hudební nastudování: Tomáš Brauner

Dirigent: Tomáš Brauner / Jakub Židek

Režie: Peter Gábor

Scéna: Jozef Ciller

Kostýmy: Katarína Holková

Sbormistr: Jurij Galatenko

Premiéra 15. prosince 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování ve francouzském originále

s českými titulky

Leoš Janáček (1854–1928)

VĚC MAKROPULOS

Hudební nastudování a dirigent: Robert Jindra

V roli Emilie Marty: Eva Urbanová

Koncertní uvedení 13., 21. a 26. ledna 2012

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v českém originále

s anglickými titulky

Igor Stravinskij (1882–1971)

ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA

(*The Rake's Progress*)

Hudební nastudování: Jakub Klecker

Dirigent: Jakub Klecker / Jan Šrubař

Režie: Jiří Nekvasil

Scéna: Daniel Dvořák

Kostýmy: Marta Roszkopfová

Sbormistr: Jurij Galatenko

Premiéra 1. března 2012

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v anglickém originále

s českými titulky

Antonín Dvořák (1841–1904)

ARMIDA

Hudební nastudování: Robert Jindra

Dirigent: Robert Jindra / Jan Šrubař

Režie: Jiří Nekvasil

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Simona Rybáková

Sbormistr: Jurij Galatenko

Premiéra 3. května 2012

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v českém originále

s českými titulky

**Půl hodiny před každým operním
představením jsou pro Vás připraveny
DRAMATURGICKÉ ÚVODY k danému titulu
ve foyer 1. balkónu Divadla Antonína Dvořáka.**

Opera NDM je na Facebooku:

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ – OPERA

ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA (The Rake's Progress)

– Jorge Garza (Tom Rakewell) Foto Martin Popelář

Vážení a milí diváci,

dovolte mi Vás prostřednictvím našeho divadelního časopisu opět pozdravit a upozornit na projekty, které jsme pro Vás v prvních dvou jarních měsících se souborem opery připravili. Po velmi úspěšném uvedení Hindemithova *Cardillac*a jsme pro Vás vybrali další ze stěžejních operních děl 20. století. *Život prostopášníka* ruského skladatele Igora Stravinského bývá nezdídku uváděn na světových scénách a festivalech celého světa a těší se velké divácké oblibě. Stravinského hudba zde odkazuje na klasicistní hudební formu a přes to, že harmonie přináší moderní prvky, vyznění celkové stavby tohoto díla působí místy až komorním dojmem, a jsou v ní dobře čitelná jednotlivá

hudební čísla. Divák má možnost se v díle snadno orientovat a jednoduše zachytit melodičnou linku. Stravinskij jako by chtěl tímto dílem vzdát hold slavnému Mozartovu *Donu Giovannimu*. Jako spojenci jednotlivých scén a hudebních čísel dokonce používá takzvané secco recitativy s cembalem, které jsou typické právě pro Mozartovy opery a díla jeho současníků. Pevně věřím, že Vás tento projekt osloví a bude opět zpestřením běžného repertoáru naší opery. Půjde tedy opět o mimořádný počín, který jistě vzbudí pozornost nejen ostravského hudebního života, ale stane se výjimečnou událostí v celorepublikovém měřítku. Jistě nemalou měrou k tomu přispěje i pěvecké obsazení. Ve velmi náročné tenorové roli se v Ostravě poprvé představí vynikající americký pěvec mexického původu Jorge Garza společně s tenoristou Národního divadla v Praze Jaroslavem Březinou. O roli Anne Trulove se podělí mladá sólistka našeho souboru Jana Šrejma Kačírková a debutující Nicola Proksch, která získala nabídku k nastudování této role na základě ceny ostravské opery na Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech. Opravdu velmi vzácným hostem pak je německý basbarytonista Ulf Paulsen, který ztvární démonického Nicka Shadowa. Roli Baby-Turek ztvární hostující Yvona Škvárová společně s Erikou Šporerovou. Hudebním nastudováním byl pověřen dirigent

brněnské opery Jakub Klecker a inscenační podobu vytvoří tandem Jiří Nekvasil a Daniel Dvořák. Dubnovou operní událostí bezesporu bude gala-koncert Evy Urbanové, která si díky své Kostelníčce a především Emilii Marty při lednovém uvedení Janáčkovy *Věci Makropulos* doslova podmanila ostravské publikum. Slavnostní atmosféře jistě dopomůže i samotná skladba programu, ve kterém zazní ukázky z těch nejlepších a nejmilovanějších rolí této české operní primadony. Náročný úkol zde čeká i na orchestr opery NDM, neboť na koncertě zazní mimo jiné i náročné předehry z oper Richarda Wagnera *Tristan a Isolda* a *Lohengrin*. Pokud jste ještě neměli možnost zhlédnout některá z našich repertoárových představení, připravili jsme pro Vás samozřejmě jejich reprízy i pro tyto dva měsíce. Můžete tedy zhlédnout například úspěšnou inscenaci *Bohémy* Giacoma Pucciniho v moderní podobě od mladého režiséra Tomáše Studeného, Verdiho *Nabucca*, *La traviata*, romantickou operu Charlese Gounoda *Romeo a Julie* nebo naposledy v této sezóně zhlédnout populárního Offenbachova *Orfea v podsvětí*. Těším se na setkání s Vámi při našich operních večerech a přeji mnoho krásných uměleckých zážitků.

S úctou

Robert Jindra
hudební ředitel opery NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR OPERY NDM (BŘEZEN – ČERVEN 2012)

Georges Bizet (1838–1875)

CARMEN

Hudební nastudování: Oliver Dohnányi

Dirigent: Oliver Dohnányi / Jan Šrubař

Režie: Marián Chudovský

Scéna: Jozef Ciller

Kostýmy: Simona Vachálková

Nejbližší představení uvádíme

17. června 2012 v Divadle Antonína Dvořáka*Nastudování ve francouzském originále**s českými titulky*

Giuseppe Verdi (1813–1901)

LA TRAVIATA

Nové hudební nastudování: Jan Chaloupecký

Dirigent: Jan Chaloupecký

Režie: Carmen Or

Scéna: Alexander Babraj

Kostýmy: Eliška Zapletalová

Choreografie: Tamara Černá, Igor Vejsada

Sbormistr: Jurij Galatenko

Uvádíme 6. března a 25. dubna 2012**v Divadle Antonína Dvořáka***Nastudování v italském originále**s českými titulky*

Giuseppe Verdi (1813–1901)

NABUCCO

Nové hudební nastudování: Tomáš Brauner

Dirigent: Tomáš Brauner

Režie: Michael Tarant

Scéna: Milan Čech

Kostýmy: Tomáš Kypka

Sbormistr: Jurij Galatenko

Uvádíme 18. března a 5. dubna 2012**v Divadle Antonína Dvořáka***Nastudování v italském originále**s českými titulky*

Jacques Offenbach (1819–1880)

ORFEUS V PODSVĚTÍ

Hudební nastudování: Karol Kevický

Dirigent: Karol Kevický / Jan Šrubař

Režie a choreografie: Pavel Mikuláščík

Výtvarník: Adolf Born

Sbormistr: Jurij Galatenko

Uvádíme 23. března 2012**v Divadle Antonína Dvořáka***Nastudování v českém překladu*

Giuseppe Verdi – LA TRAVIATA
Agnieszka Bochenek-Osiecka (Violetta Valéry) Foto Martin Popelář

Antonín Dvořák (1841–1941)

ARMIDA

Opera o čtyřech jednáních z roku 1903,

libreto Jaroslav Vrchlický

Hudební nastudování:	Robert Jindra
Dirigent:	Robert Jindra / Jan Šrubař
Režie:	Jiří Nekvasil
Scéna:	David Bazika
Kostýmy:	Simona Rybáková
Pohybová spolupráce:	Števo Capko
Sbormistr:	Jurij Galatenko
Dramaturgie:	Daniel Jäger

V hlavních rolích **Dana Burešová / Eva Dřizgová-****-Jirušová** (Armida), **Tomáš Černý / Valentin Prolat**(Rinald), **Richard Haan / Ivan Kusnjer** (Ismen),**Martin Gurbal' / Jan Štáva** (Hydraot) a další

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM

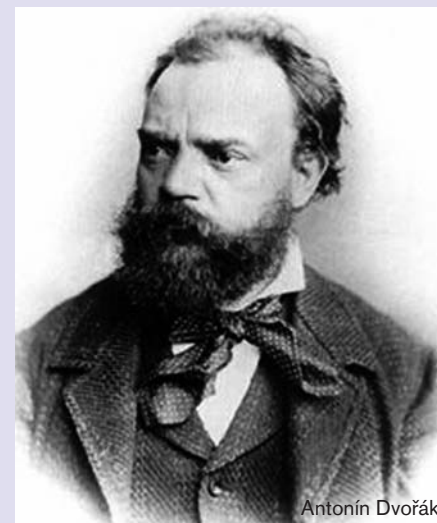
– koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka.

*Nastudování v českém originále s českými titulky***Premiéry 3. a 5. května 2012 v 18.30 hodin****v Divadle Antonína Dvořáka**Po jednoznačném úspěchu *Rusalky* (1901)

hledal Dvořák další námět k opernímu zpracování.

Na počátku roku 1902 Dvořákovi připomněl Ja-

roslov Vrchlický, že mu již dříve nabízel své libreto

Antonín Dvořák

Armida podle Tassova *Osvobozeného Jeruzaléma* o lásce rytíře Rinalda a pohanské kouzelnice Armidy. Tuto látku již zhudebnily desítky skladatelů, mimo jiné Lully, Händel, Mysliveček, Gluck, Haydn nebo Rossini. Vrchlický epos roku 1887 přeložil do češtiny a brzy na to jej zpracoval i na operní libreto. Po počátečním Dvořákově odmítnutí o jeho zhudebnění uvažovali Karel Bendl, Zdeněk Fibich a Karel Kovařovic, Vrchlický však stále doufal ve zhudebnění Dvořákem. Libreto splňovalo řadu nároků, které skladatel měl: jednalo se o námět z celoevropské kultury, obsahovalo mnoho možností pro drobnokresbu prostředí i fantastní obrazy. Nicméně, Dvořák měl z kompozice velké obavy. Po velkých peripetích v souvislosti

s textovými změnami operu dokončil a připravil k premiéře v pražském Národním divadle v roce 1904. Přijetí obecně bylo sice příznivé, ale nepovedené inscenační pojetí se stalo předmětem ostré kritiky. Vypětí při přípravě premiéry a zklamání nad výsledkem se podepsalo na Dvořákově zhoršujícím se zdravotním stavu. Skladatel zemřel několik týdnů po premiéře *Armidy*, 1. května 1904. Armida zaujme především svým hudebním kouzlem, na ostravské jeviště se vrací po dvaceti letech a pevně věříme, že jejím uvedením důstojně oslavíme 170. výročí narození jednoho z největších skladatelů našich hudebních dějin. (dj)

Kostýmní návrhy Simony Rybákové

Igor Stravinskij (1882–1971)

ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA (The Rake's Progress)

Pozor na spolupráci s ďáblem!

Opera o třech jednáních z roku 1951
Libreto Igor Stravinskij, Wystan Hugh Auden
a Chestrel Kallman podle série mědirytin
Williama Hogartha

Hudební nastudování: **Jakub Klecker**
Dirigent: **Jakub Klecker**
/ **Jan Šrubař**
Režie: **Jiří Nekvasil**
Scéna: **Daniel Dvořák**
Kostýmy: **Marta Roszkopfová**
Sbormistr: **Jurij Galatenko**
Pohybová spolupráce: **Igor Vejsada**
Dramaturgie: **Daniel Jäger**

Osoby a obsazení:

Tom Rakewell **Jaroslav Březina**
/ **Jorge Garza**
Anne Trulove **Jana Šrejma Kačírková**
/ **Nicola Proksch**
Nick Shadow **Jimmy Holliday**
/ **Ulf Paulsen**
Baba–Turek **Yvona Škvárová**
/ **Erika Šporerová**
Otec Trulove **Bogdan Kurowski**
/ **Jan Martiník** / **Václav Živný**
Sellem **Ondřej Koplík** / **Václav Morys**
Matka Husa **Václava Krejčí Housková**
/ **Eliška Weisssová**

Igor Stravinskij

Dozorce v blázinci

Michal Onufer
/ **Roman Vlkovič**

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM
– **koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka.**

Nastudování v anglickém jazyce s českými titulky

**Nad inscenací převzalo záštitu Velvyslanectví
USA v Praze.**

Premiéry 1. a 3. března 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka

Opera *Život prostopášníka* je inspirována výtvarným dílem. V oboru moderního hudebního divadla není takový děl mnoho (například *Mona Lisa* Maxe Schillingse, *Maliř Mathis* Paula Hindemitha). Anglický grafik William Hogarth (1697–1764) je autorem série tří cyklů moralistických karikatur

Svatba podle módy, Život nevěstky a Život prostopášníka. Poslední cyklus se stal předlohou libreta Stravinského opery. Není doslovným pře-
vyprávěním Hogarthova osmidílného cyklu, nýbrž jeho volnou dějovou variantou. Stravinskij se s cyklem seznámil v květnu 1947 v Chicagu, kde byla uspořádána Hogarthova výstava, a převzal nejen námět, nýbrž i název.

Stravinského *The Rake's Progress* je záměrný kaleidoskop. Libreto vytvořil anglický básník s americkým občanstvím Wystan Hugh Auden (1907–1973), značný podíl však na něm měl sám skladatel. Práce trvala tři roky. Audenem byl Stravinskij nadšen: „*Den ode dne mě víc fascinuje, každá technická otázka, například hudební ornamentika, vzbudila jeho živý zájem.*“ Oba umělci si při práci na opeře opravdu hráli. Na pozadí smyšleného příběhu zasazeného do osmnáctého století vytvořili společenskou satiru své doby, která však velmi dobře odpovídá i době dnešní, neboť lidské nečnosti zůstávají bez ohledu na vývoj doby. Je to opera uzavřených hudebních čísel s prvky kabaretu i cirkusu, naplněná nejrůznějšími narážkami. Bordelmamám se například oslovuje „Matka Husa“ podle postavy z francouzských pohádek, která děti uspává svým vyprávěním, pohádkovým motivem jsou i tři přání, která má ďábel Tomovi vyplnit. Objeví se také reminiscence na starší Stravinského díla; Nick Shadow je mladší příbuzný Kouzelníka z *Petrušky* i Čerta z *Příběhu vojáka*. Tom je budižničemu, nedorostlé dítě, snilek bez smyslu pro realitu, jeho skutečný vztah k Anne vyvolává otázky. Bezvýhradně oddaná a přitom bezradná Anne vzbuzuje lítost, ale také obdiv. Nick Shadow je, jak už prozrazuje jeho jméno, Tomův „stín“,

Jan Martiník (Otec Trulove), Nicola Proksch (Anne Trulove), Jorge Garza (Tom Rakewell) a Ulf Paulsen (Nick Shadow) Foto Martin Popelář

táhne se za ním, kamkoli se hne, když se jednou na Toma přilepil, už se ho nezbaví. V opeře jsou tři velké burleskní scény – scéna v nevěstinci, scéna dražby a závěrečná scéna v blázinci, všechny rozehrané na hranici absurdna, stejně jako bizarní postava „baby Turkyně“, která je výmysl autorů (v Hogarthově cyklu se prostopášník žení se stařenou). Závěrečné naučení by samo o sobě vyznělo pateticky a školometsky, po celé té rozpustilé hře, která nepřipouští happyend, však působí o to varovněji: „*Pro líné ruce, srdce a hlavy, nalezne čert zaměstnání, milí pánové, krásné dámy – i pro vás a pro vás!*“ (vr)

V roli prostopášního Toma Rakewella se v NDM poprvé představí mexický tenorista **Jorge Garza**. Svou pěveckou dráhu zahájil jako účastník několika programů pro talentované mladé pěvce, díky kterým získal první příležitosti na operních scénách – jako Don Ottavio v Mozartovu *Donu*

Giovannim a Sesto v Händelově *Juliu Caesarovi*. Následovalo angažmá v Los Angeles Opera, kde vytvořil například Ferranda v Mozartových *Così fan tutte* a Nemorina v Donizettiho *Nápoji lásky*. Jorge Garza absolvoval prestižní Juilliard School, kde studoval například u režiséra Franka Corsara a maestra Zubina Mehty. V posledních několika letech působil zejména v řadě amerických divadel, jeho umění ale mohli ocenit také diváci v Evropě – především v mozartovském a belcantovém repertoáru, velký úspěch ale zaznamenal také jako Tom Rakewell ve Stravinského *Životě prostopášníka* (Theater für Niedersachsen).

V ďábelské roli Nicka Shadowa bude v NDM poprvé hostovat vynikající německý barytonista **Ulf Paulsen**. Pěvecké vzdělání získal v Kolíně nad Rýnem u prof. Renaty Peter. Jak je u dramatických hlasů obvyklé, nezačínal přímo „těžkým oborem“, ale sbíral jevištní zkušenosti v oboru lyrickém. Patří

Václava Krejčí Housková (Matka Husa), Jorge Garza (Tom Rakewell) a sbor opery NDM Foto Martin Popelář

Kostýmní návrh Marty Roszkopfové

Jorge Garza (Tom Rakewell) Foto Martin Popelář

Ulf Paulsen (Nick Shadow) a Jorge Garza (Tom Rakewell) Foto Martin Popelář

sem například Čajkovského *Evžen Oněgin*, Massenetův Albert ve *Wertherovi* nebo Mozartův Hrabě Almaviva ve *Figarově svatbě* a Don Giovanni. Jeho současný repertoár je nesmírně široký a zahrnuje role barytonového, basbarytonového i basového oboru. V lednu 2007 účinkoval v titulní roli Musorgského *Borise Godunova* v Anhaltischen Theater Dessau. V lednu 2008 se tamtéž představil jako Macbeth a v dubnu jako Amfortas. V červnu 2008 debutoval v roli Jochanaana ve Straussově *Salome* ve Staatstheater Cottbus, v květnu 2008 debutoval jako Orest v *Elektrě* téhož skladatele v Anhaltischen Theater Dessau. Na Dessauer Kurt Weill Fest 2010 úspěšně účinkoval jako Whitelaw Savory v inscenaci *One Touch of Venus* režiséra Klause Seiferta a dirigenta Jamese Holmese. (dj)

Leoš Janáček (1854–1928)

VĚC MAKROPULOS

Opera o třech jednáních z roku 1925

Libreto skladatel podle stejnojmenné komedie Karla Čapka z roku 1922

Hudební nastudování: **Robert Jindra**
 Dirigent: **Robert Jindra**
 Vizuální koncepce: **David Bazika**
 Režijní spolupráce: **Bohuslava Kráčmarová**
 Sbormistr: **Jurij Galatenko**

Opera NDM uvedla v lednu s obrovským úspěchem ve třech exkluzivních koncertních provedeních Janáčkovu operu **Věc Makropulos**. Partu Emilie Marty se poprvé ve své kariéře zhostila **Eva Urbanová**. Vedle ní vystoupili **Aleš Briscein** (Albert Gregor), **Ivan Kusnjer** (Baron Jaroslav Prus), **Peter Mikuláš** a **Martin Gurbal'** (Advokát dr. Kolenatý), **Jozef Kundlák** (Solicitátor Vítek), **Agnieszka Bochenek-Osiecka** (Kristina), **Luciano Mastro** (Janek) a další. Všechna tři provedení dirigoval hudební ředitel opery NDM **Robert Jindra**, kterému jsme v souvislosti s tímto projektem položili několik otázek:

Jaký máte k tomuto dílu vztah?

Musím říci, že patří k mým nejoblíbenějším „Janáčkům“. Je to ale dílo velice komplikované, náročné pro zpěváky i orchestr. Je to pro ně doslova nadstandardní úkol. Tato opera ale klade i velké nároky na publikum. Janáček se zde vyjadřuje jinými prostředky – zatímco *Její pastorkyňa* a *Káťa Kabanová* jsou více romantické i po hudební stránce, *Věc Makropulos* je operou konverzačního typu a Janáček v ní používá více expresivity. Hudba *Věci Makropulos* je dráždivá, emotivní, svým způsobem se vymyká i Janáčkovu dílu jako

Eva Urbanová (Emilia Marty) Foto Daniel Jäger

takovému, a v jeho tvorbě má výjimečné místo... Vyžaduje od dirigenta trochu jiný přístup, jde tam více o rytmickou stavbu, je tam více rytmických vrstev, které jdou proti sobě a přesto do sebe dokonale zapadají. Je také velmi důležité zvolit to správné tempo, které musí korespondovat s přirozenou plynulostí mluvy.

Projekt byl postaven na Evě Urbanové, která v minulosti roli Emilie Marty opakovaně odmítla. Proč ji přijala právě v Ostravě?

Eva Urbanová je podle mého názoru po všech stránkách ideální představitelkou Emilie Marty. Byl jsem si vědom toho, že ji zpívat nechce a že ji dvakrát odmítla i v Národním divadle v Praze při nastudování v letech 1993 a 2008. Byla to pro mne motivace ji o této roli přesvědčit. Byl jsem velice potěšen, že její reakce nebyla v základu odmítavá, že zkrátka byla otevřena o *Věci Makro-*

Eva Urbanová (Emilia Marty) Foto Martin Popelář

pulos hovořit. Při našem prvním setkání jsem vyslechl její argumenty, proč nechce Emilii zpívat. Měla problém s tím, že příběh je – na rozdíl od jiných janáčkovských děl, ve kterých zpívala – nereálný, že má ráda „pravdivé“ role. Emilia pro ni byla spíše postavou z říše snů... Byl jsem přesvědčen, že její pochybnosti by mohlo rozptýlit právě koncertní provedení. Při něm by se mohla soustředit především na part a zároveň by nebyla svázána inscenačním záměrem. Myslím si, že by ji tato role nakonec stejně neminula – popularita této opery je ve světě čím dál tím větší a Eva je pěvkyně, která by ji zkrátka měla mít v repertoáru.

Jaké další janáčkovské projekty v dohledné době v Ostravě chystáte?

Diváci se mohou těšit na novu inscenaci *Katí Kabanové*, která bude uvedena již na podzim tohoto roku. V další sezóně bude následovat Janáčkova poslední opera *Z mrtvého domu*. Skladatel ji dopisoval přímo v Ostravě, a jak již jsem řekl v úvodu, k našemu městu zkrátka patří a těmito projekty mu chceme vzdát hold. (dj)

Hudební ředitel opery NDM Robert Jindra a Eva Urbanová (Emilia Marty) Foto Martin Popelář

Umělci z Věci Makropulos po úspěšném premiérovém provedení Foto Martin Popelář

Projekt ocenila i odborná kritika. Z ohlasů na premiérové uvedení vybíráme:

„Věc Makropulos v ostravské opeře mě velmi zasáhla. Poloscénické, nemohu říct koncertní provedení, mi dovolilo se plně soustředit na text i hudbu samotnou. Ostatně herecká akce byla patrná z mimiky zpívajících postav. Díky Evě Urbanové za „českou“ Emilii Marty, byla to jedinečná příležitost slyšet v této roli českou pěvkyni. Obdivuji, jaký kus cesty ušel orchestr opery NDM, a tuším, že v tom hraje zásadní roli motivace a profesionalita Roberta Jindry. To vše mě přesvědčilo o tom, že neexistuje „malých“ divadel kdesi na severovýchodě republiky. Je zkrátka všechno možné. Hluboce se skláním před Leošem Janáčkem samotným, jeho skladatelským a intelektuálním posunem od *Její pastorkyně* k *Věci Makropulos*.“

Renáta Spisarová,
redaktorka Českého rozhlasu Ostrava

„Národní divadlo moravskoslezské ohlásilo svou lednovou premiéru opery Leoše Janáčka *Věc Makropulos* jako koncertní provedení. Ve skutečnosti zapůsobila stylizovaná inscenace sto procentně divadelně. *Věc Makropulos* je přece opera dialogů, v jejím centru stojí záhada ženy žijící tři sta let, je to právnícký případ, neposkytující pro rozehrání akce příliš prostoru. Rozestavení jednajících postav před notovými pulty a tlumené osvětlení vyvolávalo iluzi soudní síně i dějinného soudu nad předlouhým, ve své podstatě však prázdným životem ústřední hrdinky. Výsledkem zjednodušení a úplné koncentrace na hudebně pěveckou složku vznikla inscenace mnohem silnější a působivější, než dokáží přenést některé režie (nešlo se ubránit srovnání s loňskou produkcí Salcburského festivalu

v neuroticky bezradné režii Christopa Marthala a s povrchním – jiná charakteristika mě ne napadá – hudebním nastudováním Esa-Pekky Salonena). Eva Urbanová si může Emilii Marty připsat ke svým vrcholným výkonům a lze si jen přát, aby roli, již se tolik let bránila, mohla ještě mnohokrát uplatnit. Byla hvězdou večera, což však neznamená, že by ostatní účinkující zůstali ve stínu, naopak. Ostravská opera opět postoupila kvalitativně o příčku výš. Je vidět, že klást si vysoké cíle má smysl.“

Vlasta Reittererová,
hudební publicistka a muzikoložka

„Událostí se samozřejmě stalo první nastudování Emilie Marty Evou Urbanovou. (...) Pro postavu je však dokonale disponovaná a závěru opery

dodala vznosný patos. Vůbec je opera obsazena z domácích (česko-slovenských) zdrojů na hranici možného: Aleš Briscein do role Alberta Gregora přisedlal z Janka, kterého obvykle zpívá i v zahraničí (vloni v Salcburku), tady ho výtečně zazpíval Luciano Mastro. Solicitátora Vítku věčně a precizně zazpíval Jozef Kundlák, barona Pruse Ivan Kusnjer a Kristinu Agnieszka Bochenek-Osiecka. Václav Morys v další ze svých proměn stvořil dojemně komického Hauka-Šendorfa. (...) Pouhá tři představení se vyprodala, diváci nešetřili ovacemi. Operní divadlo prostě musí poskytovat výjimečné zážitky, jinak dnešní společnost přestává zajímat – to je možná nejdůležitější poučení z jednoho z vrcholů operní sezony.“

(Josef Herman, Divadelní noviny 3/2012)

Po úspěšném třetím provedení Věci Makropulos Foto Daniel Jäger

Eva Urbanová Foto Petr Adámek

Galakonzert EVY URBANOVÉ

6. dubna 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka

Dirigent **Robert Jindra**
Orchestr opery Národního divadla
moravskoslezského

První dáma české opery ve svých nejlepších rolích! Na programu zazní árie a předehry z oper Bedřicha Smetany (*Dalibor*), Antonína Dvořáka (*Rusalka*, *Armida*), Alfreda Catalaniho (*La Wally*), Francesca Ciley (*Adriana Lecouvreur*) a Richarda Wagnera (*Lohengrin*, *Parsifal*, *Tristan a Isolda*). Galakonzert bude slavnostně zakončen scénou prorocství ze Smetanovy opery *Libuše*.

Jacek Strauch (Cardillac) Foto Martin Popelář

NOMINACE NA CENU THÁLIE

Vynikající barytonista **Jacek Strauch** se dostal do užší nominace na Cenu Thálie za ztvárnění titulní postavy v Hindemithově opeře *Cardillac*. O tuto cenu se 24. března utká s Alešem Briceinem, který u nás pravidelně hostuje (například jako Romeo v Gounodově opeře *Romeo a Julie*).

4. 4. 2012 v 17 a 19.30 hodin
Minikinokavárna

Mimořádná filmová projekce
Coco Chanel & Igor Stravinsky

22. 5. 2012 v 19 hodin
Národní divadlo, Praha
Pražské jaro 2012 – hlavní program
Život prostopášíka – hostování ostravské opery na prestižním festivalu Pražské jaro

Paula Hindemitha a *Věc Makropulos* Leoše Janáčka. Všichni tito autoři mají společné to, že patří ke stěžejním autorům světové hudební tvorby a zároveň osobně navštívili Ostravu.

Další program:

28. 2. 2012 v 18 hodin
Antikvariát a klub Fiducia
Přednáška muzikoložky PhDr. Vlasty Reittererové
„Čiň čertu dobře...“ aneb zhudebněné obrázky Igora Stravinského

STRAVINSKIJ OSTRAVA 2012

Stravinskij Ostrava 2012 je název projektu vztahujícího se k uvedení jedné z neúspěšnějších oper 20. století, **Život prostopášíka** Igora Stravinského v NDM, a zahrnujícího sérii doprovodných programů, která tuto mimořádnou produkci obohacuje. **Život prostopášíka** je dalším z děl „Velké operní řady 20. století“, kterou NDM uvádí. V rámci této řady jsme již uvedli *Cardillac*

Audi
Náskok díky technice

Audi Q3. Stvořeno pro velká očekávání.

Ideální městské SUV, tak lze stručně charakterizovat nové Audi Q3. Okouzlí progresivním SUV designem v kupé stylu. Ohromí výkonem motorů a překvapí jejich úsporností. Potěší sportovní výbavou. A uchvátí špičkovým asistenčním a komunikačním systémem. **Zveme Vás na zkušební jízdu do našeho autosalonu.**

AUTO Heller s. r. o.
Cihelní 481/49, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava, tel.: 596 606 171-2, audi@autoheller.cz, www.autoheller.cz/audi

Spotřeba a emise CO₂ v kombinovaném režimu: 5,2-7,7 l/100 km a 137-179 g/km.

Činohra

Premiéry v sezóně 2011/2012

Peter Weiss (1916–1982)
MARAT/SADE
Pronásledování a zavraždění Jeana Paula Marata předvedené divadelním souborem blázince v Charentonu za řízení markýze de Sade
Překlad: Ludvík Kundera
Režie: Janusz Klímsza
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Eliška Zapletalová
Premiéra 3. listopadu 2011
v Divadle Jiřího Myrona

Božena Němcová (1820–1862)
SŮL NAD ZLATO
Režie: Zoja Mikotová, Tomáš Jirman
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna a kostýmy: Jan Štěpánek
Premiéra 19. ledna 2012
v Divadle Jiřího Myrona

George Bernard Shaw (1856–1950)
PYGMALION
Překlad: Milan Lukeš
Úprava: Klára Špičková, Pavel Šimák
Režie: Pavel Šimák
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Pavel Borák
Kostýmy: Blanka Tesařová
Premiéra 2. února 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Anton Pavlovič Čechov (1860–1904)
IVANOV
Překlad: Leoš Suchařípa
Režie: Štěpán Pácl
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna: Adriana Černá
Kostýmy: Daniela Klimešová
Hudba: Jakub Kudláč
Premiéra 29. března 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Anna Saavedra (1984)
KUŘÁČKY
Režie: Janka Ryšánek Schmiedtová
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Jaroslav Čermák
Kostýmy: Tomáš Komínek
Světová premiéra 28. března 2012
ve zkušebně Divadla Antonína Dvořáka

Carlo Goldoni (1707–1793)
POPRASK NA LAGUNĚ
Režie: Janusz Klímsza
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna: Martin Víšek
Kostýmy: Eliška Zapletalová
Premiéra 31. května 2012
v Divadle Antonína Dvořáka

Milan Uhde (1936) – Miloš Štědroň (1942)
BALADA PRO BANDITU
Úprava: Marek Pivovar
Režie: Peter Gábor
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Jan Štěpánek
Kostýmy: Katarína Holková
Hudební aranžmá: Vlastík Šmída
Hudební nastudování: Jiří Šimáček
Premiéra 14. června 2012
v Divadle Jiřího Myrona

George Bernard Shaw – PYGMALION
Foto Radovan Štátný

Činohra NDM je na Facebooku:
www.facebook.com/cinohra

Vážení a milí diváci,

když jsem psal tyto řádky, svíral naši zemi už několik dní tuhý mráz – když ale Vy čtete tyto řádky, lunární kalendář udělal rozhodný krok směrem k jaru (pokud nenastane, řečeno se Shakespearovým Kentem z Krále Leara, nějaký náhlý konec světa: „Přivaly ohně vylily se z nebe, hrom burácí a vítr skučí tak, že nezažil jsem něco podobného“). Myslím ale, že další jaro nastane a tak jako příroda tepe svým nezastavitelným rytmem, tak i náš činoherní běh se nezastaví a předestře před Vás další ze sedmi nových inscenací.

OSTATNÍ REPERTOÁR ČINOHRÝ NDM (BŘEZEN – ČERVEN 2012)

Peter Shaffer (1926)
AMADEUS
Člověk vyzývá Boha na souboj. Slavná hra o genialitě a závisti na vídeňském dvoře.
Režie: Pavel Šimák; hraji: Jan Fišar, Igor Orozovič, Andrea Mohylová ad.
Uvádíme 18. a 28. (derniéra) dubna 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Terrence McNally (1939) – David Yazbek (1961)
DONAHAI (Hole dupy)
Komedialní muzikál
Režie: Pavel Šimák; hraji: Igor Orozovič, Jiří Sedláček, Vladimír Polák ad.
Uvádíme 20. března 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Michael Cooney (1967)
HABADURA
Třeskutá komedie zaútočí na vaše bránice!
Režie: Roman Groszmann; hraji: Jiří Sedláček, Vladimír Polák ad.
Uvádíme 21. dubna 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Znovu se musím pozastavit nad zběsilostí času – čerstvě jsme se chystali na premiéru pohádky *Sůl nad zlato* i na „dárek publiku“ *Pygmalion* a už je to vše jen minulost... Jak pohádka, rodinná inscenace podle předlohy klasiky naší literatury Boženy Němcové, tak *Pygmalion*, který jsme uvedli v život po více než třiceti letech (!) (pod hlavičkou NDM) mají za sebou své první reprízy a těší se na své další a další diváky.

A s jarem vyraší po trochu odlehčené „druhé třetiny“ naší sezóny plody, jejichž genetické předpoklady jsou ze skutečně kvalitního rodu – vždyť jejich pěstitelem byl samotný Anton Pavlovič Čechov. Na přelomu března a dubna se odehraje premiéra jednoho z klenotů čechovovské literatury – hry *Ivanov* s Tomášem Jirmanem v titulní roli. Režie se navíc ujme Štěpán Pácl, který je vždy zárukou hledačského, mladého pohledu na dané téma. Věřím, že přijít na Čechova do ostravského národního bude skutečný zážitek! A jako má i naše Země svého souputníka, tajuplný Měsíc, bez nějž si noční magickou oblohu neumíme představit, dostane i náš *Ivanov* seštičku, respektive hned tři. A protože jsem už výše naznačil, že úroda se bude sklízet tentokrát

veskrze čechovovská, je jasné, že *Tři sestry* tu budou hrát významnou roli. Ale aby nebylo vše tak průhledné, půjde o českou a světovou premiéru hry *Kuřáčky* autorky Anny Saavedry. *Kuřáčky* jsou volnou parafrází jedné z neslavnějších her A. P. Čechova a byly napsány přímo pro naše divadlo.

Kdo tedy chce tři sestry spatřit v dnešní době, musí vystoupat do zkušebny Divadla Antonína Dvořáka, kde se opět po dvou letech dočkají diváci netradičního zážitku vidět „své“ herce na tu neblíží možnou vzdálenost (premiéra *Kuřáček* se odehraje 28. 3. 2012). A protože jde o převážně ženské téma, režie se ujme mladá výrazná režisérská osobnost Janka Ryšánek Schmiedtová. Být v roli diváka, už bych se ocitl v kleštích dilematu – na velkého „mužského“ Čechova nebo na malého „ženského“? Ale jako umělecký šéf to mám jasné – zajděte na obě naše nové inscenace a vemte s sebou všechny, kteří chtějí zažít něco skutečně mimořádného – protože takový divadelní dvojboj tu už dlouho v Ostravě nebyl!

Pavel Šimák
šéf činohry NDM

Gabriela Preissová (1862–1946)
JEJÍ PASTORKYNĚ
Vášnivá drama z moravského venkova
Režie: Martin Františák; hraji: Marie Logojdová, Gabriela Mikulková, František Strnad ad.
Uvádíme 1. března a 25. dubna 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Venedikt Jerofejev (1938–1990)
MOSKVA – PETUSKY
Bible všech alkoholiků
Režie: Tomáš Jirman a kol.; hraji: Tomáš Jirman, Janusz Klimsza, Lada Bělašková ad.
Uvádíme 1. března a 25. dubna 2012 v Divadelním klubu Divadla Jiřího Myrona

Alan Ayckbourn (1939)
NĚCO V NÍ JE
Romantická komedie z blízké budoucnosti
Režie: Filip Nuckolls; hraji: Andrea Mohylová, Ondřej Brett / Dalibor Dufek, Jan Fišar ad.
Uvádíme 10., 14. a 17. března 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Oscar Wilde (1854–1900)
IDEÁLNÍ MANŽEL
Komédie o životě v politice, v manželství a ve lži.
Režie: Janusz Klimsza, hraji: Vladimír Polák, Petr Sýkora, Pavlína Kašková ad./
Uvádíme 13. a 19. dubna 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

George Tabori (1914–2007)
MŮJ BOJ (Mein Kampf)
Černá groteska hledající smysl lidskosti a utrpení.
/Režie: Juraj Deák, hraji: Jan Hájek, Vladimír Polák, Veronika Forejtová ad./
Nejblíží představení uvádíme 5. a 13. května 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Mariusz Szczygiel (1966)
GOTTLAND
Baarová, Bata, Gott, Kubišová, Švec, Vondráčková, Procházka a mnozí další to divoce rozjedou.
Kdo neskáče, není Čech!
Režie: Jan Mikulášek, hraji: Anna Cónová, Alexandra Gasnářková, Petr Houska ad./
Nejblíží představení uvádíme 9. května 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Božena Němcová, Jan Alda – **SŮL NAD ZLATO**
Alexandra Gasnářková (Babička), Andrea Mohylová (Maruška)
Foto Radovan Šťastný

Božena Němcová (1820–1862)
– Jan Alda (1886–1941)

SŮL NAD ZLATO

Divadelní adaptace známé pohádky o tom, že všechno zlato světa nevyváží hrstku soli.

Úprava a koncepce: **Zoja Mikotová**
Režie: **Zoja Mikotová, Tomáš Jirman**
Dramaturgie: **Marek Pivovar**
Scéna a kostýmy: **Jan Štěpánek**
Hudba: **Zdeněk Kluka**
Korepetice: **Jiří Šimáček**

Osoby a obsazení:

Maruška: **Andrea Mohylová**
Liběna: **Veronika Lazorčáková**
Adéla: **Petra Lorencová**
Král: **Jan Fišar**
Šašek: **Vladimír Polák**
Babička: **Alexandra Gasnářková**
Kuchař: **Jiří Sedláček**
a další

Uvádíme 3., 7., 8. března a 3., 10. a 15. dubna 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Vladimír Polák (Šašek), Jan Fišar (Král) Foto Radovan Šťastný

Činohra vstoupila do nového roku premiérou klasické pohádky *Sůl nad zlato*. Je to inscenace vysloveně pro celou rodinu, neboť počítá především s dětským divákem. Na rozdíl od divadelní hry Jára Cimrmana Dlouhý, široký a krátkozraký, jež vešla do dějin jako „pohádka, která u dětí propadla“, je *Sůl nad zlato*, tak, jak ji na Slovensku zachytila a odvyprávěla Božena Němcová, nadále silně oblíbená. Svědčí o tom též řada rozličných zpracování, včetně toho filmového s Janem Werichem, Vlastou Burianem a Milenou Dvorskou. Tatáž předloha inspirovala roku 1945 také lyrického básníka, překladatele a autora mnoha dět-

že je nesmírně aktuální téma. Formou mi to připomíná pohádku *Princezna se zlatou hvězdou na čele, která byla také veršovaná*. Jejím záměrem bylo „otevřít divadelními prostředky kouzelný svět“. A tak se taky stalo. Co lze považovat za zvlášť nápadité řešení je fakt, že nás celým dějem provázejí kouzelná babička a hlavně trpaslíci, kteří jsou jejími pomocníky. Ti jednak plní její příkazy, jednak pořádně komentují konání ostatních postav, přičemž jim tu a tam provádějí drobné zlomyslnosti. Právě jejich účast, jejich rozverná a šprýmovná dovádění celou inscenaci radostně oživuje a ozvláštňuje. V souvi-

Andrea Mohylová (Maruška), Jan Fišar (Král), Petra Lorencová (Adéla), Veronika Lazorčáková (Liběna) Foto Radovan Šťastný

slosti s výše zmíněnou Cimrmanovou pohádkou proto v tomto případě rozhodně nepatří památná slova Děda Vševeda o tom, že „nejhorší ze všeho jsou trpaslíci“. Tady to jsou naopak bytosti, které si musíte zamilovat. Představují je jak živí herci, tak i půvabné loutky.

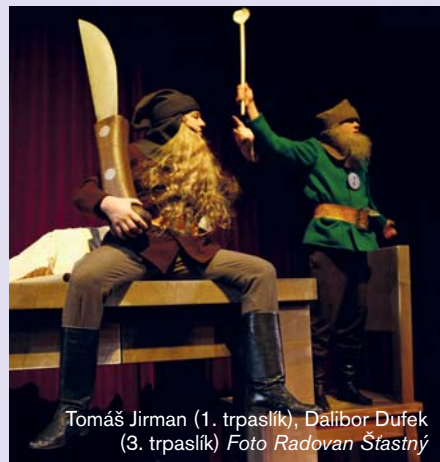
Stejně tak i králova dcera Maruška není podle režisérčiných slov „sladká, nemohoucí princeznička“, ale „typ dívky, která je velmi přirozená, která si žije podle svého a to, co si myslí, to opravdu řekne“.

Jak jsme již zjistili, v očích holčiček nalezly největší ocenění šaty, které má na sobě představitelka princezny Adély Petra Lorencová. A není divu. Jsou to šaty vskutku moderního střihu. Navrhl je Jan Štěpánek, jehož barokní kulisy a scéna jsou skutečně pojety tak, že máte dojem, že jste se ocitli v loutkovém divadle.

Neméně okouzluje i rovněž hudba a písně Zdeňky Kluky.

Pokud se zajdete na tuto pohádku podívat, zažijete navíc jeden něžný a přitom satirický vtípek, kterému se mohou smát a dokonale jej pochopit převážně ti, kdo žijí v tomto regionu.

A v závěru pohádky si pak můžete ryčně zazpívat: „Kuchaři, teď sol, Do Re Mi Fa Sol.“ (on)

Tomáš Jirman (1. trpaslík), Dalibor Dufek (3. trpaslík) Foto Radovan Šťastný

Anna Saavedra (1984)

KUŘAČKY

Něžná groteska o virtuálních láskách, pracujících ženách a mužích v domácnosti

Režie: Janka Ryšánek Schmiedtová
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Jaroslav Čermák
Kostýmy: Tomáš Komínek
Hudba: Mario Buzzi

Hrají:
Olga Renáta Klemensová
Máša Nikola Birklenová
Iri Petra Lorencová
Nataša Kateřina Vainarová
Andrej Vladimír Polák
Baronek Dalibor Dufek
Jan Robert Urban
Petr Igor Orozovič

**Světová premiéra 28. března 2012
ve zkušebně Divadla Antonína Dvořáka**

Anna Saavedra, autorka hry *Kuřačky*
Foto Anna Saavedra

Autorka Kuřaček o své hře, o Čechovovi a o hledání partnera ve třetím tisíciletí

Anna Saavedra se narodila v roce 1984 na pobřeží Baltského moře v česko-chilské rodině. Její divadelní zkušenost je bohatá – stala se členkou divadla Ateliér, Studia Dům Evy Tálské a elitní klaunské společnosti Champ de tension. Vystudovala divadelní dramaturgii na brněnské JAMU v ateliéru prof. Petra Oslzlého. Je autorkou scénických performancí (*Proměna; Chilské deníky; Cizinec; Žena v řeči bystrá, Zmizet v hlině*), adaptací (*Horečka; Hedda Gabler – Hra s mrtvou myš; Eva, Eva!*) a divadelních her (*Putování; Racek; Smrt abonentů; Dům U sedmi švábů; Paso a paso / Cesta zraněného bojovníka, Mamma guerilla, Kuřačky, Česká měna*). Dále se podílela na autorských inscenacích *Smutné místo ke koupání, WWW – Dolů králíci dírou* a na cyklu kabaretních večerů *Triptych* v klubu Skleněná louka. V roce 2011 jí byla za hru *Dům U sedmi švábů* udělena Cena Evalda Schorma.

V současnosti je dramaturgyně a rezidentní autorkou brněnského HaDivadla. Věnuje se projektům divadla v sociální akci ve spolupráci s občanským sdružením Tripitaka, Nesehnutí a Divadlem Feste. V rámci svého doktorského studia na JAMU připravuje disertační práci na téma *Drama identity / Současná česká dramatika optikou genderových teorií*. Hraje na akordeon v undergroundové kapele Děsně hustý roštěnky a v hudební formaci HaMba kolektivu HaDivadla. Když jsem se poprvé setkala s Annou Saavedrou, potěšilo mě, že jí nevadí, že kouřím. Zároveň mě děsilo, zda mne nehodnotí jako „typickou diagnózu“ své hry. Zvlášť poté, co v jedné scéně postava Iri vydává svou sestru Mášu za Kláru. Zahaleny do stříbra nikotinového závoje jsme se začaly bavit o *Kuřáčkách*, které napsala inspirována Čechovovou hrou *Tři sestry* přímo pro Národní divadlo moravskoslezské. Po chvíli si Anna také zapálila.

Kuřačky jsi napsala jako moderní variaci Tří sester. Proč ne variace Višňového sadu nebo Platonova nebo...?

Moderní variace Čechova, to je samozřejmě velké téma. Nedávno jsme v brněnském HaDivadle uvedli přepis *Racka*, hru *Jsem Kraftwerk!* současného dramatika Viliama Klimáčka. Mě ale vždycky zajímaly výrazné ženské hrdinky v dramatu obecně, mám stále pocit, že je ženských postav v dramatu málo, že mnoho talentovaných a zajímavých hereček se musí spokojit s šablonovitými rolemi stále těch samých žen či představ o ženách. Hrají naivní děvčátka, femme fatale, později stárnoucí matky. Pořád dokola. Proto tedy *Tři sestry*, tři „tak trochu jiné ženy“. Napsala jsem ale i *Racka*, je to smutně komické monodrama neúspěšné uchazečky o studium herectví, která na přijímacích zkouškách hraje monolog Niny Zarečné z Čechovovy hry.

Jak vlastně vznikl tenhle nápad ve spojení s uvedením hry v Národním divadle moravskoslezském?

Nápad jsme s režisérkou Jankou Ryšánek Schmiedtovou nosily v hlavách už pár let, proto mne velmi potěšilo, když šéf činohry Pavel Šimák projevil zájem o tvorbu mladé divadelní generace, kterou zastupujeme, a rozhodl se nám poskytnout prostor pro tento „projekt“.

Čechov je pro divadelníky pojmem. Čím je pro tebe jako dramatik?

Čechov patří mezi mé velké oblíbence, je výjimečný svým smyslem pro humor, má velký cit pro lidské charakter a jeho studie mezilidských vztahů (mimo jiné například studie nefunkčních manželství) jsou podle mého názoru naprosto nadčasové. Nikoho nesoudí, ale nastavuje zrcadlo. Znal dobře divadlo, především to, které každodenně hraje ve svém životě každý z nás. Znal

Foto z inscenace *Eva, Eva!* Divadelní studio Marta Foto Pavel Nesvadba

dobře naše diagnózy, sebeklam, zbabělost, sebelítost, naivní idealismus a také tu věčnou a stále stejnou touhu po lásce – po lásce, kterou jsme neměli, a proto tolik zbytečného trmácení. Myslím, že Čechov byl vlastně takový Woody Allen devatenáctého století...

Máš s jeho hrami osobní zkušenost jako divák, dramaturg nebo jako čtenář?

Jako čtenářka Čechovových her už samozřejmě díky své divadelní praxi nikdy nebudu oproštěna od okamžitých úvah o tom, jak by ten či onen text fungoval na jevišti. Zároveň mne vždy znovu a znovu dovedou okouzlit a uhranout teskné existenciální úvahy hlavních hrdinek a hrdinů jeho her, ostře kontrastující s pitoreskní realitou, v níž žijí.

Ve své hře lehce ironizuješ jak hledající a životem tápající Kuřačky, tak praktickou a na cíl jednoznačně zaměřenou Natálii. Oceňuji, že každá strana má svá pro i proti. Jaké je podle tebe východiště? Jak máme žít?

V současném světě vidím okolo sebe mnoho rozpolcených žen, které se snaží naplnit tradiční očekávání, která jsou na ně kladena v oblasti mateřství a rodinného života, zároveň už ale tyto tradiční modely přerostly, chtějí víc nebo třeba něco docela jiného nebo všechno najednou. Hledání sebe sama nám zabere mnohem více času, možná je ta cesta nekonečná. A jak žít? Nebát se hledat svoji vlastní, individuální míru věcí. Dělat věci podle sebe. Každý člověk potřebuje něco jiného. Tři sestry v časech babyboomu hledají cestu, jak neztratit svoji tvář. V tom jim velmi fandím.

Ehm. Existuje ve tvém životě kolem tebe hodně Kuřaček? Pozoruješ je nebo jsi sama jednou z nich?

Kuřačky a spasitelky, jak zní celý název hry, jsou všude kolem nás. Jsou metaforou nikoli pouze ženské, ale obecně lidské rozpolcenosti. Jsou po

kolena v bahně, ale dívají se nahoru, na hvězdy. Jsou výstřední, nevejdou se do předpřipravených škatulek. Udělaly mnoho chyb, ale nakonec možná najdou odvahu se tomu všemu zasmát. Pozoruju je, pozoruju sebe, nikoho nesoudím, nikomu nestráním, nastavuju zrcadlo. V tom je mi Čechov dobrým učitelem. Zajímá mě kontrast mezi třemi sestrami, vypjatými a do sebe zahlednými idealistkami, a pragmatickou včelí královnou Natálií, která má v sobě něco velmi zemitého, sympatického, nekomplikovaného.

Ano, Natálie je vlastně Nataša, která u Čechova díky sňatku s Andrejem vkročí do domukrálovství Tří sester a začne ho uzpůsobovat ku obrazu svému. Vedeš v něčem s Čechovem polemiku?

Přála jsem si, aby Natálie překročila svůj stín, aby nebyla jen domácí kvočnou s dětmi a tajným milencem, aby se vydala svojí cestou, protože dnes už je to možné. A přála jsem si, aby svou cestu našel také Andrej, aby nezůstal vyhořelou troskou, aby se osvobodil ze stínu otce, manželky, aby sám sobě odpustil.

Silné téma Kuřaček (promiň za to přirovnání – jako v Sexu ve městě) je komplikované nacházení toho „pravého“. Čechovovy Tři sestry „žily“ před sto lety a jejich vztahy a vysněný život v Moskvě jsou podobně nedosažitelná chiméra. Je ale dnes opravdu tak těžké najít partnera? V době bez předsudků, bez svazujících pravidel?

V naší kultuře, ve filmech, v literatuře, se silně mytizuje „nalezení toho pravého“, jako by to byla ta nejzásadnější věc v životě každé ženy. To jsou vlastně nepsaná pravidla, která nás svazují.

Ty pohádkové fabule o nalezení prince ústí v urputné, fanatické hledání, seznamování se

na inzerát, kde je celé naše já redukováno na pár

Kostýmní návrh Tomáše Komínka

položek, odpovídající – neodpovídající, to je svět, který mě fascinuje. Být sám může být neveselé, zároveň ale atomární rodina klasického typu není žádný všelék na samotu. Mnoho manželství končí rozvodem, ženy zůstávají samy, s dospívajícími dětmi, zraněným sebevědomím, jsou nuceny začínat znovu, znovu od začátku hledat cestu k sobě.

Vysvětlí mi: jak to, že ty ses vdala?

Před pár lety jsem z recese udělala autorské představení složené z textů fiktivních inzerátů v různých rubrikách, v němž jsem vybízela diváky, aby do svatební urny s mojí fotkou házeli své nabídky k sňatku nebo libovolné milodary. Představení mělo velký úspěch. A tak jsem se vdala. Dnes už o tom kolují legendy.

Jsi dramaturgyně HaDivadla, píšeš hry, existuje nějaké hlavní téma pro tvou práci, které tě zajímá nejvíce?

V této sezóně (2011/2012) HaDivadlo uvádí dvě moje hry; *Českou měnu* s premiérou na Nové scéně Národního divadla v Praze, první český monetární sitcom, a hru *Mamma guerilla*, experimentální dramatickou esej o mateřství ve všech jeho podobách. V prosinci pak divadlo Feste uvede moji hru *Mizení* věnovanou tématu domácího násilí. Napsala jsem *Dům U sedmi švábů* o brněnském historickém domě, který měl být památkově chráněn, a namísto toho ho zbořili. Píšu hry, ve kterých nemluví jenom za sebe, přála bych si, aby prostřednictvím těch her mohli mluvit ti, kteří mluvit nemohou, nechtějí, nemají tu možnost. Proto píšu o matkách s postnatální depresí nebo posledních nájemníků domu určeného k demolici.

Líbí se mi, že se vyjadřuješ k problémům společnosti, ve které žijíš. Co si myslíš o současné české dramatice?

Jsou tu dobré texty, ale jen málo těch vynikajících, které by se vyrovnaly klasickým divadelním titulům, a tedy i očekávání, a naplnily touhu po katarzi. Většinou jsou to vlastně takové črty. Se studenty JAMU vedu seminář o současné české dramatice, učím je, aby byli nároční a kritičtí. Když se jde na scénu, tak se banální text nezamaskuje ani tím nejlepším efektem.

Píšeš hercům tzv. „na tělo“? Víš, že jste po mně s Jankou chtěly nejen fotky nebo DVD herců, ale i např. hudební schopnosti a specifika herců, kteří hrají v Kuřáčkách.

Vždycky se snažím psát nikoli pro konkrétního člověka, ale konkrétního člověka, konkrétní postavu. Hrdinové a hrdinky mých her pak se mnou žijí, mluví a stolují tak dlouho, dokud je nezačnu mít všechny ráda – a loajalita k nim mě pak donutí napsat jim dobrý konec.

Jak ses dostala ke spolupráci s režisérkou Jankou Ryšánek Schmiedtovou?

Obě jsme vystudovaly JAMU, ve stejném dramaturgicko-režijním ateliéru, máme za sebou bakalářskou i závěrečnou divadelní inscenaci a několik malých, studiových projektů. V neposlední řadě také projekt divadla v sociální akci – inscenaci *Paso a paso / Cesta zraněného bojovníka*, půl roku divadelního zkoušení s mladými lidmi z dětských domovů a SOS vesniček.

Jaký je podle tebe smysl divadla dnes? Na JAMU jsem se totiž dozvěděla, že ve třetím tisíciletí studují již „mrtvý obor“.

Hrála jsem pouliční divadlo, divadlo s minoritami, s mentálně postiženými, s dětmi. Myslím, že smysl divadla je pořád stejný. Mluvit o lidech – pravdivě, ale s láskou. V tom je velký příslib divadla oproti televizní a filmové zábavě, divadlo nabízí skutečnou komunikaci tváří v tvář, je oproštěno od politické cenzury a pokud se tak rozhodne, tak do velké míry i od komerčních tlaků. A především, jak dokládá zkušenost s mým dvouletým synem, kterému občas maňáskové divadlo hraju, člověk – a to i velmi malý člověk – divadlu rozumí, chápe ho a má ho rád.

Co bys řekla o společnosti, ve které žijeme?

V posledních měsících se čím dál častěji mluví o jakémsi Restartu, hledání cest z krize, ať už finanční, systémové či duchovní. To mě naplňuje optimismem. Navzdory všem problémům naše společnost urazila velký kus cesty, v lidskoprávních otázkách určitě. Líbí se mi myšlenka queer hnutí, dobrovolnictví, komunitní projekty, Food not bombs nebo třeba Nový prostor. Přála bych si, aby tato solidarita pokračovala dál, být by vyschly zdroje financování. V Evropě jsou tyto myšlenky výsadou intelektuálů a alternativních mladých lidí, v Jižní Americe, odkud moje rodina pochází, je to přirozené – solidarizovat se slabšími, vnímat sám sebe jako součást celku, společnosti, cítit zodpovědnost za svět.

Díky za rozhovor.

(kš)

Kostýmní návrh Tomáše Komínka

Anton Pavlovič Čechov (1860–1904)

Ivanov

Komedie o muži, který si to musí nechat projít hlavou

Režie: Štěpán Pácl

Jsme kdesi na ruském venkově. Ivanov, muž, jemuž pomalu docházejí síly, spravuje velké polnosti, hospodářství, ale topí se v dluzích. Jeho žena je nemocná a navíc je do něj zamilována dívka ze sousedního statku. Společnost, která se u něj schází, je fádni a nudná, stejně jako společnost, do níž dochází on. Že tohle není východisko pro velkou zábavu? Omyl! Spory o to, zda jsou Čechovy hry komediemi, tragikomediemi či tragédiemi, se vedou od těch časů, kdy vznikly. Sám autor, když je poprvé četl hercům, režisérovi a dramaturgovi Moskevského uměleckého divadla, se smál, až slzel. Režisér a herec K. S. Stanislavskij slzel také – jak plakal, dojat osudem postav. Snažili jsme se akcentovat co nejvíce komické

stránky hry, ovšem při zachování těch vážných. Že je to protimluv? Pevně věříme, že není. Představte si následující situaci: Ivanov dluží velkou sumu svému nejlepšímu příteli a nemá ani na zaplacení úroků. Lakotná manželka onoho přítele manžela vyšle, aby úroky z dlužníka dostal stůj co stůj. Ten, když ho Ivanov ujistí, že nemá kde brát, mu řekne, že si nějaké peníze ulil bokem a že mu na ty úroky půjčí – jen to proboha nesmí říct jeho ženě. No není tahle situace komická i vážná současně? V režii mladého, leč již respektovaného Štěpána Pácla hraje Ivanova Tomáš Jirman, jeho ženu Annu Lada Bělašková, obdivovatelku Sášu Veronika Lazorčáková. Dále účinkují František Večeřa, Jan Fišar, Anna Cónová, Petr Houska, Alexandra Gasnářková, Jiří Sedláček, František Strnad, Marie Logojdová, Vladimír Čapka a další. Scéna je dílem Adriany Černé, kostýmy Daniely Klimešové a hudba Jakuba Kudláče, který využil dva akordeonisty přímo na jevišti. (mp)

**Premiéra 29. března 2012
v Divadle Antonína Dvořáka**

Kostýmní návrh Daniely Klimešové

První čtená zkouška k inscenaci Ivanov Foto Radovan Šťastný

Carlo Goldoni (1707–1793)

Poprask na laguně

Režie: Janusz Klimsza

Rybářská vesnice v rázovitém kraji v Itálii. Muži loví ryby, ženy si čas čekání na své manžely a milence krátí klábosením. Temperamentní venkovanky brzy dostanou do hádek a všemožně se urážejí. Když se muži vrátí, půtky přenesou i na ně a je z toho skutečný poprask – některé páry se rozcházejí, dojde k fyzickému napadení a je přivolán soudce, aby celou záležitost rozmotal. Než se tak stane a vše se zase v dobré obrátí, zažijeme množství komických situací i dialogů. Jedna z nejhranějších komedií nejen tuzemského, ale také světového repertoáru se tedy opět vrací do Národního divadla moravskoslezského. Carlo Goldoni napsal desítky her, z nichž nejhranější jsou dosud dvě. Kromě „Poprasku“ ještě *Sluha dvou pánů*. Goldoni v časech svého mládí působil jako úředník na venkově a je docela dobře možné, že před-

Carlo Goldoni

obraz své komedie tam někde jako nižší soudce či vyšetřovatel zažil na vlastní kůži. A protože čas od času kočoval s hereckou společností, naučil se psát repliky hercům přímo „do úst“ – i to je část tajemství jeho úspěchu. Paradoxní je, že v bouřlivých revolučních letech mu byla Konventem zastavena penze a muž, který byl mimo jiné tajemníkem benátského vyslance v Miláně, muž, jehož přijal i tehdejší papež, muž, který byl vážen jako advokát i jako dramatik, se náhle ocitl v obrovské hmotné nouzi. Na přímluvu přátel mu byla penze obnovena, ale Goldoni skonal jeden jediný den před jejím doručením...

Režisér Janusz Klimsza svou tvůrčí invenci pravidelně věnuje titulům vážným (*Konec masopustu, Marat/Sade*) i komediálním (*Ideální manžel, Velkolepost vyvolených*). Věříme, že se při *Poprasku na laguně* budete dobře bavit. (mp)

**Premiéra 31. května 2012
v Divadle Antonína Dvořáka**

Milan Uhde (1936) – Miloš Štědroň (1942)

BALADA PRO BANDITU

Režie: Peter Gábor

V tomto kraji lesů, zvrásněném horami jako kus papíru, který se chystáme hodit do kamen, žijí posud děje, jakým se bláhově usmíváme jen proto, že se nestávají již po staletí. V tomto kraji kopců na kopcích a roklí v roklích, kde se v tlejícím soumraku pralesů rodí prameny a umírají prastaré javory, jsou začarovaná místa, odkud se ještě nikdy nedostal ani jelen, ani medvěd, ani člověk. Zde žije ještě Bůh.

(Ivan Olbracht: *Nikola Šuhaj loupežník*)

Na jeviště Divadla Jiřího Myrona se po třinácti letech vrací v novém hereckém, výtvarném i hudebním nastudování slavný muzikál *Balada pro banditu* v režii Petera Gábora, který se stane od září novým šéfem činohry. Příběh vychází z románu Ivana Olbrachta, jenž se proslavil badatelskou cestou po Podkarpatské Rusi. Již ve své

reportáži *Loupežníci* popisoval zločnictví této oblasti. V první polovině 30. let pobýval Olbracht v Koločavě a zamiloval si zdejší kraj a jeho hrdiny, stále znovu ožívované písněmi i legendami. Milan

Uhde a Miloš Štědroň pak jako variaci na Olbrachtova *Nikolu Šuhaje loupežníka* vytvořili pro Divadlo Husa na provázku *Baladu pro banditu*, kterou jako první od její slavné éry v sedmdesátých letech uvedlo po revoluci právě Národní divadlo moravskoslezské. (kš)

Jura: Nač myslíš, Nikolo?
Nikola: Jen tak. Je mně všeho líto. Podívej na ty hvězdy! Ty hvězdy tady budou a my tady nebudeme.
Jura: A já ti závidím.
Nikola: Není co. Až budeš jako já, tak to pochopíš.
(zpívá) Bylo tu není tu, havrani na plotu. Bylo víno v sudě, teď tam voda bude.
Jura: Tak nemluv, Nikolo, **není konec...**
(Milan Uhde, Miloš Štědroň: *Balada pro banditu*)

**Premiéra 14. června 2012
v Divadle Jiřího Myrona**

G. B. Shaw (1856–1950)

PYGMALION

Nesmrtelný příběh chudé květinářky Lízy a jejího pádu do nejvyšších kruhů britské smetánky

Překlad: Milan Lukeš
Úprava překladu a hry: Klára Špičková, Pavel Šimák
Režie: Pavel Šimák
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Pavel Borák
Kostýmy: Blanka Tesařová
Hudba: Zdeněk Král
Pohybová spolupráce: Denny Ratajský

Osoby a obsazení:

Profesor Henry Higgins David Viktora
Líza Doolittlová Lada Bělašková
Plukovník Pickering Petr Houska
Paní Higginsová Veronika Forejtová
Alfred Doolittle František Večeřa
a další

**Uvádíme 5., 16., 22. března
a 15., 17., 29. dubna 2012
v Divadle Antonína Dvořáka**

Je nesporné, že *Pygmalion* je Shawovou nejlepší a nejpopulárnější komedií. Už od svého prvního uvedení v roce 1913 až po naše časy patří tato hra trvale k nejhranějším titulům. Na jejím základě vznikl roku 1956 světově úspěšný muzikál Fredericka Loewa *My Fair Lady*, který byl o několik let později stejně úspěšně zfilmován. Proto se s každou jeho další inscenací přirozeně vtírá ošidná otázka, zdali lze tuto mnohohlubnou hru uvést ještě nějak neotře a záživně. Podle ohlasů diváků i kritické veřejnosti můžeme už teď

Lada Bělašková (Líza Doolittlová), Ivana Martáková (lid z ulice), Jana Tabrea (lid z ulice), Marie Logojdová (Paní Eynsford-Hillová), Renáta Klemensová (Slečna Eynsford-Hillová)
Foto Radovan Štátný

Lada Bělašková (Líza Doolittlová) a David Viktora (Profesor Henry Higgins) Foto Radovan Štátný

soudit, že inscenační tým v čele s režisérem Pavlem Šimákem dokázal, že podobné obavy nejsou na místě.

„*Pygmalion* v Ostravě má zaděláno na divácký úspěch. Staniž se,“ uzavírá svou recenzi v Právu ze dne 5. února Jiří P. Kříž. Toto své závěrečné hodnocení opírá především o herecké projevy všech aktérů, zejména však Davida Viktory a Lada Bělaškovu: „Šimák postavil inscenaci především na výkonech těch dvou. Jako Líza zvládla Bělašková bravurně tři polohy postavy – šmudlovitost, strojené poléčení při prvních krocích ve společnosti a proměna v opravdovou dámu, kterou Higgins bez obav „může vzít i na Shakespearovské slavnosti“. Pěkná aktualizace (...) Viktora, to je živel v rozpětí od sebevědomého, ale nepraktického intelektuála až po ukřoupaného maminčina mazánka. Ostatně jeho ironickou mateř odváží

Lada Bělašková (Líza Doolittlová) a David Viktora (Profesor Henry Higgins)
Foto Radovan Štátný

nejenom v konfrontacích s ním noblesní Veronika Forejtová. (...) Také František Večeřa (Alfred Doolittle), Igor Orozovič (zminěný pitomec Freddy), Renáta Klemensová (telecí slečna Eynsford-Hillová), Marie Logojdová (její matka) a ostatní, z nichž se do rodné Ostravy oklikou vrací Jana Tabrea (komorná paní Higginsové), září.“

Zrovna tak i Ladislav Vrchovský ve své příznačně nazvané recenzi „Ostravští si vyložili Shawa po svém“ nejvíce oceňuje právě herecké výkony: „Lízu Doolittlovou hraje Lada Bělašková. Obě rovin postavy, prostorekou a nevzdělanou i obdivuhodnou, krásnou a vznešenou dámu podává přesvědčivě. V obou případech akcentuje komediální rozměr postavy, přičemž ve druhém více využívá charakterního herectví. (...) Viktorův Higgins je ve výsledku originální, poutavý a divácky zajímavý. Třetí postavou, které nelze upřít věrohodnost, je Lízín otec Alfred Doolittle v podání Františka Večeři.“

Anna Cónová (Velvyslancova choť), Miroslav Rataj (Velvyslanec) Foto Radovan Štátný

A jak si tedy Pavel Šimák a Klára Špičková vyložili Shawa po svém? Především tím, že zanevřeli na romantický a sentimentální aspekt příběhu. Připomeňme jen, že se zde jedná o sázku mezi plukovníkem Pickeringem a profesorem fonetiky Higginsem, který se zaváže k tomu, že za půl roku udělá z chudičké pouliční květinářky Lízy vévodkyni. A to se taky stane. Higgins spolu s Pickeringem předělají ušňupanou a sprostou Lízu, která „mluví jako dlaždič“, v dokonale kultivovanou dámu, u níž by nikdo nehádal její prostý původ. „Příběh Lízy Doolittlové byl sice prohlášen za romantický, protože proměna, kterou Líza prodělá, připadá krajně nepravděpodobná, ale ve skutečnosti je celkem běžný,“ podotýká Shaw, jenž nepripouští tzv. šťastné konce, jelikož „žádnému

slušnému příběhu nakonec nesluší“. A dramaturgyně Klára Špičková osvětluje v této souvislosti hlavní inscenační záměr takto: „Rozhodli jsme se akcentovat krutost profesorova experimentu a ‚cítovou invaliditu‘ z nepřiznané lásky. Sám Shaw totiž ponechává konec otevřený znepokojivým otázkám.“ Pokus totiž neblaze poznamenal obě dvě strany. Z Lízy se sice stala vznešená dáma, ale v důsledku zdravého sebehodnocení se výrazně proměnil i její charakter: Její dřívější živelnost a roztomilost se vytratila a stává se poněkud odměřenější. Jenže tou největší a nejzásadnější proměnou nakonec neprošla ona, nýbrž její učitel Henry Higgins. Pavel Šimák a Klára Špičková se tedy rozhodli přenést těžiště pozornosti právě na něj.

Znatelná úprava se týkala také překladu Milana Lukeše, který byl v případě Lízinih replik aktualizován v duchu dnešní hovorové češtiny a slangu současné mládeže. Hra má však ještě další podtext: Můžeme se právem domnívat, že Shaw po nás jednoduše chce, abychom si důrazně všimli, že společenské role a z nich plynoucí pravidla společenského chování, s celou svou důkladnou obřadností a víceméně nucenou konverzací, potlačují ve svém praktickém výsledku přirozený temperament a charakter člověka. A právě tato nepřirozeně honosná obřadnost je v této inscenaci nejvíce zesměšňována a ironizována a zároveň je zdrojem velice komických situací, které vás zaručeně pobaví.

(on)

Petr Houska (Plukovník Pickering), Lada Bělašková (Líza Doolittlová), David Viktora (Profesor Henry Higgins) Foto Radovan Štátný

AMADEUS – Igor Orozovič (Mozart) a Andrea Mohylová (Konstance) Foto Radovan Štátný

Rozloučení s Amadeem

Na 28. dubna 2012 je plánována derniéra výpravné ostravské inscenace *Amadeus*, na které se podílely tři soubory (činohra, opera, balet) a kterou režíroval Pavel Šimák. Inscenace je výjimečná především hereckými výkony Jana Fišara, Igora Orozoviče (1. místo za herecký výkon na festivalu Ost-ra-var, nominace na Talent roku – Cena Alfréda Radoka) a Andrey Mohylové (2. místo na festivalu Ost-ra-var za herecké výkony v *Amadeovi* a v *Cenci*).

Divácké i kritické přijetí *Amadea* bylo v Ostravě výjimečné, o čemž svědčí jak dlouho trvající přezně publiky, tak tehdejší reakce v tisku, citujme: „Premiéra hry přišla v čase vrcholících snah

Ostravy ukázat svůj kulturní potenciál ve snaze získat titul Evropské hlavní město kultury 2015. A inscenace ukazuje potenciál největší ostravské činohry, ale i potenciál divadla jako takového v podobě, která si říká o superlativy. Na jevišti se odehrává totální divadlo. (...) Inscenace zaujme, pobaví, okouzlí, nabídne důvod k zamyšlení, povznese, ukáže lidské možnosti jako tvůrčího ducha i interpreta. Mozart v hledišti by (možná) tleskal. Igor Orozovič je oním „vulgárním živočichem“, který jednotlivé noty klade na notový papír se samozřejmostí, se kterou vykonává i tělesné potřeby, a mezi produkty ducha a těla nečiní rozdílu. Herec sám si roli doslova užívá... Jan Fišar tentokrát v postavě Antonia Salieriho odvádí svůj životní výkon. V jeho podání je Salieriho zášť vůči

Mozartovi proměněna v zášť vůči Bohu, a je to na uzdě držená bestie závidí až nenávisti a pokrytectví, která v přesné chvíli vybuchuje gejzirem zlé a zničující energie. Bylo by namístě vyjmenovat také všechny ostatní účinkující, kteří svým postavám nic nezůstávají dlužni, zejména však Andrea Mohylová jako Konstance Weberová a Vladimír Čapka v roli hraběte Stracka, a také Petr Houska jako císař Josef II. obohacují své postavy výrazným osobním pojetím, zúročujícím jejich komický i tragikomický potenciál. Ostravský *Amadeus* patří k těm inscenacím, na které se chodí opakovaně. Tak nějak má vypadat dnešní vrcholné profesionální evropské divadlo.“

(Ladislav Vrchovský, Moravskoslezský deník, 22. 6. 2010)

ZPRÁVY Z ČINOHRY

Ceny Alfréda Radoka a Divadelních novin

Nadační fond nesoucí jméno předního českého divadelníka oznámil v úterý 31. 1. 2012 nominace v osmi kategoriích. Ocenění, o nichž rozhodlo 82 kritiků v anketě časopisu Svět a divadlo, se budou předávat 25. února v Divadle v Dlouhé. Na titul Talent roku jsou nominováni herci **Igor Orozovič**, Michal Isteník, a režisérka Anna Petrželková. Igor Orozoviče můžete vidět v činoherních inscenacích *Amadeus*, *DONAHA! (Hole dupy)*, *Její pastorkyně*, *Pygmalion* ad. nebo v chystané premiéře *Kuřáčky*. V Ostravě začínal jako představitel titulní role Oidipa v alternativě s Janem Hájkem. S režisérkou **Annou Petrželkovou** se setkal např. v kritiky ceněné inscenaci *Cenci*. Igor Oro-

zovič pohostinsky září také v inscenaci Národního divadla v Praze režiséra Juraje Herze *Deváté srdce*. Svou cenu pravidelně vyhlašují také Divadelní noviny. Ani zde se činohra NDM neztratila, kritiky a teatrology byly nominovány inscenace *Moskva* → *Petušky* a *Konec masopustu*.

Marie Logojdová oslaví 11. března významné životní jubileum. Blahopřejeme!

Petr Houska hostoval místo nemocného Dušana Škubala v *Kafkově Procesu* v Komorní scéně Aréna, kde zazářil především v první půlce inscenace.

Jan Fišara můžete kromě naší činohry vidět také v Komorní scéně Aréna v úspěšné inscenaci Petera Gábora *Blecha*.

František Strnad získal širší nominaci na Cenu Thálie 2011 za roli Laci (*Její pastorkyně*).

Čechov a Kuřáčky

Čechovův *Ivanov* a Čechovem inspirované *Kuřáčky* Zveme Vás na diskusní komponovaný pořad **Čechov a tři Kuřáčky** v Antikvariátu a klubu **Fiducia** ve středu **21. března** v 18.00 hodin. Hosty čechovovského večera budou Anna Saavedra, autorka nové hry *Kuřáčky* (premiéra 28. 3.), Janka Ryšánek Schmiedtová (režisérka hry *Kuřáčky*) a držitel Cen Alfréda Radoka Štěpán Pácl, režisér *Ivanova* (premiéra 29. 3.). Účinkují i herci NDM. Moderuje Eva Lenartová, redaktorka ČRo Ostrava.

balet

Premiéry v sezóně 2011/2012

Giuseppe Verdi (1813–1901)

DÁMA S KAMÉLIEMI

Choreografie a režie: Allen Yu

Dirigent: Jan Šrubař

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Eva Kotková

Premiéra 10. listopadu 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Armand Amar (1953)

PADAJÍCÍ ANDĚLÉ

Choreografie, režie, scéna a kostýmy: Philippe Talard

Dramaturgická spolupráce: Pavlína Kašková

Premiéra 22. března 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Armand Amar – PADAJÍCÍ ANDĚLÉ, Patrick Ulman
Foto Martin Popelář

Balet NDM je na Facebooku:
BALET NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO

Dámy a pánové, vážení příznivci baletního umění,

i když to možná tak v prvních únorových dnech, kdy píšete tento úvodník, nevypadá, blíží se k nám nenápadně jaro. Ještě si na ně budeme muset chvíli počkat, ale nakonec budou snad i silné mrazy i dusivý smog minulostí – a my se dočkáme. Jara, které s sebou vždy nese příliv nové energie – a naděje.

A naděje je jedním z velkých témat naší nové inscenace *Padající andělé*, jejíž premiéra připadá na 22. březen – den po prvním jarním dni. Tuto jarní baletní premiéru jsme však začali zkoušet už v září z pochopitelného důvodu: *Padající andělé* budou totiž multižánrovým projektem. Sejdou se v něm hudba, tanec, slovo, zpěv, cirkusové umění – tedy různé umělecké žánry a způsoby, jimiž chceme vyjádřit nejednoznačnost a mnohotvárnost života a zároveň postihnout nejednoznačnost a mnohotvárnost života a díla Jeana Geneta. Právě tento francouzský spisovatel se stal hlavním inspiračním zdrojem pro autorský projekt choreo-

graфа Philippa Talarda – inscenaci *Padající andělé*. Chceme Vám nabídnout taneční divadlo, které nezahrnuje pouze tanec, ale využívá i dalších uměleckých prostředků. Proto také zkoušení naší nové premiéry není záležitostí krátkodobou ani snadnou; zkoušíme zároveň na několika místech – samozřejmě na baletním sále, probíhají však i samostatné zkoušky s odsouzenými ve Věznici Heřmanice, zvlášť zkouší herci s cirkusovými umělci, v pohotovosti je i nahrávací studio v Divadle Antonína Dvořáka. Právě v něm vznikají nahrávky textů, které budou v inscenaci zaznívat vedle živého slova, a především hudby. Nádherné, emotivní, místy výstředně romantické hudby francouzského skladatele Armanda Amara, nositele mnoha nominací a ocenění za filmovou hudbu. Troufnu si tvrdit, že ačkoli to tak na první pohled nevypadá, na své si díky tomu v *Padajících andělech* přijdou i milovníci vážné hudby – to byl také jeden z důvodů, proč jsme ke spolupráci přizvali operní pěvkyni Evu Dřízgovou-Jirušovou, jejíž hlas uslyšíte v inscenaci nejen z nahrávky, ale i naživo. Vedle ní se můžete v nové inscenaci těšit na naše sólisty Olgu Borisovou, Barboru Kaufmannovou, Lucii Skálovou, Jana Krejčíře, Michala Lewandowského a další; členy baletního sboru, herce Pavlína Kafkovou a Petra Sýkoru, umělce-akrobaty z Cirkusu trochu jinak – i odsouzené z heřmanické věznice. Ti se budou na inscenaci podílet jednak zvukovou nahrávkou (jejich sbor nazpíval části Amarovy hudby), ale i živě. Ano – několik odsouzených bude patřit k účinkujícím na jevišti Divadla Jiřího Myrona.

Ptáte se proč? Proč nabízíme divákům umění skrze a prostřednictvím „vyděděnců společnosti“? Protože, jak už jsem několikrát ve svých úvodních slovech zmínil, jsem přesvědčen, že divadlo má nejen bavit, ale také reflektovat dobu, v níž umělci i diváci žijí. A naše doba není jednoduchá – dokonce ani pro nás, kteří jsme *součástí* společnosti; natož pro lidi, kteří se (podobně jako Jean Genet) z různých důvodů ocitli *mimo* tuto společnost – byli z ní vyloučeni. To je poselství, které bychom chtěli naší inscenací předat: že každé zlo, které bylo právem potrestáno, by mělo dostat šanci. Šanci nebyť dále zlem. Neboť i když si to nepřipouštíme, každému z nás se to může stát. Chybný krok, třeba autohavárie – a celý život se v jediné sekundě od základů změní; udělali jsme něco, co nás vzdaluje od společnosti. Jde však o to, zda navždy. Nebo jestli ti, kteří ze společnosti vyloučení nejsou, nám dají ještě šanci. Tuto možnost máme totiž v sobě všichni – možnost odpuštění a možnost naděje.

Na závěr bych rád vyslovil zvláštní poděkování dvěma lidem, kteří se na přípravě této inscenace rovněž podíleli: Pavlíně Kafkové za nelehkou, avšak dovedně zvládnutou dramaturgickou spolupráci a opernímu dramaturgovi Danielu Jägerovi za překlad některých textových úryvků z francouzštiny do češtiny.

Přeji Vám krásné jaro a těším se na Vás v hledištích našich divadel nejen při *Padajících andělech*.

Igor Vejsada
šéf baletu NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR BALETU NDM (BŘEZEN – ČERVEN 2012)

Bogdan Pawlowski (1945) – Witold Borkowski (1919–1995)

SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ

Klasická baletní pohádka

Choreografie: Igor Vejsada;

scéna a kostýmy: Alexander Babraj

Uvádíme 29. dubna 2012

v Divadle Jiřího Myrona

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)

SPÍČÍ KRASAVICE (ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA)

Baletní pohádka nejen pro děti o princezně,

která se píchne o růži a na dlouhý čas spolu

s celým královstvím usne

Choreografie: Lillia Pártay;

dirigent: Tomáš Brauner; scéna: Milan Ferenčík;

kostýmy: Eliška Zapletalová

Nejbližší představení uvádíme 20. května

a 10. června 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Giuseppe Verdi – DÁMA S KAMÉLIEMI

Chiara Lo Piparo (Píková dáma), Filip Staněk (Žolík) a sbor baletu NDM Foto Martin Popelář

Předplatné 2012/2013

Držíme Vám místo

Prodej předplatného zahajujeme 16. dubna 2012 v 16 hodin v předprodeji NDM na ulici Čs. legií!

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Více na www.ndm.cz

Národní divadlo moravskoslezské

PŘEDPLATNÉ NA SEZÓNU 2012/2013

Všechno, co jste chtěli vědět o předplatném NDM, a báli jste se zeptat!

V prodeji od 16. dubna 2012 od 16 hodin v předprodeji NDM

Připravili jsme pro Vás jedinečnou **předplatitelskou nabídku**. Navštivte naše představení, hrajeme **od září 2012 do června 2013**. Nenechte si ujít premiéry Národního divadla moravskoslezského. A rezervace? S předplatným není nutná!

Vyberte si z **20 předplatitelských skupin**, a to takovou, která odpovídá Vaším představám – podle žánrů, podle budov konání, podle hracích dnů, podle hodiny začátku představení, premiérovou, rodinnou, seniorskou nebo studentskou.

Na představení předplatitelské skupiny **ušetříte až 50 % z ceny vstupného**. Dále získáváte **20% slevu** na zakoupení vstupenek na představení (50% sleva pro studenty a seniory) **mimo Vaši předplatitelskou skupinu** a možnost **přednostního nákupu a slev na mimořádné akce** jako Galavečer (9. září 2012), Adventní koncerty a další podle aktuální nabídky.

Vyberete si své sedadlo! Po dobu deseti měsíců Vám v divadle rezervujeme Vaše sedadlo. Místo v hledišti si můžete vybrat **takové, které se Vám nejvíce líbí** – v přizemí, na balkoně, v lóžích nebo na galerii.

Pro opravdové „fajnšmekry“ nabízíme **SPECIÁLNÍ PREMIÉROVÉ PŘEDPLATNÉ**. **Staňte se součástí divadelních událostí celé sezóny 2012/2013** neboli **budte u toho**. Premiérové předplatné Vám zajistí místo na všech premiérách sezóny a nově i následné setkání s inscenátory a hlavními představiteli inscenací u slavnostního připitku s ředitelem divadla Jiřím Nekvasilem.

OPERA

PREMIÉRY 2012/2013

Alfredo Catalani (1854–1893)

LA WALLY

120 let po premiéře v La Scale na ostravském jevišti!

Premiéry 20. a 22. září 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském originále s českými titulky

Hudební nastudování Robert Jindra

Režie Václav Klemens

V titulní roli Eva Urbanová / Nanà Miriani

Leoš Janáček (1854–1928)

KÁŤA KABANOVÁ

Tolik lásky ve mně, a tak málo pro mě...

Premiéry 15. a 17. listopadu 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v českém originále s anglickými titulky

Hudební nastudování Robert Jindra

Režie Jiří Nekvasil

Johann Strauss ml. (1825–1899)

NOC V BENÁTKÁCH

Maskovaní milenci ve víru karnevalu!

Premiéry 20. a 22. prosince 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v českém překladu

Hudební nastudování v jednání

Režie Pavel Mikulášтик

Scéna a kostýmy Adolf Born

Richard Wagner (1813–1883)

LOHENGRIN

Bájný příběh rytíře s labutí!

Premiéry 7. a 9. března 2013 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v německém originále s českými titulky

Hudební nastudování Robert Jindra

Režie Rocco

Gaetano Donizetti (1797–1848)

ANNA BOLENA

Tragický osud druhé manželky Jindřicha VIII.

Premiéry 6. a 8. června 2013 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském originále s českými titulky

Hudební nastudování Oliver Dohnányi

Režie Ivan Krejčí

VĚC MAKROPULOS: koncertní provedení opery s Evou Urbanovou v hlavní roli se stalo událostí české operní scény Foto Martin Popelář

„Po odeznění posledního tónu koncertního provedení opery v **ostravském Divadle Antonína Dvořáka** nadšené publikum aplaudovalo vstoje deset minut, protože se stalo svědkem světové události.“ (Ladislav Vrchovský, E15)

ČINOHRA

PREMIÉRY 2012/2013

Oscar Wilde (1854–1900)

JAK JE DŮLEŽITÉ MÍTÍ FILIPA

Lehkovážná komedie pro vážné publikum

Premiéra 18. října 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Režie Vít Vencí

Marian Palla (1953)

SAJNS FIKŠN

Utlité švihlá komedie

Premiéra 22. listopadu 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Režie Věra Herajtová

Martin Walser (1927)

Smrťihlav

Drama o tom, jak rodiče zatají svou temnou minulost a ona padne na hlavy jejich dětí

Premiéra 31. ledna 2013 v Divadle Antonína Dvořáka

Režie Peter Gábor

John M. Hayes (1919–2008), Jack Trevor Story (1917–1991),

Alfred Hitchcock (1899–1980), Marek Pivovar (1964)

TRABLE S HARRYM

Komediální detektivka zcela naruby

Premiéra 4. dubna 2013 v Divadle Antonína Dvořáka

Režie Lubomír Vajdička

William Shakespeare (1564–1616)

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Kouzelná alžbětinská komedie vám odhalí velká tajemství

přírody i lidí

Premiéra 11. dubna 2013 v Divadle Jiřího Myrona

Režie Peter Gábor

Joseph Bédier (1864–1938) – Janusz Klimsza (1961)

TRISTAN A ISOLDA

Legendární příběh milenců, kteří v osudové hře prohráli

své štěstí

Premiéra 13. června 2013 v Divadle Jiřího Myrona

Režie Janusz Klimsza

„Toho dne se uskutečnila v NDM premiéra muzikálu Terrence McNallyho a Davida Yazbeka Donaha. V režii Pavla Šimáka, který s pomocí dramaturga Marka Pivovara sršel nápady a premiéru proto provázely salvy smíchu a nekonečný potlesk. No – muzikál nejméně na tři roky. A v brilantním nastudování činoherního souboru, což je v Ostravě už také pěkná tradice (Šumař na střeše, Balada pro banditu atd.).“ J. P. Kříž, Právo

BALET

PREMIÉRY 2012/2013

Ryuichi Sakamoto (1952)

POSLEDNÍ SAMURAJ

Milostné vzplanutí mořeplavce k japonské aristokratce

Premiéry 1. a 3. listopadu 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Choreografie a režie Eric Trottier a Igor Vejsada

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)

LABUTÍ JEZERO

Nejslavnější klasický balet v novém nastudování

Premiéry 2. a 4. května 2013 v Divadle Antonína Dvořáka

Choreografie Lev Ivanov, Marius Petipa

Nastudování Igor Vejsada

„Strhující emoce v exkluzivním výrazovém a moderním scénickém provedení. Tak by se dalo v krátkosti shrnout představení baletu NDM Zázrak v tichu. Na kompaktní a vizuálně promyšlené scéně se odehrává imaginární život se všemi lidskými, důvěrně známými city od rozporů s realitou, přes instinkty po souznění snové lásky.“

„Ostravský Zázrak v tichu je výjimečný zážitek, který všem milovníkům moderního i klasického baletu, a nejen jim, doporučuji.“

Hynek Válek, blog Idnes.cz, 26. 9. 2011

OPERETA/MUZIKÁL

PREMIÉRY 2012/2013

Tim Rice (1944) – Andrew Lloyd Webber (1948)

JOSEF A JEHO ÚŽASNÝ PESTROBAREVNÝ PLÁŠŤ

Muzikálová Bible v rytmu rokenrolu

Premiéry 4. a 6. října 2012 v Divadle Jiřího Myrona

České přebásnění Michael Prostějovský

Hudební nastudování Jakub Žídek

Režie Gabriela Petráková

Emmerich Kálmán (1882–1953)

ČARDÁŠOVÁ PRINCEZNA

Velký návrat jedné z nejhranějších světových operet!

Libreto Leo Stein a Béla Jenbach

Premiéry 17. a 19. ledna 2013 v Divadle Jiřího Myrona

Hudební nastudování Karol Kevický

Režie v jednání

Radim Smetana (1950) – Lumír Olšovský (1973)

– Pavel Bár (1983) – Michael Prostějovský (1948)

JACK ROZPAROVAČ

Tajuplný krimimuzikál, kde každá postava může být vrahem

Premiéry 16. a 18. května 2013 v Divadle Jiřího Myrona

Hudební nastudování Jakub Žídek

Režie Lumír Olšovský

„Bouřlivé ovace a jásot publika sklídila světová premiéra nové verze muzikálu Marguerite z tvůrčí dílny francouzského skladatele a držitele několika cen Grammy Michela Legranda a libretisty Alaina Boublila. Premiéra se uskutečnila v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě.“

Ilona Honusová, Mediafax.cz

ZÁZRAK V TICHU: Lukáš Lepold v mimořádném představení na Masarykově náměstí v Ostravě Foto Roman Polášek

MARGUERITE: za roli Marguerite ve stejnojmenném muzikálu je Hana Fialová nominována na Cenu Thálie za rok 2011 Foto Radovan Štastný

Co byste ještě měli vědět o našem předplatném

Každý měsíc náš zpravodaj přímo do Vaší schránky
Karta předplatitele je přenosná – můžete ji **zapůjčit** nebo **darovat**
Jednou za sezónu možnost výměny představení na jiný termín

Součástí vybraných předplatitelských skupin jsou již reprízované, divácky oblíbené tituly, mezi které patří např. *Věc Makropulos*, *Prodaná nevěsta*, *Nabucco*, *DONAHA! (Hole dupy)*, *Pygmalion*, *Mrazík*, *Divotvorný hrnec*, *Polská krev*, *Sněhurka* a *sedm trpaslíků* a další.

Předplatné si lze sjednat osobně, telefonicky, e-mailem nebo poštou. V kanceláři předplatného v předprodeji vstupenek NDM se Vám můžeme věnovat, pomůžeme vybrat předplatitelskou skupinu, doporučit jednotlivá představení nebo společně vyplnit přihlášku.

KONTAKT PRO PŘEDPLATITELE

Nechte o sebe pečovat

Gabriela Bardoňová
Tel.: (+420) 596 276 202
E-mail: gabriela.bardonova@ndm.cz

Národní divadlo moravskoslezské, oddělení předplatného (u Divadla Jiřího Myrona),
Čs. legií 148/14
701 04 Ostrava – Moravská Ostrava

Po		13.00 – 17.00
Út	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
St	8.00 – 13.00	13.30 – 17.00
Čt	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
Pá	8.00 – 12.00	

www.ndm.cz

Změna programu vyhrazena

S předplatným máte svá místa jistá!

PREMIÉRA

Armand Amar (1953)

PADAJÍCÍ ANDĚLÉ

Tanečníci, zpěváci, herci, cirkusoví umělci
a odsouzení v taneční variaci na dílo Jeana Geneta

Choreografie, režie, scéna, kostýmy:
Philippe Talard

Dramaturgická spolupráce:
Pavína Kafková

Osoby a obsazení

Gabrielle des Genêt	Pavína Kafková
Jeannot du Matin	Petr Sýkora / Rodion Zelenkov
Ange Soleil	Eva Dřízgová-Jirušová
Harcamone	Olga Borisová-Pračíková
Stilitano	Barbora Kaufmannová
Querelle de Brest	

	Jan Krejčíř
Pilorge	Markéta Pospíšilová
Leila	Lucie Skálová
Neige	Michal Lewandowski
Village	Vladimír Vašků
Claire	Yu Iizuka
Mimosa	Jana Kopecká
Le Pêcheur du Suquet	

	Petra Kováčová
Riton	Zuzana Majvelderová
Yeux verts	Michal Bublík
Culafroy	Po-Ju Lin
Erick	Goh Shibata
Notre Dame des fleurs	

	Filip Staněk
Divine	Patrick Ulman
Bulkaen	Václav Curylo
Camilla Meyer	Lucie Kurnická
Abdallah	Radim Eliáš

a další

Premiéra 22. března 2012 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona
Dále uvádíme 24. a 29. března
a 5., 11. a 20. dubna 2012
v Divadle Jiřího Myrona

„Já už nesním, na mou duši!“
„Jsem doopravdy sám.“
(Jean Genet)

Tanec a slovo – zpěv a akrobacie – dobro a zlo
v propleteních života a smrti – ženy v mužských
šatech a rolích – muži v ženských šatech a rolích
– průnik něhy a tělesna – strádání a naděje...
To vše chce nabídnout ostravským divákům ve
svém novém autorském projektu *Padající andělé*
francouzský choreograf **Philippe Talard** (*Taneč-
ník na provaze* – NDM 1998, *Zázrak v tichu* –
NDM 2011).

Pavína Kafková a Lucie Kurnická,
ukázka z připravované inscenace *Padajících andělů*
na besedě v Multižánrovém centru Cooltour 2. 2. 2012
Foto Martin Popelář

K realizaci inscenace, která má být poctou životu
a dílu Jeana Geneta, si Philippe Talard vybral ba-
letní soubor Národního divadla moravskoslez-
ského. Ten pak přizval ke spolupráci na své nové
taneční inscenaci operní pěvkyni **Evu Dřízgovou-
Jirušovou**, herce **Pavína Kafkovou** a **Petra Sý-
koru**, cirkusové umělce ze sdružení Cirkus trochu
jinak, **Lucii Kurnickou** a **Radima Eliáše**, a od-
souzené z ostravské Věznice Heřmanice. Hudbu
k inscenaci *Padající andělé* složil významný fran-
couzský hudební skladatel **Armand Amar** (mj. no-
sitel ceny César 2010 za hudbu k filmu *Koncert*).

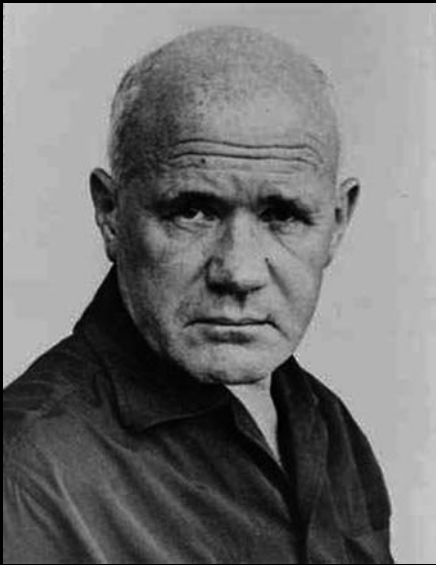
Choreografa **Philippe Talarda** spojuje s Jeanem
Genetem osud odloženého a nechtěného dítěte:
*„Moje choreografická, hudební a divadelní kre-
ace je poctou všem dětem narozeným neznámé
matce a neznámému otci, těm bez domova, těm,
které byly opuštěny nebo odmítnuty společností,
těm potulujícím se životem... Padající andělé se
zamýšlí nad naší lidskostí, našimi dětmi, našimi
otci, našimi matkami, našimi přáteli, kteří mohou
jednoho dne upadnout do neštěstí, upadnout do
násilí, opustit život... ‚Mozaika prázdnoty‘, kterou
se Jean Genet pokouší vyplnit představivostí, je
příběhem všech matek a jejich dětí; za použití
motivů postav a textů Jeana Geneta vypráví Pa-
dající andělé příběhy o ‚božském‘ (Divine), ‚dítěti
zločinu‘ a dalších s touto pověstí. Ale také o při-
činách těchto náhlých pádů, o jejich i našich při-
buzných, stejně jako o důsledcích na naše
prostředí, naše chování a náš svět.“*
(pb)

„Vitr, který valí srdce po dláždění cest;
Anděl, který vzlyká zavěšen na stromě,
azurový sloupec, který se omotává mramorem
přicházejí otevřít v mé noci nouzový východ...“
(Jean Genet: K smrti odsouzený)

Philippe Talard

Tanečník a choreograf Philippe Talard se narodil
v jihofrancouzském Draguignanu. Po studiích na
lyceu byl přijat do Mezinárodního centra tance
Roselliny Hightower v Cannes; v roce 1975 vy-
hrál 1. první cenu v taneční soutěži v Lausanne.
Profesionální kariéru zahájil o rok později v Bru-
selu jako tanečník slavného Béjartova Ballet du
XXième siècle; poté byl sólistou Národního ba-
letu v Lisabonu (1978/79), sólistou městského
baletu v Rio de Janeiru (1979–1980) a prvním
sólistou antverpského Královského baletu
(1980–1983); zároveň hostoval v mnoha zemích
světa a spolupracoval s významnými choreografy.
Posléze působil jako tanečník a choreograf Ta-
nečního fóra v Kolíně nad Rýnem (1982–1987),
od roku 1988 zastával funkci šéfa baletu a cho-
reografa v Ulmu. V letech 1991–2001 působil
jako umělecký šéf baletu a choreograf Národního
divadla v Mannheimu, kde inscenoval více než 30
titulů (mj. *Le Funambule*, *Le Chant du Cygne*,
Mozartovo *Requiem*); poté vedl soukromé works-
hopy klasického a současného tance.
S baletním souborem Národního divadla morav-
skoslezského vytvořil jako choreograf inscenace
Tanečník na provaze (1998) a *Zázrak v tichu*
(2011), s choreografy Igorem Vejسادou a Ericem
Trottierem).
(pb, ap)

Jean Genet (1910–1986)

„André Breton, Jean Cocteau a Jean-Paul Sartre, tři naprosto odlišné umělecké osobnosti, se v roce 1948 spojili k napsání prohlášení, v němž žádají prezidenta Auriola o udělení milosti pro Jeana Geneta, který měl být odsouzen na doživotí k nuceným pracím v koloniích. Jejich žádosti bylo vyhověno. (...)“

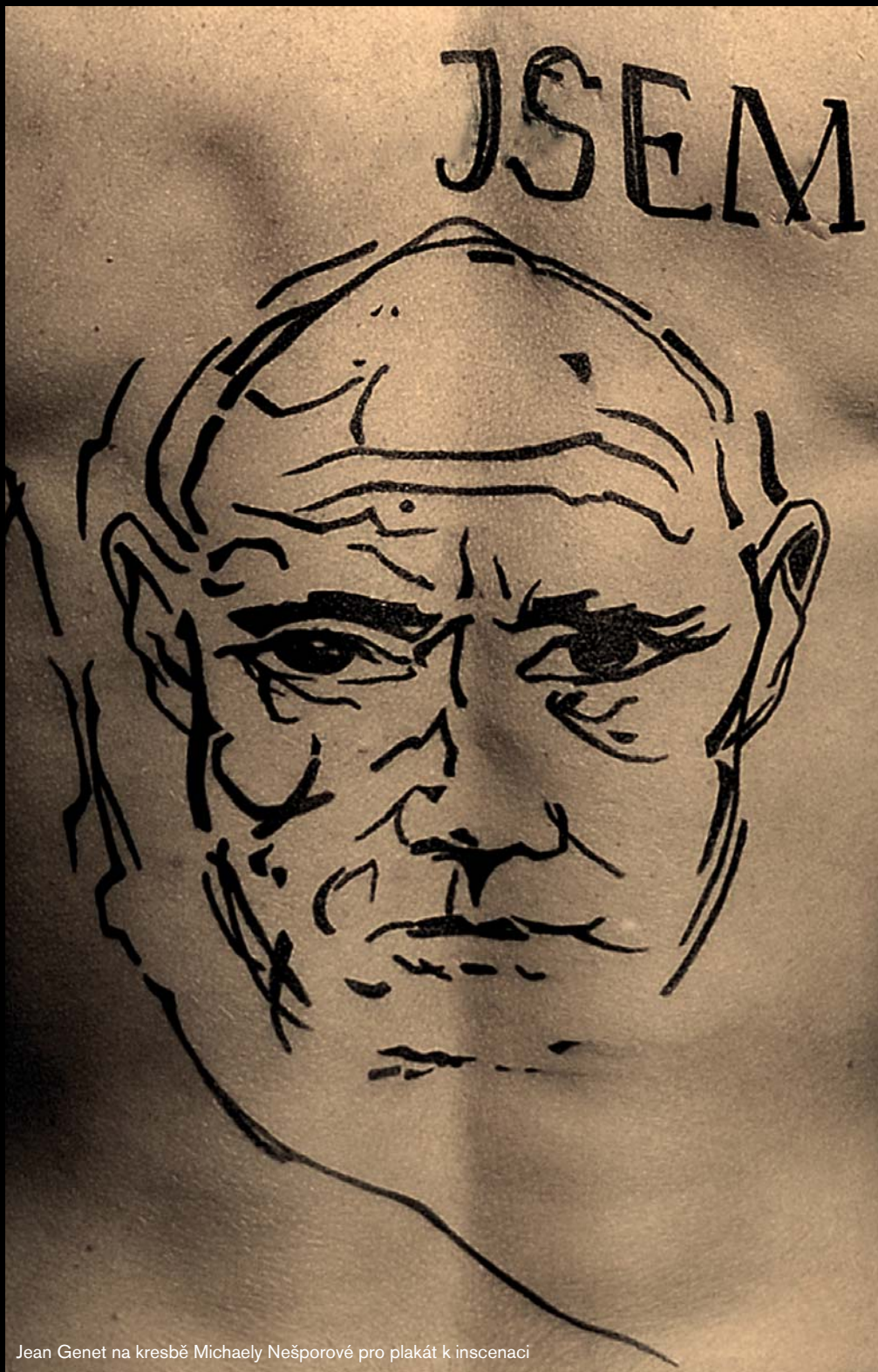
Čím mohl tulák, zloděj, prostitut, trestanec a práskáč Jean Genet tak fascinovat uznávané vele duchy své doby? Právě tím, čím byl a čím oni sami nikdy být nemohli, nechťeli, neodvážili se. Jistě, také svým talentem, čistotou a vzrůsností jazyka, jímž popisoval lásku mezi muži, přátelství a zrady vyděděnců, vášně a nenávist vagabundů... (...) Genet je jiný a nový právě tím, čím byl: svou zkušeností, svým osudem.“

(Ladislav Šerý: Padlý anděl Jean Genet)

Kontroverzní a geniální francouzský spisovatel, básník, dramatik a politický aktivista **Jean Genet** se narodil jako syn pařížské prostitutky. Matka ho odložila do nalezince a celé své dětství prožil v pěstounské rodině na francouzském venkově. Výborný žák a vášnivý čtenář byl ale od svých deseti let přistižen několikrát při krádeži a nakonec strávil tři roky v polepšovně. V té době se rozhodl plně přijmout roli „zločince“ a „vydědence“ společnosti, kterou ještě umocnil svou neskrývanou homosexualitou. V osmatřiceti letech, kdy měl skončit na doživotních nucených pracích, měl za sebou dráhu dezertéra, prostituta, zloděje, tuláka a recidivisty – a zároveň stál na počátku kariéry neobyčejně talentovaného a uznávaného spisovatele.

Romány *Panna Marie květná* (1942), *Zázrak růže* (1946), *Querelle z Brestu* (1947), *Pohřební obřad* (1947), *Deník zloděje* (1949) nebo dramata *Služky* (1946), *Balkón* (1955), *Černoši* (1955) a *Paravány* (1955) staví Jeana Geneta, který se v 70. a 80. letech výrazně angažoval za práva Arabů v Palestině, k nejvýraznějším francouzským literátům 20. století.

(pb)

Jean Genet na kresbě Michaely Nešporové pro plakát k inscenaci

Paláci paměti kam utíká se moře
stáda jež spásáte strach nepokoj a hoře
ty Bože sádry a nocí křehká poupata
bible prstů hvozdy z nichž zní tichá kantáta
červená čapka černá archo modré oko španělských
studní
Bože jež slaví nahé paže i hrudník
plode ohně a bázně klidný polštář
na němž sním tajný předměte vzývaný modláři
roji ztracených vějířů jenž jsi nyní i příště
sladký lipový květe dome a útočiště
Bože bolestných lesů v září stříbrné mince

zmučené bílé kosti dary šťastného prince
paláci paměti kam utíká můj strach
Jsem zde ta hlídka jež střeží tvůj práh
ty květy kopí ta houba jsem zde Pane
Nabízím ti svůj zpěv jež tvoje oko táhne
jak z klubka zlatou nit a nabízím své tělo
jež dík té niti celé zprůsvitnělo
a jako nit tvých snů chce též soucitem sténat
a hlas tvých letních harf zřetelně zaznamenat
...

úryvek z Genetova *Pohřebního obřadu*,
přeložila Jovanka Šotolová

Hudbu složil... Armand Amar

Francouzský hudební skladatel, autor hudby k tanečnímu projektu *Padající andělé*, přijel počátkem února do Ostravy. Jednak proto, aby spolu s ostatními tvůrci poprvé představil projekt veřejnosti na besedě v kulturním centru Cooltour, jednak proto, aby nahrál hudební podklady k inscenaci. V nahrávacím studiu Divadla Antonína Dvořáka se setkal s několika odsouzenými z ostravské Věznice Heřmanice, kde už léta funguje pěvecký sbor pod vedením pana Václava Curyla.

Účinkováním odsouzených v inscenaci bude

naplněna první část spolupráce dohodnuté s tímto vězeňským zařízením. Ta druhá část pak bude spočívat v uvedení zkrácené verze inscenace *Padajících andělů* s podtitulem *Múzy mezi mřížemi*, kterou budeme uvádět přímo ve Věznici Heřmanice, opět spolu s hosty z řad odsouzených. Igor Vejsada, šéf baletu NDM, k tomu říká: „Nech svoji duši svobodně promluvit skrze hudbu, tanec a zpěv a můžeš se vznášet za zdmi svého zámku.“

Armand Amar chce najít cestu k srdci – nejen k uchu – diváka prostřednictvím kombinace nahané hudby, živého zpěvu a mluveného slova, které dodají příběhu hloubku a zároveň křehkost. Usměvavého skladatele jsme se po besedě v Coolturu zeptali na pár otázek:

Jedná se o Vaši první spolupráci v České republice? Jaký máte z české kultury dojem?

Ano, první. V Ostravě jsem teď poprvé, ještě jsem ani neviděl město – na to je příliš zima. Jednou jsem byl v Praze nahrávat hudbu, ale nejednalo se o českou produkci. Myslím, že je tady silná hudební kultura. Vždy je zážitek setkat se s dobrými muzikanty.

Je to také poprvé, co spolupracujete s Philippem TalarDEM?

S Philippem už jsem pracoval, ale ne tady v ČR, především v Mannheimu. Dělal jsem hudbu pro tři krásné velké balety, které byly také zčásti mystické. On vždy dokáže do inscenace dostat tu mystickou stránku.

V baletní hudbě už tedy nejste nováčkem...

Vůbec ne. Ještě než jsem začal s filmem, skládal jsem hodně hudbu právě pro balet, asi dvacet let.

I pro ten klasický?

To ne, pouze pro současný tanec.

Inscenace je inspirována životem a dílem Jeana Geneta. Jaký je Váš vztah k tomuto významnému dramatikovi?

Abych řekl pravdu, tenhle svět mi není moc blízký, je dost tvrdý. Občas je ale třeba zavítat i do světů, které nám nenáleží. Proto se snažím zvolit takové hudební zpracování, které bude jemnější, emotivnější. Vždy hledám v příbězích krásu. I v umění obecně mám rád prostě krásné věci.

Kdybyste měl čas, na jaký koncert byste si rád zašel? Máte oblíbeného zpěváka či skupinu?

Mám moc rád populární hudbu. Když mě umí oslovit, může hodně sdělit. Jsou to zejména jednoduché věci, které se mě dotýkají. Nechci je ale zařazovat, nejsem vyhraněný. Žádná jména, žádné kapely. Líbí se mi zkrátka to, co mi vypráví nějaký příběh, co mě osloví.

A máte oblíbená témata, na která byste chtěl skládat hudbu?

Ne, mám rád všechno, co mě překvapí.

Děkuji.

(gr)

Natáčení hudby k *Padajícím andělům* v nahrávacím studiu Divadla Antonína Dvořáka se skladatelem Armandem Amarem a vězeňským sborem Heřmáněk Foto Martin Popelář

Choreografie Jiřího Kyliána v Ostravě – tančí 420PEOPLE !

Jiří Kylián je spjatý s pražským tanečním souborem, který nese zvláštní označení – **420PEOPLE**. Tento název obrazně vyjadřuje, že jeho hlavním posláním je být zároveň tuzemský a zároveň světový: 420 je totiž mezinárodní telefonní předvolba, která jednoznačně identifikuje naši národní telefonní síť a kterou je nutno užít při volání z ciziny do České republiky. Tento fakt tedy rovněž naznačuje, že zmíněný soubor chce být trvale ve spojení se světovým tanečním uměním.

Založili jej na přelomu roku 2006/2007 tanečníci a choreografové **Václav Kuneš** a ostravská rodačka **Nataša Novotná** (absolventka Janáčkovy konzervatoře v Ostravě). A právě tyto dva čelní představitelé 420PEOPLE budou ve středu **16. května 2012** hostovat v Národním divadle moravskoslezském se dvěma vlastními tanečními čísly a s jedním v choreografii Jiřího Kyliána.

Tuto uměleckou trojici mimo jiné vzájemně spojuje dlouholeté působení v Holandském tanečním divadle (Nederlands Dans Theater), jehož tanečníci jsou proslulí svou prvotřídní virtuozitou a „kde intenzivní spolupráce s předními světovými cho-

Jiří Kylián Foto Serge Ligtenberg

reografy a umělci dosahuje svého vrcholu“. Zvláště Jiří Kylián zanechal v tomto divadle svou trvalou stopu, neboť v letech 1975–1999 byl jeho uměleckým ředitelem.

„Přání a odhodlání 420PEOPLE je podělit se o své zkušenosti s českým divákem, užítkovat tak mnoho let pobytu na špičce současného

tanečního světa. Ve spolupráci s českými tanečníky potom předvést co nejvíce z této špičky v České republice.

(...) 420PEOPLE je spojení tvůrců, kteří trvají na devizách výjimečné interpretační úrovně a profesionality, přitom však neopomíjejí hravost a odvahy, se kterou přivádějí na jeviště slovník současného tance, improvizaci jako součást tvorby a netradiční dialog s divákem formou diskuze po samotném představení.“

Jiří Kylián

Začal svoji taneční kariéru v devíti letech v přípravce pražského Národního divadla. V roce 1962 byl přijat na pražskou Taneční konzervatoř, o pět let později dostal stipendium na Royal Ballet School v Londýně a odjel z Prahy. Následně se stal členem Stuttgarter Ballett vedeného Johnem Crankem. Kylián zde debutoval jako choreograf s dílem *Paradox* určeným pro Noverre Gesellschaft.

Po zkomponování tří baletů pro Nederlands Dans Theater (*Viewers*, *Stoolgame* a *La Cathédrale Engloutie*) se v roce 1975 stal uměleckým ředitelem tohoto souboru. V roce 1978 uvedl Nederlands Dans Theater (NDT) na mezinárodní scéně dílem *Sinfonietta*. V roce 1999, po letech mimořádné práce, předal Kylián své umělecké vedení, ale zůstal spojený s tanečním souborem jako choreograf až do prosince 2009.

Jiří Kylián vytvořil téměř stovku inscenací, které se hrají po celém světě. Neřadí se mezi ně pouze choreografie pro NDT, ale také pro Stuttgarter Ballett, Ballet de l'Opéra de Paris, Bayerisches Staatsoper v Mnichově, švédskou televizi nebo Tokyo Ballet. V létě 2006 natočil spolu s filmovým režisérem Borsem Paval Conenem film *CAR-MEN*. Choreografie se tvořila přímo „na místě“, což v tomto případě byly hnedouhelné povrchové lomy v České republice. V loňském roce se autor-sky podílel na filmu Václava Havla *Odcházení*. Během své kariéry získal Kylián mnoho mezinárodních prestižních ocenění a titulů.

Nezapomeňte: Světová plejáda těchto tanečníků zatančí jenom pro Vás ve středu **16. května 2012** v Divadle Jiřího Myrona. (on)

(citováno z <http://www.420people.org/cz/o-nas/> 420-people a z materiálů 420PEOPLE)

Wind-up Foto Alexandr Volný

CHOREOGRAFIE JIRÍHO KYLIÁNA 420PEOPLE V OSTRAVĚ

Tančí Nataša Novotná
a Václav Kuneš

www.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO
MORAVSKOSLEZSKÉ

GALAVEČER SOUČASNÉHO TANCE **16. 5. 2012 v 18.30** v Divadle Jiřího Myrona

opereta/ muzikál

Premiéry v sezóně 2011/2012

Burton Lane (1912–1997) – Edgar Yip Harburg (1896–1981) – Fred Saidy (1907–1982)

DIVOTVORNÝ HRNEC (Finian's Rainbow)

Český text a adaptace: Jan Werich a Jiří Voskovec

Režie: Lumír Olšovský

Hudební nastudování: Bohumil Vaňkát

Dirigent: Karol Kevický / Bohumil Vaňkát

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Sylva Zimula Hanáková, Blanka Tesařová

Choreografie: Vladimír Kloubek

Dramaturgie: Patrick Fridrichovský

Premiéry 6. a 8. října 2011

v Divadle Jiřího Myrona

Boris Urbánek (1961)

Nikolaj Budaškin (1910–1988)

K. M. Walló – Jiří Sedláček – Hermína Motýlová

MRAŽÍK

Režie: Ondřej David

Hudební nastudování: Jakub Židek

Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek

Scéna: Ondřej Zicha

Kostýmy: Alexander Babraj, Veronika Babraj-Hindle

Choreografie: Martin Tomsa

Dramaturgie: Gabriela Petraková

Premiéry 8. a 10. prosince 2011

v Divadle Jiřího Myrona

Oskar Nedbal (1874–1930)

POLSKÁ KREV

Libreto: Leo Stein

České znění a úprava: Luboš Šterc,

Jindřich Janda

Texty písní: Zdeněk Knittl

Hudební nastudování: Karol Kevický

Dirigent: Karol Kevický / Jakub Židek

Režie: Gabriela Petraková

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Sylva Zimula Hanáková

Choreografie: Jana Hanušová-Vašáková

Dramaturgie: Daniel Jäger

Premiéry 16. a 18. února 2012

v Divadle Jiřího Myrona

Frank Loesser (1910–1969)

SÁZKY Z LÁSKY (Guys and Dolls)

Libreto: Jo Swerling, Abe Burrows

Překlad: Pavlína Hoggard

Režie a scéna: Šimon Caban

Hudební nastudování: Jakub Židek

Kostýmy: Simona Rybáková

Choreografie: Jana Hanušová-Vašáková

Dramaturgie: Patrick Fridrichovský

Česká premiéra 10. května 2012

v Divadle Jiřího Myrona

Oskar Nedbal – POLSKÁ KREV
sborová scéna ze 3. dějství,
uprostřed Martina Šnytová (Helena)
Foto Radovan Štátný

Opereta/muzikál NDM je na Facebooku:

OPERETA NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO

Vážení a milí příznivci operety a muzikálu, po zimním mrznutí s pohádkovým muzikálem *Mrazík* jsme se přehoupli do období očekávání prvních jarních paprsků operetního pábení s *Polskou krví* a míříme k hravému letnímu období s muzikálem *Sázky z lásky*. V rozmanitosti je krása, jak praví klasik. Operetní a muzikálový žánr nabízí pestrou škálu lidských příběhů a emocí, v nichž spolu s námi můžete zavítat do ruského hlubokého lesa, polského zchátralého dvora hraběte Baraňského nebo zářících ulic New Yorku. Muzikál *Sázky z lásky* (v originále *Guys and Dolls*) bude českou premiérou. Dílo Franka Loessera a Abeho Burrowse však není pro ostravskou

scénu žádnou novinkou. Návštěvníkům ostravské operety se jistě vybaví muzikálový titul těchto autorů *Jak snadno a rychle udělat kariéru*. Tentokrát se setkáme s americkým muzikálem v režii a scénografií Šimona Cabana pod taktovkou Jakuba Žídky. Můžeme se těšit na návrat tváří ostravskému publiku známých a oblíbených. Je nám ctí a radostí se, tak jako pokaždé, setkávat s Vámi diváky v Divadle Jiřího Myrona.

Gabriela Petraková
šéfka souboru opereta/muzikál

OSTATNÍ REPERTOÁR OPERETY/MUZIKÁLU NDM (BŘEZEN – ČERVEN 2012)

Michel Legrand (1932) – Alain Boublil (1941) – Claude-Michel Schönberg (1944) – Herbert Kretzmer (1925) – John Dempsey – Marie Zamora

MARGUERITE

Velká muzikálová lovestory
Scénická režie: Gabriela Petraková; umělecká režie: Marie Zamora; hudební nastudování: Karol Kevický, Jakub Židek; scéna a kostýmy: Aleš Valášek; choreografie: Kristýna Černá
Poslední představení v sezóně jsme uvedli 26. února 2012 v Divadle Jiřího Myrona

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Podle stejnojmenného filmu na motivy Jaroslava Vrchlického upravil Zdeněk Podskalský ml.
Hudba: Karel Svoboda;
libreto: Zdeněk Podskalský;
texty písní: Jiří Štáidl, Eduard Krečmar
Hudební nastudování: Karol Kevický;
režie: Gabriela Petraková; scéna: Ondřej Zicha;
kostýmy: Lucie Loosová;
choreografie: Kristýna Černá
Uvádíme 11. a 30. března 2012 a 13., 17. a 19. dubna 2012 v Divadle Jiřího Myrona

George Gershwin (1898–1937) & Ira Gershwin (1896–1983) – Morrie Ryskind (1895–1985) & Herbert Fields (1897–1958)
PARDON MY ENGLISH
aneb T(t)o je blázelec!
Bláznivá hudební komedie z Drážďan
Hudební nastudování: Kryštof Marek;
režie a scéna: Šimon Caban;
kostýmy: Simona Rybáková;
choreografie: Jana Hanušová
Uvádíme 27. března 2012 v Divadle Jiřího Myrona

UVEDLI JSME

Oskar Nedbal (1874–1930)

POLSKÁ KREV

Hrajeme klasickou operetu!

Opereta o třech jednáních z roku 1913, libreto Leo Stein, úprava Luboš Šterc, Jindřich Janda, Gabriela Petraková a Daniel Jäger; zpěvní texty Zdeněk Knittl

Hudební nastudování: **Karol Kevický**
Dirigent: **Karol Kevický**
/ **Jakub Židek**
Režie: **Gabriela Petraková**
Scéna: **David Bazika**
Kostýmy: **Sylva Zimula Hanáková**
Choreografie: **Jana Hanušová-Vašáková**
Sbormistr: **Bohumil Vaňkát**
Dramaturgie: **Daniel Jäger**

Osoby a obsazení:
Jan Zaremba, statkář **Klemens Slowioczek**
Helena, jeho dcera **Jana Borková**
/ **Martina Šnytová**

Hrabě Boleslav Baraňski **Josef Moravec**
/ **Peter Svetlík**
Bronio z Popielů **Roman Harok**
/ **Tomáš Novotný**
Wanda Kwasiňská **Olga Bezačinská**
/ **Eva Zbrožková**
Jadwiga, její matka **Janka Hošťáková**
/ **Ludmila Machytková**

a další

Dále účinkují sólisté instrumentalisté orchestru operety/muzikálu – koncertní mistr Marcela Wysogladová – a balet NDM.

Uvádíme 9., 13., 15., 23. a 28. března a 6., 18. a 28. dubna 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Eva Zbrožková (Wanda), Tomáš Novotný (Popiel) Foto Radovan Štátný

Klemens Slowioczek (Zaremba), Roman Harok (Popiel), Martina Šnytová (Helena) Foto Radovan Štátný

Libor Olma (Senowič), Josef Novák-Wajda (Wlastek), Jan Drahovzal (Wolenski), Juraj Čiernik (Gorski), Jaroslav Rusnák (Mirski) a Peter Svetlík (Bolo) Foto Radovan Štátný

*Jste kavalír, to vím,
já k vám se nehodím,
služka jsem pouhá přec,
divná by to byla věc.
Já nesmím toho dbát,
že chcete se mi smát,
jen hleďte dál.
Jen hleďte dál,
tu pravou si najdete rád!*

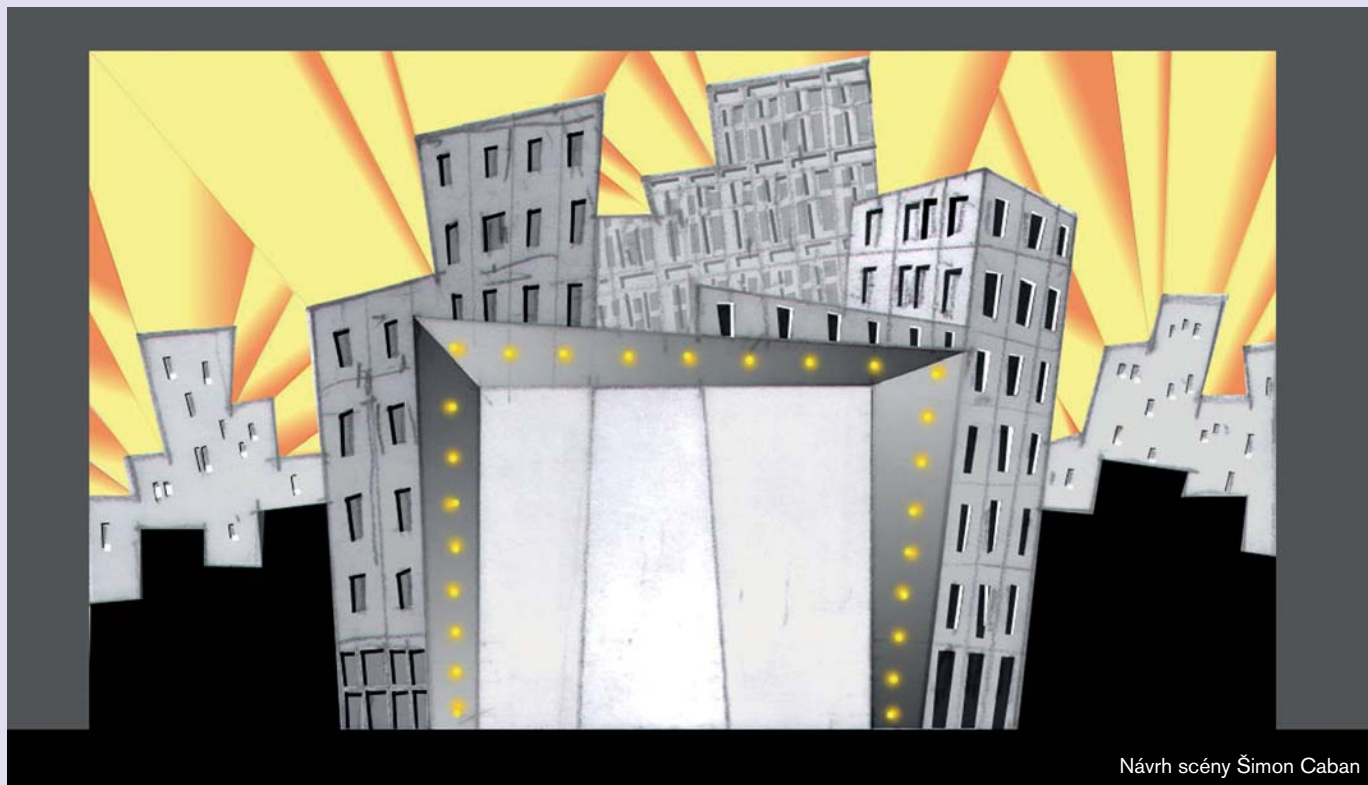
V operetním žánru existuje jen velmi málo titulů, které by se daly srovnat s *Polskou krví* Oskara Nedbala. Vtipné libreto s uvěřitelně vykreslenými charaktery, které má „šmrnc“ a spád, stejně jako geniální hudba Oskara Nedbala, vtipná i lyrická, „bavící se“ sama sebou – to jsou jen některé z jedinečností této operety. Tak ji také charakterizuje se ve knize „Oskar Nedbal“ český hudební vědec Alexander Buchner: „V Nedbalově *Polské krvi* nejsou jen mistrné ohlasy vídeňského valčíku, není to jen polská, ale i česká krev. Nedbalův nezdojný temperament zde hýří v rytmech plných života. Jeho hudba vystihuje situace i povahy, šumí veselostí a jen svítí instrumentačními barvami. Je plná verry, kon-

trastů, něžného citu a burácivého rozjaření. Zkrátka je plnokrevná a upřímná, bez falešného předstírání něčeho, co by nebylo ve skladatelově povaze nebo co by bylo nad jeho síly. Nedbal je v ní sám v celé své robustní síle, šíří a vypětí.“ Tvůrci nové inscenace se rozhodli respektovat žánr i osobitost slavného titulu – včetně zachování tradičního, jedinečného překladu písňových textů Zdeňky Knittla, které za desetiletí svého života prakticky „zlidověly“.

Nezbývá tedy než si přát, aby jubilejní desátou inscenací *Polské krve* v dějinách Národního divadla moravskoslezského čekal na jevišti Divadla Jiřího Myrona stejně dlouhý a úspěšný život, jako ty předchozí. (pb)

*Blondýnky sladké jsou vždy můj svět,
když jsem jim blízko, zahořím hned,
mé srdce buší, sám nevím čím,
a hned se stávám divokým.
Když jejich oči jsou modravé
a jejich rtiky tak lákavé,
pak o dobrém to pranic nevěstí –
že jednou dábel způsobí tu neštěstí!*

Michel Legrand – Alain Boublil – Herbert Kretzmer – John Dempsey – Marie Zamora, MARGUERITE, Hana Fialová (Marguerite) Foto Radovan Štátný

Návrh scény Šimon Caban

Sázka z lásky k americkému muzikálu

Americký muzikál *Sázky z lásky* (v originále *Guys & Dolls*) patří mezi skutečnou klasiku svého žánru. Snad žádný jiný muzikál není tolik spojen s místem, kde vznikl, kterému vzdává svým originálním způsobem poctu a kde se také úspěšně hrál. S trochou nadsázky se dá říci, že jedním z hlavních hrdinů muzikálu je samotná Broadway, nejslavnější divadelní ulice na světě.

Sázky z lásky vznikly podle postav, které vystupují v povídkách u nás téměř neznámého spisovatele Damona Runyana. Ten se sice v roce 1880 narodil v Manhattanu, ale to byla jen shoda náhod. Stejnomené město byste totiž našli v Kansasu. Ovšem tahle „náhoda“ jako by před-

pověděla další osud – celoživotní lásku k ostrovu stejného jména. Právě na Manhattanu se nachází to pravé srdce New Yorku, proslulá Broadway. O tomhle místě vyprávěl spisovatel Runyon většinu svých příběhů. Jeho oblíbenými postavami byli gangsteři, opilci, gambleři a ztroskotanci, o kterých však vyprávěl zajímavě a poutavě. Neodsuzoval, občas měl pro jejich životy i pochopení. Také často využíval jejich specifický slang, ironii a pověstnou „velkohubost“, kterou se tihle pouliční frajeři vyznačovali. Však také originální název *Guys & Dolls* (což by se dalo přeložit jako Frajeři a panenky) leccos o jeho vztahu k vlastním hrdinům prozrazuje.

Autorem muzikálové adaptace je americký skladatel a textař Frank Loesser, který v 50. letech patřil k nejúspěšnějším broadwayským tvůrcům. Jako jeden z mála psal oboje, hudbu i texty. Z jeho díla je známý například muzikál *Jak snadno a rychle udělat kariéru*, který se před lety objevil také u nás v Ostravě.

Děj muzikálu *Sázky z lásky*, jehož libreto napsali Abe Burrows a Jo Swerling, se točí kolem falešné hry a osudové lásky hlavních hrdinů. Velcí hráči Nathan, Hezoun a Benny, známé firmy, právě hledají zašívárnu pro svou další falešnou hru. Co na tom, že Nathan slibuje Adèle vystrojit veselku už patnáctou sezónu, teď potřebuje chytit na vějičku správného hejla. Kdo by to tak mohl být? Sám Velkej Jule, který přijede až z Chicaga? Ještě zbývá otázka, co na to všechno řekne Max, největší eso v New Yorku. A ještě se do děje zapojí Sára, půvabná misionářka. Ta bojuje proti hazardnímu hříchu jako nikdo na světě. Ale pojďme se vsadit o poslední kubánský doutník, že právě tahle dívka získá Maxovo srdce.

Svou premiéru měly *Sázky z lásky* v roce 1950 na Broadwayi. V newyorském divadle 46th Street na Manhattanu se odehrálo celkem 1200 repríz, u kterých se sešla řada známých a vynikajících divadelních osobností. Za všechny jmenujme alespoň Michaela Kidda, jednoho z nejinspiračnějších choreografů v historii amerického muzikálu, nebo Roberta Aldu, otce známého divadelního a televizního herce Alana Aldy. Od svého uvedení se *Guys & Dolls* vrátili na Broadway, ale také londýnský West End, ještě mnohokrát. Může za to především hudba. Například píseň Luck Be A Lady Tonight patří k nejhranějším swingovým hitům 20. století a stala se efektním číslem v repertoáru Franka Sinatry.

V ostravském Národním divadle moravskoslezském zazní muzikál *Sázky z lásky* (*Guys & Dolls*) v české premiéře. Známy režisér a scénograf **Šimon Caban** se po několikáté vydává do světa klasického muzikálu, a protože je dostatečně známý smyslem pro humor a nadsázku, věříme, že se bude od 10. května na co těšit. (pf)

Šimone, je to už tvá druhá spolupráce s NDM v Ostravě. A zase klasický muzikál. V čem se ty dvě práce liší? Jaký je rozdíl mezi *Pardon my English* a novinkou *Sázky z lásky*?

Pardon my English byl blázeňec, ale *Sázky z lásky*, tam se jen blázní. Z lásky. A to je krásné. *Pardon* byl komický situačně i ve slovních absurditách. *Sázky* jsou milé, vlastně i napínavé, i když je jasné, že v takto klasickém muzikálu vše dobře dopadne. *Sázky z lásky* mi byly vedením divadla nabídnuty hned po úspěšné premiéře *Pardonu*; ano, je to podobný žánr, ale bude to jiná inscenace. Troufnu si říct, že bude na rozdíl od toho „blázince“ taková fajnová.

Ty jsi brán jako divadelník, který pochází z dost odlišného prostředí autorského divadla, v principu práce jiného, než jsou klasické muzikály. Jaký je rozdíl mezi autorským počínem a prací na muzikálu?

Úplně jiný ve smyslu vytváření, protože tady už je vše hotovo, tak trochu bez rizika, protože je to prověřeno časem. Ale já vlastně vždycky dělal muzikální inscenace, nebo přinejmenším takové, kde hudba byla hodně zastoupena. Nedovedu si představit, že bych dělal inscenaci, kde žádná hudba není. Ta je nejlepší nositelkou emocí a k divadlu bytostně patří. Užívám si tu také živého orchestru vedeného výborným Jakubem Židkem, se kterým se výborně spolupracuje a spoluvytváříme tak rytmus každého představení, což je u muzikálu naprosto nezbytný stavební kámen.

K autorské práci se už dostanu jen s bratrem Michalem při přípravě každoročního zahajovacího večera Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary, kde nám už asi patnáctý rok vedení festivalu v čele s panem Bartoškou s důvěrou svěří vytvoření dalšího zahajovacího ceremoniálu, což bývá vždy audiovizuálním zážitkem.

Jsi režisér i scénograf, v čem vidíš výhody takového spojení?

Ve všem. Tedy – moje zkušenosti se spoluprací s několika režiséry nedopadly vždy podle mých představ a navíc asi to ve mně vždycky bylo, když si uvědomím, že jsem s divadlem začal jako zakladatel (spolu s bratrem) Baletní jednotky Křeč. A tam jsme nejen režírovali, ale všechno bylo podle nás. Tím myslím podle nás všech, co jsme tím jako studenti žili, ale iniciativa, nebo vedení asi přeci jen přicházelo od nás. Takže teď, když vím, co potřebuji, tak si to tak také zařídím. A pak mi to na jevišti funguje. Moc nespolehám na náhodu a improvizaci, a tak si vše raději promyslím dopředu a pak ty součástky do sebe začnou pěkně zapadat...

Kostýmní návrhy Simony Rybákové

O čem je z tvého vlastního pohledu příběh muzikálu *Sázky z lásky*?

Musíme si uvědomit, že muzikál byl napsán v 50. letech. A i když už tehdy byl s nadsázkou popisován jako nesmiřitelný svět mužů a žen, dnes se musí hrát trochu jinak. Přeci jen ten primitivní antagonismus obou pohlaví není dobré podporovat. Naopak hledání cesty vedoucí k pochopení druhého je to, co mne na příběhu láká. Ale nikoli za cenu ztráty vlastního přesvědčení a charakteru. Je to o riziku, které musíme podstupovat, ať už usilujeme o cokoli – peníze, vzdělání, lásku, o to být první, být úspěšný.

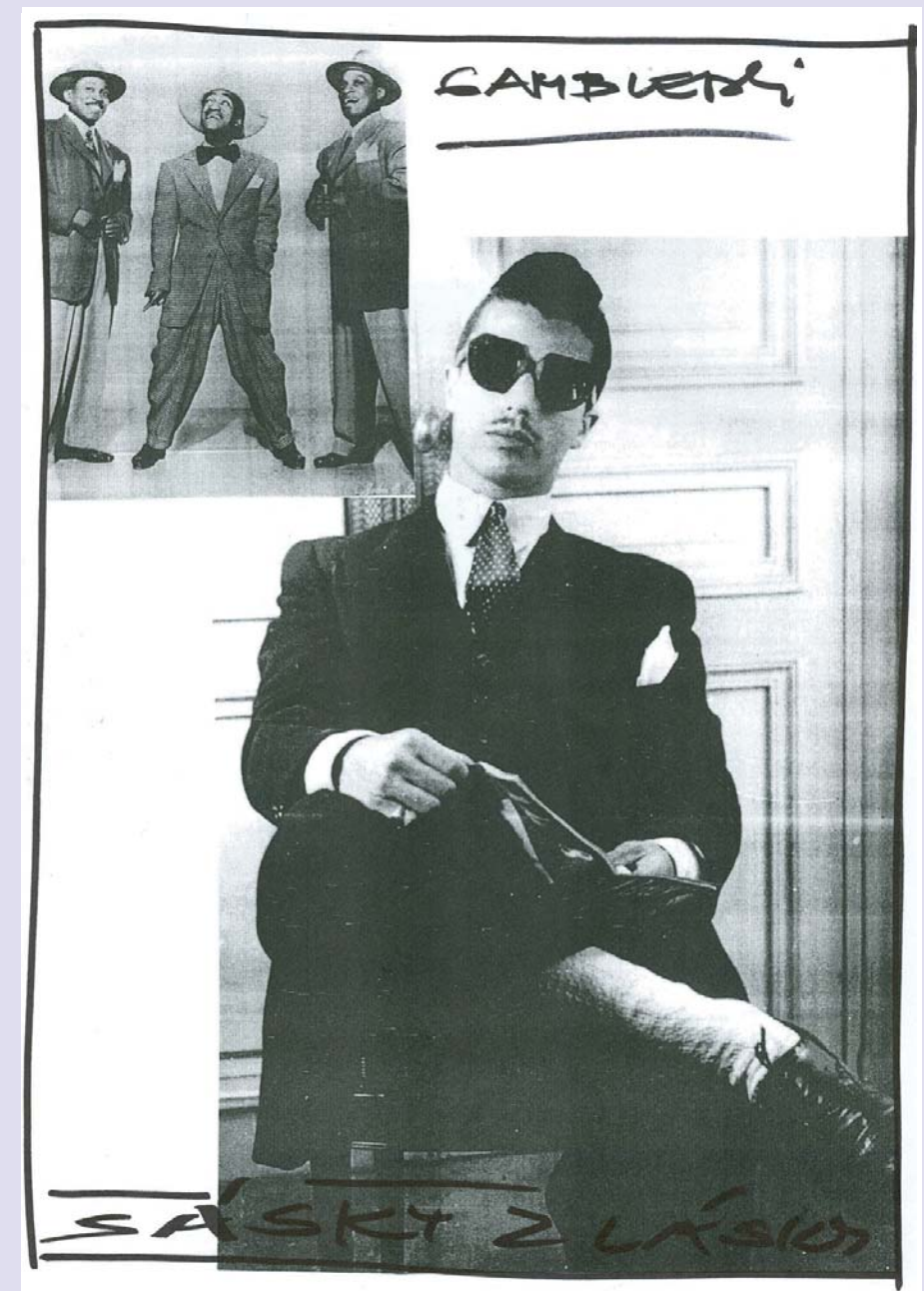
Na muzikál se řada lidí u nás dívá „skrz prsty“, nemají o něm valné mínění, jak to vidíš ty?

Muzikál je bezesporu žánr, který nemůže být ani v nejmenším brán jako něco méně důležitého nebo snad jednoduššího. Vždyť už jen jaké klade nároky na protagonisty – hudební, taneční i herecké vzdělání, vše dohromady. Muzikál je jedna

linka přes operetu až k opeře. Jiná věc ale je, zda se v současné době tvorbě nových muzikálů daří. Možná že i zařazení klasického amerického muzikálu z padesátých let do repertoáru současného divadla je odpovědí.

Jsi režisér, scénograf a někdy také choreograf – chtěl by sis v nějakém novém muzikálu také zahrát?

To není kumulace funkcí, o co by mně šlo, ale já takhle začínal a tak to nějak neřeším. Je dobré vědět (a občas si to občerstvit), že když po někom něco chci, tak s tím mám mít určité zkušenosti a vědět, že to lze. Upřímně řečeno herec nejsem, ale rád si někdy „hraju“. Ale mám problém se zapamatováním textů. Takže kdyby to byla dejme tomu pohybově výrazová role... no, ale to jsou už omezení, která já u herců moc neuznávám, tak nevím, proč by to měl tolerovat někdo jiný u mne. Zvláště když tu už jsou tak dobří herci, všestranně vybavení! (pf)

Štěstí si na mě chvilku počkalo

Rozhovor s **Hanou Fialovou**, sólistkou souboru operety a muzikálu

Dostavit se na rozhovor s Hanou Fialovou, sólistkou souboru operety a muzikálu, je velmi příjemná společenská povinnost, kterou by mi řada čtenářů zcela určitě záviděla. Hanka je zkrátka živá, který pohltí energii a bezprostřední upřímností. Je z ní cítit radost z toho, co právě dělá. Letošní nominace na Cenu Thálie za hlavní roli v muzikálu Marguerite byla vlastně potvrzením toho, co zasvěcení znalci nejenom v Ostravě vědí už dávno. V našem souboru operety a muzikálu vyrostla umělkyně, která se dokázala poctivě vypracovat od sborové zpěvačky v jednu z nejzajímavějších muzikálových interpretek u nás. A tak mi to nedalo, položil jsem pár zvědavých otázek a čtenářům teď překládám výsledek onoho neobyčejného a milého setkání.

Jak se sboristka, stojící někde v zadních řadách mezi ostatními, dostane až k hlavním rolím? A navíc v takovém muzikálu, jakým je Marguerite?

Sboristka s vějířem, a taky s boa! (smích) To mi bylo dvacet! Tak především musí mít pořádnou dávku štěstí, bez kterého to nikdy nejde. Musí se zkrátka něco přihodit. Něco s velkým „N“, co tu holku z té zadní brádky posune. Mně se to zaplať pámbůh podařilo, i když si na mě to štěstíčko chvilku počkalo. Na druhou stranu jsem vděčná za to, že jsem v té zadní řadě docela dlouho byla. Vím aspoň přesně, co se děje okolo mne. Víš, pro mě jsou všichni lidi na jevišti důležití. V tu chvíli tam prostě existují a dávají do toho představení svoje vlastní impulsy. Málokterý divák si dokáže představit, co sbor, nebo jak se teď říká, muzikálová company, dokáže s atmosférou představení udělat. To nedokáže žádný sólista na světě. Oni dávají tomu, co se odehrává na jevišti, ten skutečný

MARGUERITE – Marcel Školout (Otto), Hana Fialová (Marguerite) Foto Radovan Šťastný

náboj, pozitivní energii. A já se cítím pořád jako jedna z nich.

To štěstí si však dalo v tvém případě trochu načas. Jaké to je, když taková „velká šance“ přijde až ve chvíli, kdy už ji ani nečekáš?

Jak říkáš, už jsem s tím ani nepočítala. Věděla jsem celou dobu, že chci dělat muzikál, že snad mám i pro tenhle obor nějaký dar, ale moje kariéra neměla nikdy přímý směr. Vždycky to šlo trochu oklikou. Jsem vlastně takový věčný začátečník. Zpívala jsem v ostravském divadle dva roky po konzervatoři, pak jsem si dala tři roky pauzu, pak jsem si zase odskočila do divadla. Jenže pak jsem byla doma s dětmi a z toho koloběhu vypadla na deset let. Ale nakonec mě vzali zase, už potřetí. Tohle poslední angažmá trvá devátý rok a neměnila bych. Ale kdyby se mi to nepovedlo, život by musel jít dál, nechtěla bych tady být jen tak, do počtu. Musela jsem si taky říct hranici, za kterou bych pochopila, že už to nepůjde. To se naštěstí nestalo. Dokonce přišla MARGUERITE, která mi změnila hodně věcí. Osudová role osudové ženy – taková výzva nepřichází každý den.

Takže se ti líbí osudové ženy nebo máš smysl i pro komické role?

Humor mám ráda, ale zatím spíš hledám cestu, jak v sobě objevit tuhle polohu. Nejsem prvoplánový bavič. Mezi kamarády, někde u táboráku nebo v hospůdce, to je něco jiného. Tam mám (a dělám) legraci ráda, ale klasický komik asi nejsem. Mám

PARDON MY ENGLISH – Hana Fialová (Gita), Václav Morys (Bauer) Foto Radovan Šťastný

pocit, že na to nejsem dost pohotová. Nejsem vystudovaná činoherečka, a tak se učím za pochodu. V tomhle byla třeba skvělá práce se Šimonem Cabanem na PARDON MY ENGLISH. Humor tohoto skvělého muzikálu je hodně bláznivý, stačí jen chtít se pořádně zasmát. A se Šimonem jsme na tomhle muzikálu udělali všichni hodně práce.

Koho z lidí, se kterými ses kolem muzikálu potkala, si vážíš?

Je jich určitě spousta, ale takhle bez přípravy musím říct jedno jméno: Petr Gazdík, současný šéf muzikálového souboru v Brně. Známe se odsud z Ostravy, kde před mnoha lety účinkoval v muzikálu CAMELOT. Už tenkrát mě zaujal, jak dokáže přemýšlet, jaký má široký rozhled. A k tomu navíc fantasticky zpívá a hraje. Asi největší talent od pána boha, jaký jsem kdy potkala. Jsem ráda, že se

MARGUERITE – Hana Fialová (Marguerite) Foto Radovan Šťastný

známe a jsme kamarádi. Byla jsem proto ráda za setkání při brněnské inscenaci BÍDNÍKŮ, kde hostuji v roli Fantine. Petr tam zpívá hlavní roli Jeana Valjeana (pozn. za kterou získal Cenu Thálie). Byla jsem tenkrát v brněnském divadle na konkursu, zpívala úplně jinou písničku a jinou roli Eponiny. Nechtěla jsem konkrétní roli, chtěla jsem zpívat a pro tenhle muzikál bych snad i dýchala. A pak se najednou ozval ředitel divadla Standa Moša, který se mě ptal na to i ono, já byla nervózní, protože nemám konkursy ráda. Poprosil mne, abych se během několika minut naučila Knížku snů – tu písničku zná dneska každý, ale já tenkrát neznala ani slovo. Já do toho šla, a naplno. Za stolem v konkurzní komisi byl tehdy i Petr a cítila jsem, jak mi drží pěsti. Ta energie mi tehdy určitě pomohla a jsem ráda, že jsem si ve skvělých brněnských BÍDNÍCÍCH mohla roli Fantiny zahrát.

MARGUERITE – Lukáš Vlček (Armand), Hana Fialová (Marguerite) Foto Radovan Šťastný

To vypadá, že v divadle jdeš z jedné role do druhé. Pátráš po tom, co bude tvá příští role? Usiluješ o role nějak konkrétně, nebo to necháváš na náhodu?

Já jsem člověk, který se nepídí po tom, co bude nebo nebude hrát. Taky neřeším, co bude za rok nebo za dva. V životě jsem to nedělala a myslím, že tak to má být. Říkám tomu hra na šťastnou náhodu. Věřím, že to, co se má stát, se stane. A ono se to stalo – tím mám na mysli MARGUERITE. Prostě to přišlo v pravý čas. Mám v tuhle chvíli pocit, že nic lepšího mě už v životě nepotká. Ta muzika je překrásná, napsaná s talentem i srdcem. Napsali to autoři, kteří jsou nejenom na špičce světového muzikálu, ale jsou to především lidé s obrovsky bohatým vnitřním světem. Jsem ráda, že jsem s Marií a Alainem (pozn. manželé Boublilovi, autoři muzikálu Marguerite) mohla spolupracovat přímo na těchto rolích. Nedovedu si představit, co by mohlo být hezčího.

Ale jsou i jiné muzikály, vzpomínáš na nějaké role, nebo máš nějakou vysněnou?

Mám velmi ráda KABARET. To je muzikál, který mě chytil hned na první poslech, taky jsem o roli Sally Bowles kdysi hodně snila. Krásná je postava vdovy v ŘEKU ZORBOVI. Je to intimní, velmi pohnuté a hezké zpívání – to je zkrátka pro muzikál ta pravá vášeň. Sama pak v takových postavách hledám ten skutečný život. Takový jaký je a jaký ho známe všichni. A ta muzika, ty emoce ještě umocňují lidské osudy. Když bych si měla vzpomenout na nějaký muzikál, ve kterém jsem se cítila dobře, byly to ZVONOKOSY. Režisérka Hlubková mi v nich dala krásnou příležitost zazpívat si Píseň o smrti nevinného blázna. Po jednom představení ke mně přišel libretista Petr Markov, který mi vysekl velkou poklonu. Řekl mi doslova: „Právě dnes jsem slyšel druhé nejlepší podání téhle písně. Tou první dámou byla Ladka Kozderková. Doufám, že vám nevadí, že jste ta druhá.“ – Nevadilo a pamatuji si to. A taky mě to motivuje dodnes! (př)

MARGUERITE – Hana Fialová (Marguerite), Petr Houska (Doktor) Foto Radovan Šťastný

ROZHOVOR S JUBILANTEM JANEM DRAHOVZALEM

Začátkem příští sezóny oslaví dlouholetý sólista ostravské operety **Jan Drahovzal** třiapůl desítky let v angažmá ostravské operety – poté, co začátkem ledna přijímal gratulace k překvapující šedesátce.

Jihomoravský rodák, absolvent brněnské JAMU, ztvárnil za více než 30 let na ostravských prknech neuvěřitelných 130 rolí. Některé z nich během své kariéry dvakrát (Camille de Rosillon – *Veselá vdova*, Vévoda z Urbina – *Noc v Benátkách*, Milan Mikolić z *Vinobraní*, Su-Čong v *Zemi úsměvů*, Bolo Baraňski – *Polská krev*, Edwin z *Čardášové princezny*, Hrabě Zedlau ve *Vídeňské krvi*, Sultán Sulejman – *Tisíc a jedna noc*, Průcha – *Perly panny Serafinky*) a Gabriela Eisensteina v *Netopýru* hrál dokonce ve třech různých nastudováních. V současnosti můžete Jana Drahovzala vidět na jevišti jako Mrazíka, Vévodu Štěpána z *Noci na Karlštejně*, Šerifa (*Divotvorný hrnec*) nebo Komisaře Bauera v *Pardon my English*.

Pojďme se vrátit na počátek Vaší kariéry: Na brněnskou JAMU jste se dostal z průmyslové střední školy. Věděli jste už tehdy, že se nechcete věnovat svému „středoškolskému“ povolání? Čím pro Vás byl tehdy zpěv (a čím je pro Vás nyní)?

Když jsem studoval elektroprůmyslovku, měli jsme svou školní beatovou kapelu, se kterou jsme hráli na různých plesech. Neměl jsem tenkrát moc velký vztah k vážné hudbě. Ale v osmnácti letech se ve mně začalo něco lámat a ta tehdejší popmusic mě najednou přestala naplňovat a začala mě hodně bavit vážná hudba. A tak došlo k tomu, že elektrika se mi stala spíše koníčkem, kdežto hudba mě uchvátila celého. Podal jsem si pak přihlášky na dvě školy – na brněnskou techniku a na JAMU. Na Janáčkově akademii byly talentové zkoušky dřív, ty jsem udělal a bylo rozhodnuto. Zpěv mi přináší uspokojení. Když člověk vyleze na jeviště, něco sděluje a cítí odezvu od diváka, kterého pobavil a potěšil natolik, že zapomenul na své osobní problémy a zátěže a přítom si odpočinul od všedního světa, tak vás to musí těšit.

Když jste poprvé přijel do Ostravy v roce 1977, jak na Vás zapůsobila? Město má přece jen jiný charakter než Opava...

Jan Drahovzal (Charles Favart) a Janka Hošťáková (Madame Justine Favart) Jacques Offenbach: Madame Favart (premiéra: 1. 3. 1997) Foto Josef Hradil

Jan Drahovzal (Princ Sou-Chong) Franz Lehár: Země úsměvů (premiéra: 30. 3. 1991) Foto Josef Hradil

Ano, já jsem byl předtím rok a půl v angažmá v Opavě a tenkrát se říkalo „bílá Opava“ a „černá Ostrava“. Opava je krásné městečko, které má stejně jako Brno historický střed. Ostrava je zase takové konstrukční, dost moderní město, což mě jako vystudovanému elektrokonstruktérovi vůbec nevadilo. Naopak velice se mi líbila vzdušnost ulic a hodně parků v centru i mimo něj, které třeba, Brno nemá. I v duchu už je oproti tomu, co bylo, lepší a čistší, i když poslední dobou jsou ty emise dost špatné. Je to zkrátka nesrovnatelné. Ještě v osmdesátých letech jsme nacházeli na okenních parapetech napadané saze, ale teď už to není pravda. Pohled na Ostravu je teď daleko barevnější než byl kdysi, kdy Ostrava byla taková šedá.

Za léta strávená v operetním souboru SD/NDM v Ostravě jste nastudoval notnou řádku rolí. Vzpomenete na nějaké, které Vám padly jako ulité (nebo právě naopak)?

Momentálně si nevzpomínám, že bych k nějaké roli měl záporný postoj. Já si totiž myslím, že i v případě, kdy profesionální herec dostane roli, která se mu nelíbí, tak si k ní vztah musí najít. A až si ho k ní najde, pak teprve ji může vytvářet. Pokud ji bude nenávidět, nebude ji dobře hrát a bude to na tom vidět. Moje takzvané „srdcovky“ jsou například Su-Čong v *Zemi úsměvů*, kterého jsem zpíval tady i v Olomouci, Lehárův Paganini, ve kterém se mi sešlo, že jsem hrál osm let na housle, takže jsem měl správné držení pravé i levé ruky. Hrozně rád jsem hrál Higginse v *My Fair Lady*, to byl pro mě velký úkol, protože najednou jsem se z milovníků dostal k charakterním rolím, a taky Krále Artuše v *Camelotu*. Zapomněl jsem ještě na Cikánského barona, za kterého jsem, stejně jako za Su-Čonga, dostal v roce 1988 Cenu Literárního fondu, tenkrát oceněnou i finančně, což zase ocenila rodina.

Jedna otázka se ale celkem samovolně vtírá a určitě jste ji už dostal: Vy a Vaše žena Janka Hošťáková spolu „partneříte“ nejenom na jevišti, ale i v životě. Jak se to snášší?

Snášší se to tak, že se snažíme nevměšovat práci do domácnosti. V práci jsme tedy kolegové a doma manželé. Pěkné chvíle si prostě necháváme na doma.

Měl jste někdy na jevišti úplně „okno“? Pokud ano, jak jste se z něj dostal?

Měl jsem samozřejmě několik oken. Kdysi dávno, ještě za Vladimíra Brázdy, jsme dávali Offenbachovy *Bandity*, kde jsem zpíval Fragoletta. Šlo o vstupní píseň, ve které každá sloka měla jinou harmonii, každá byla jinak hudebně vystavěná. Jednou se mi stalo, že když mě přinesli na jeviště, začal jsem zpívat druhou sloku. Naráz jsem zjistil, že jsem v pytli, a nevěděl jsem, co dělat. Dopadlo to tak, že jsem pořád jenom zpíval „Je posel, je posel“. A Vladimír Brázda, který se na mě koukal, mi odpovídal „osel, osel“.

A potom se mi jednou stalo, že jsme vedli nějaký dialog, a já jsem si říkal: „Proč nikdo nemluví, proč nikdo nemluví? To jsou blázni.“ Hned jak jsme slezli z jeviště, tak říkám: „Proč jste nemluvíli?“ A kolegové na to: „Ale to bylo tvoje!“ Takže to jsem měl sice okno, ale myslel jsem, že ho nemám.

Spoustu času trávíte zkoušením. Existuje režisér (dirigent), který se stal Vaším přítelem? Stává se, že Vám režisérova autorita vadí?

Přátelé jsme byli třeba s režisérem Františkem Kordulou, který byl našim kmenovým režisérem. V té době jsem dělal velké role, tak jsme strávili hodně času tím, že jsme si o nich povídali. Další přítel byl samozřejmě Vladimír Brázda, který se skamarádil i s mým tatínkem, chodívali jsme spolu na pívko a kecali o muzice, ale zase ne moc, protože on vždycky říkal: „Heleď, to patří do divadla, teď se pojďme bavit o babách a o sportu.“ Byl totiž velice dobrý sportovec a výborně hrál tenis. A co se týče toho, že bych na nějakého režiséra nebo dirigenta zanevřel, platí to samé, co jsem už řekl. Když je člověk profesionál, tak se musí od takovýchto věcí oprostit; musí je brát jako autoritu a musí s nimi vycházet. To znamená, že režiséra musím poslouchat – protože, jak známo, režisér a maminka mají vždycky pravdu – a vycházet z něho. Pak si můžu roli upravit, ale zase jen v jeho intencích. Zkrátka: Někoho mám radši, někoho nemám rád, ale na jevišti to nemá co dělat.

Podívejme se naopak do budoucna; máte toho ještě spoustu před sebou, a to nejen na jevišti. Máte nějaký velký sen – umělecký (konkrétní role, koncert s nějakou osobností/tělesem) nebo úplně jiný?

To je velice těžká otázka. Můj sen je, aby tady zůstalo divadlo. Vždycky jsem chtěl, aby bylo co nejlepší a vždycky budu bojovat za to, aby bylo co nejlepší. Víte, tím, že jsem sehrál a zazpíval tolik rolí, z těch prvooborových asi všechny, a to některé z nich často dvakrát i víckrát (*Polskou krev* teď například dělám po šesté), stejně tomu bylo i v muzikálech, tak nějaký konkrétní umělecký sen nemám.

Jo, víte co mám? Sny, které se mi opakují a sny na pokračování. Například jedu v červeném autě, nějaké Ferrari nebo co, a já už dopředu vím, že teď přijde taková a taková zátočina.

Ale když mám o prázdninách volno, tak mám takový sen – a ten realizuju – být hodně v přírodě, kde načerpám nové síly. To mě oživuje a naplňuje.

(on, gr)

Děkujeme za milé povídání.

Jednou z nejdůležitějších osob, které se podílejí na přípravě nové operní inscenace, je korepetitor náležící svými pracovními pravomocemi do „hudební přípravy“ každého nově studovaného titulu. V operním souboru tým korepetitorů vede jako „vedoucí hudební přípravy“ paní **Jana Hajková** – nesmírně vstřícná a laskavá dáma, která celý svůj dosavadní profesní život zasvětila opernímu souboru našeho divadla. Hlavní náplní její práce je po hudební stránce co nejlépe připravit naše sólisty. Řadu týdnů s nimi u klavíru do detailu přehrává jejich part, a když jsou dokonale připraveni – předá je dirigentovi k další fázi přípravy.

Jak jste se dostala k práci korepetitora?

K práci korepetitora jsem se dostala úplně náhodou. Při studiu klavíru na konzervatoři jsem často doprovázela zpěváky a instrumentalisty. Moc mne to bavilo, a protože jsem byla tzv. listařka, tak mne k tomu maximálně využili. V té době odcházela z divadla paní korepetitorka Drahomíra Ritzová a violoncellista pan dr. Měrka se mne ptal, co budu dělat, až skončím konzervatoř. Nevěděla jsem, jen jsem ale nechtěla učit. Tedy jsme napsali žádost tehdejšímu šéfovi opery Václavu Návratovi, abych mohla přijít ke konkurzu.

Můžete nám říci, jak konkurz probíhal?

Bylo to hrozné. (smích) Vzhledem k dnešku byl velmi těžký. Dali mi na pult asi pět klavírních výtahů, hrála jsem z listu například předeheru z *Rusalky* a také nějaké moderny. Také jsem musela předvést něco, co jsem měla v repertoáru. Dá se říci, že o opeře jsem toho tehdy moc nevěděla...

K opeře jste si tedy vytvářela vztah postupně?

Na operu jsem jako studentka často chodila a měla ji ráda. Vztah k ní jsem si ale vybudovala až postupně – tím, že jsem se snažila a snažím stále co nejdopovědněji dělat svou práci. Byla jsem ze začátku úplně „kandrdas“. Na škole jsem studovala klavír a s operou neměla nic moc společného. Učila jsem se úplně od začátku. Moc mi pomáhali tehdejší korepetitoři i dirigenti, ale bylo to velmi těžké. Mou obrovskou oporou tehdy byl pan korepetitor Jaromír Šalamoun. Moc ráda na něj vzpomínám, byl to bezvadný člověk. Říkal mi: „Jano, nejhorších je prvních deset let.“ Tehdy jsem

Hudební ředitel opery NDM Robert Jindra, sopranistka Eva Urbanová, barytonista Ivan Kušner a vedoucí hudební přípravy opery NDM Jana Hajková při přípravě opery Janáčkovy Věci Makropulos (leden 2012) Foto Daniel Jäger

Vedoucí hudební přípravy opery NDM Jana Hajková Foto Daniel Jäger

se smála, že tady ani tak dlouho nevydržím. S odstupem času jsem si na jeho slova často vzpomněla. Měl pravdu.

Jak vypadá váš běžný pracovní den?

Ráno přijdu do divadla a korepetuji se sólisty nebo máme ansámblové zkoušky, doma poté pravidelně cvičím na klavír a věnuji se studiu nových titulů.

Pamatujete si na ten úplně první titul?

Byl to Musorgského *Boris Godunov* a tehdy ho tady pohostinsky nastudovali umělci z divadla z Rigy, se kterým naše divadlo spolupracovalo. Byl to tehdy můj první pracovní kontakt s operním dirigentem. Celkově by měl být vztah korepetitora k dirigentovi přátelský. Dirigent je pro mne člověk, ke kterému vzhlížím, musím jej respektovat. Je dobré, když si sedneme. Musím být samozřejmě dokonale připravena. Nemohu říci, že bych kdy měla s dirigenty problémy, asi proto, že dirigenta vždy respektuji. Když mi něco vytkne, musím to vzít a i tím se člověk učí.

Často hrajete také při aranžovacích zkouškách. Jak vnímáte z pozice korepetitora zrod divadelní inscenace?

Ten pocit je báječný a doslova si ho užívám. Zvlášť

když pracuji na titulu, který mám moc ráda. Záleží ale samozřejmě na režisérovi. Někdy se může stát, že s ním třeba nesouhlasím, pak je to těžší

Na které inscenace ráda vzpomínáte?

Nemám moc rád ráda Donizettiho a Rossiniho opery. Preferuji opery „o něčem“, mám ráda opery o vášni, příběhy ze života, které mne mohou obohatit.

Je v současné době na repertoáru opery NDM dílo, která máte doslova ráda?

Miluji Janáčka, je živočišný, živý a opravdu speciálně to platí o jeho *Její pastorkyni*. Ta je pro mne operou všech oper. Ta mne vždycky dostane.

Jste vedoucí hudební přípravy. Jaké to je – šéfovat týmu korepetitorů?

Neberu to tak. Mám ráda kontakt založený na domluvě atd. Musím se postarat, aby byli vždy všichni na svém místě, a zatím se nestalo, že by někdo nikde nebyl. Korepetitor musí být všude první a odcházet poslední. Neexistuje, aby se na něj čekalo. Snažím se mladší kolegy vychovávat k zodpovědnosti. My jsme tady pro umělce a ne oni pro nás.

V letošním roce oslavíte 30 let v NDM. Jaká to byla léta?

Přijde mi to někdy až nenormální vydržet na jednom místě tak dlouhou dobu. Ale uteklo to nesmírně rychle – pořád se za tu dobu něco dělalo a přicházely nové a nové inscenace. Za tu dobu jich bylo více než sto sedmdesát.

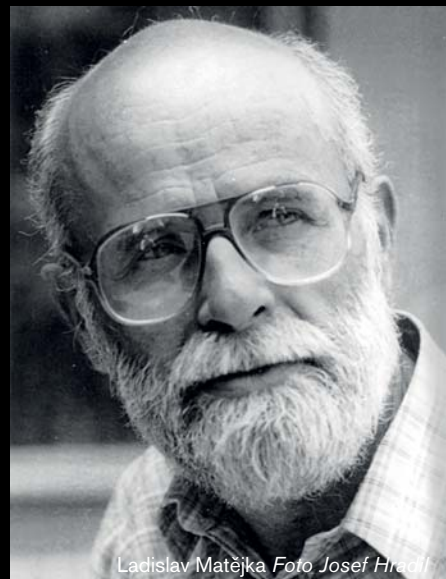
Šla byste do toho znovu?

Stoprocentně. Obohatilo to nesmírně můj život. Někdy i doma přemýšlím operně. Opera je celý můj život. Několikrát jsem si říkala, že odejdu, ale nyní se stydím, být jen za tu myšlenku, že jsem takto kdy uvažovala. Každému říkám, že divadlo je nádhera a moc si vážím všech našich umělců a celého aparátu divadla, a jsem moc ráda, že tuto práci mohu dělat.

Moc děkuji za odpovědi a přejí mnoho (nejen) pracovních úspěchů. (dj)

LADISLAV MATĚJKA

(21. května 1938, Zlín – 16. března 2002, Ostrava)

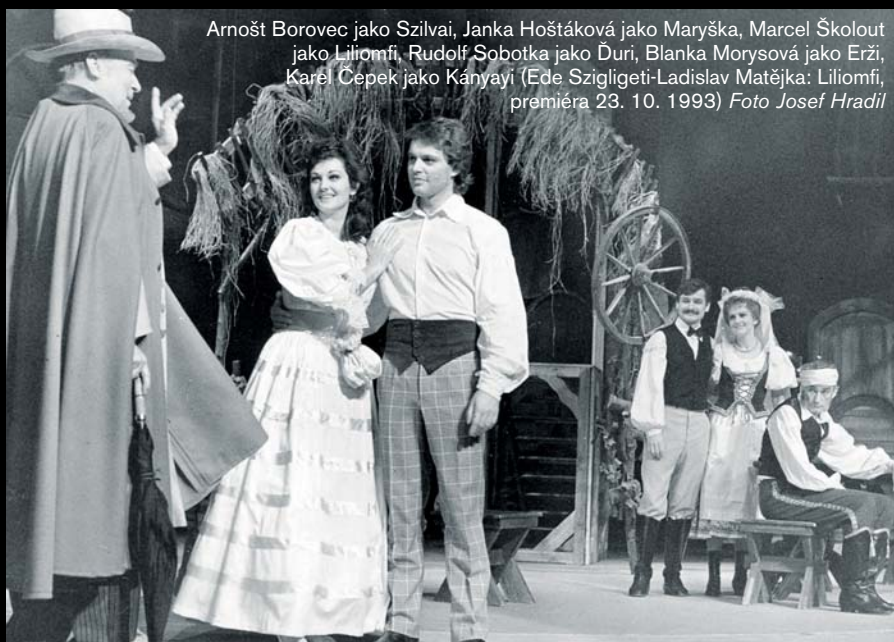

Ladislav Matějka Foto Josef Hradil

Ladislav Matějka vystudoval nejprve hru na kontrabas a dirigování na konzervatoři v Kroměříži (1958), později absolvoval Vysokou školu muzických umění v Bratislavě, obor dirigování a kompozice (1963). Jeho počátky působení v ostravském divadle začaly v roce 1968 v baletu, kde pracoval jako korepetitor. Už o dva roky později se stal stálým dirigentem ostravské opery a od roku 1998 i jejím šefdirigentem. Pět sezón (1987–1992) působil také jako dirigent ostravské opery. Během více jak tří desítek let nastudoval prakticky inscenace všech hudebních žánrů: operety (*Mamzelle Nitouche*, *Noc v Benátkách*, *Madame Favart*, *Hraběnka Marica*, *Giuditta*), muzikály (*Hello, Dolly!*, *Crazy for You*, *Fantom Opery*, *My Fair Lady*), opery (*Carmen*, *Zlato Rýna*, *Faust a Markétka*) i balety (*Andersen*, *Z pohádky do pohádky*). Sám také komponoval a jeho úžasná, vždy do detailu promyšlená barevná instrumentace, dala jeho hudebním dílům svůj půvab (například hudební

komedie *Liliomfi*, *Švejk*, *Klaun*, balet *Spěch* ad.). Velmi zajímavá byla také jeho spolupráce s ostravským studiem České televize, kde například vytvořil scénickou hudbu k seriálu s ostravskou tematikou režiséra Aloise Müllera. Na prvním snímku si připomeňme Matějkovu hudební komedii *Liliomfi* z roku 1993 (první ostravskou premiéru měla v roce 1972), kde jednu z hlavních rolí, Szelemfiho, ztvárnil člen operetního souboru Miroslav Urbánek, který vzpomíná: „*Liliomfi* je původně velmi dobrá maďarská činoherní komedie, která ovšem pro provozování v hudebním souboru potřebovala hudbu. Dirigent Matějka, který měl s kompozicí tohoto druhu velké zkušenosti, se úkolu zhostil se šarmem sobě vlastním – se svou promyšlenou orchestrací napsal hudbu, která pozvedla kvalitu činoherní předlohy. Nikdy jeho hudba nebyla jenom funkční, ale plně se podřídila charakteru děje a postav.“ Druhý snímek je z úspěšného dětského baletu *O loupežníku Rumcajsovi* (československá

premiéra 15. 11. 1975). Balet na motivy známé pohádky vytvořilo silné trio: libretista, choreograf a režisér Albert Janíček, výtvarník scény a kostýmů, malíř Radek Pilař, skladatel a dirigent Ladislav Matějka. Eva Sýkorová, redaktorka programu, píše: „...*O loupežníku Rumcajsovi* sám říká, že je v podstatě vyvrcholením jeho současné tvůrčí cesty. Tato pohádka byla pro něj neobyčejně přitažlivá (...) v baletní podobě má právě hudba nahradit literárně svéráznou a osobitou řeč Václava Čtvrťky ...“. Připomeňme ještě jednu pohádku, tehdejší českou operní novinku, Matějkovy *Broučky* (premiéra 21. 10. 1995, režie Miloslav Nekvasil). Opera o třech jednáních s podtitulem „pro malé i velké diváky“ získala v roce 1997 čestnou cenu „Libušku“ na festivalu české operní tvorby. Na snímku tehdejší členka karvinského sboru Permoník Lenka Waśniowska (Běruška) a tehdejší člen Operního studia NDM Rudolf Medňanský (Brouček) s Bohuslavou Návratovou (Janinka). (kp)

Arnošt Borovec jako Szilvai, Janka Hošťáková jako Maryška, Marcel Školout jako Liliomfi, Rudolf Sobotka jako Duri, Blanka Morysová jako Erži, Karel Čepěk jako Kányavi (Ede Szigligeti-Ladislav Matějka: *Liliomfi*, premiéra 23. 10. 1993) Foto Josef Hradil

Petr Ásmus jako Rumcajs, Tomáš Kyndl jako Starosta Humpál a členky tehdejšího ostravského baletního souboru v inscenaci *O loupežníku Rumcajsovi* Foto František Krasl

Z Matějkovy opery *Broučci* Foto Josef Hradil

ALICE KVASNICOVÁ

(18. 4. 1942, Brno)

Alice Kvasnicová s Richardem Böhmem (Fryderyk Chopin: *Solidy*, premiéra 21. 4. 1979) Foto Vladimír Dvořák

Alice Kvasnicová (Myrtha) s Jurijem Pavlovičem Plavnikem (Albert) v inscenaci *Giselle* Foto František Krasl

V druhé polovině dubna oslaví 70 let dlouholetá sólistka a později také asistentka choreografie ostravského baletu Alice Kvasnicová. Alici Kvasnicovou přijal v roce 1962 do ostravského angažmá tehdejší šéf baletu Emerich Gabzdyl. V Ostravě plánovala zůstat pouze dvě tři sezóny a pak se vrátit do Brna, ale nakonec se jí stala domovem a jak sama poznamenává: „*Měla jsem tu možnost dělat dobré divadlo a za svou taneční*

éru jsem měla opravdu štěstí na role a taneční partnery, především Richarda Böhma. Byl také rodilým Brňákem, mým bezvadným kamarádem a – jak bych to řekla – v tanci jsme vždy našli společnou řeč, dokázali jsme navzájem vnímat v pohybu toho druhého. Na odchod nebylo pomyslení, hlavně díky bezvadné práci, kolektivu, rodině!“

Alice Kvasnicová se setkala také s celou řadou významných choreografů. Jedním z nich byl slovenský choreograf Jozef Zajko, který nastudoval v ostravském divadle inscenaci *Giselle* (premiéra 31. května 1975). „*Moje úplně první setkání s tak vynikajícím tanečním pedagogem a choreografem. Musím připomenout, že jsme se potkali ještě jednou o devět let později a opět u inscenace Giselle a opět jsem v ní ztvárnila roli Myrthy.*“ Na snímku s Jurijem Pavlovičem Plavnikem v roli Alberta.

Díky tehdejšímu šéfovi baletu Albertu Janíčkovi se setkala Alice Kvasnicová s dalším hostujícím choreografem Alexandrem Lembergem, tehdejším šéfem baletu v divadle v Rize. „*Lemberg byl vynikající člověk, spolupracovat s ním bylo*

Alice Kvasnicová (Kleopatra) s Richardem Böhmem (Antonius) v inscenaci *Antonius a Kleopatra* (československá premiéra 30. 4. 1976) Foto František Krasl

věděla Alice Kvasnicová jednoznačně, že výrazové dramatické role. Takovou rolí byla určitě Tolgonaj v Moldobasanově baletu *Matčino pole* (premiéra 9. 5. 1980) v choreografii Jiřího Němečka, tehdejšího šéfa baletu brněnského divadla. „*Krásné představení, milovala jsem její! Byla to velmi náročná a krásná role, protože jsem musela vytvořit složitý charakter ženy-matky, která na jevišti prožije celý svůj život, od mládí až po stáří, do kterého tvrdě zasáhne válka.*“

Alice Kvasnicová vytvořila mimo jiné řadu tanců v operách a operetách, tančila na zájezdech divadla v Itálii, Španělsku, Polsku, úspěšném zájezdu v Rize s baletem Slovenské tance a další. Ostatně říká:

„*Balet byl pro mě celý život!*“ (kp)

Alice Kvasnicová jako Tolgonaj v baletu *Matčino pole* (premiéra 9. 5. 1980) Foto Josef Hradil

Po premiéře koncertního uvedení Věci Makropulos: hudební ředitel opery **Robert Jindra** (hudební nastudování) s **Evou Urbanovou** (Emilia Marty) a **Alešem Brisceinem** (Albert Gregor) Foto *Martin Popelář*

Po premiéře koncertního uvedení Věci Makropulos: **Eva Urbanová** s ředitelem Národního divadla moravskoslezského **Jiřím Nekvasilem** Foto *Martin Popelář*

Primátor města Ostravy **Petr Kajnar** s ředitelem Národního divadla moravskoslezského **Jiřím Nekvasilem** Foto *Martin Popelář*

Po premiéře činohry Pygmalion: zleva **Renáta Klemensová** (Slečna Eynsford-Hillová), **Marie Logojdová** (Paní Eynsford-Hillová), **Anna Cónová** (Paní Pearceová), **Petr Houska** (Plukovník Pickering), **Lada Bělašková** (Liza Doolittlová), **David Viktora** (Henry Higgins), **Veronika Forejtová** (Paní Higginsová), **František Večeřa** (Alfred Doolittle) Foto *Radovan Štátný*

Po pohádkové premiéře činohry Sůl nad zlato: zleva **Robert Urban** (2. trpaslík), **Dalibor Dufek** (3. trpaslík), **Tomáš Jirman** (1. trpaslík, Vyslanec, Chalupník a v neposlední řadě spolurežisér inscenace) **Jiří Sedláček** (Kuchař), **Andrea Mohylová** (Maruška), **Jan Fišar** (Král), **Veronika Lazorčáková** (Liběna), **Vladimír Polák** (Šašek), **Petra Lorencová** (Adéla), **Alexandra Gasnářková** (Babička) Foto *Radovan Štátný*

Členka uměleckého souboru opereta/muzikál **Hana Fialová** na tiskové konferenci u příležitosti zveřejnění nominací na Ceny Thálie s dramaturgem **Patrickem Frídrichovským** a hercem **Tomášem Töpferem** Foto *Martin J. Polák*

Po premiéře opery Romeo a Julie: zleva **Erika Šporerová** (Gertrude), **Marianna Pillárová** (Stéphano), **Martin Gurbal** (Bratr Laurent), **Luciano Mastro** (Roméo), **Kateřina Kněžíková** (Juliette), **Tomáš Brauner** (hudební nastudování, dirigent) Foto *Martin Popelář*

Sólo pro **Veroniku Forejtovou**: zleva moderátoři večera **Pavlína Kafková** a **Vladimír Polák**, oslavenkyně **Veronika Forejtová** a gratulant **Marek Holý** Foto *Radovan Štátný*

JANÁČEK – DIVOKÝ PANÁČEK: skladatel a muzikolog **Miloš Štědroň** při debatě u příležitosti uvedení Věci Makropulos v klubu Fiducia Foto *Antonín Dvořák*

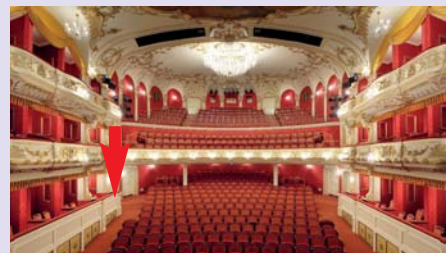
Francouzský hudební skladatel **Armand Amar** s uměleckým šéfem baletního souboru **Igorem Vejsadou** Foto *Martin Popelář*

18. února vystoupil v roli Romea v Gounodově opeře Romeo a Julie světový tenorista **Charles Castronovo**. Na snímku společně s představitelkou **Julie Kateřinou Kněžíkovou** Foto *Martin Popelář*

Lóže primátora a statutárního města Ostrava v NDM

Od 1. března 2012 bude mít primátor a nejvyšší zástupci statutárního města Ostravy v obou divadlech NDM svou lóži. Inspirací nám a vedení města byla řada evropských divadel. Například v Kodani od roku 1836 existuje institut „královské lóže“, kde platí pravidlo, že tato lóže musí být během premiér vždy obsazená.

Šipky vyznačují lóži primátora a statutárního města Ostrava v obou budovách NDM

Předpremiéra baletu Padající andělé ve Věznici Heřmanice

Připravovaná baletní inscenace PADAJÍCÍ ANDĚLÉ choreografa Philippa Talarda na hudbu Armanda Amara (1953) je poctou dětem narozeným neznámé matce a neznámému otci, lidem bez domova, všem, kteří byli opuštěni nebo odmítnuti společností. Rozhodli jsme se předpremiéru tohoto představení věnovat a zahrát těm, o kterých představení pojednává. Proto se dvě předpremiérová představení odehrají 8. a 9. března 2012 ve zcela nezvyklém prostředí Věznice Heřmanice. Umělecká reflexe Philippa Talarda bude multidisciplinárním projektem, kvůli kterému se choreograf obklopil týmem umělců z mnoha profesí. Kromě baletu NDM se jej zúčastní herci, operní pěvkyně, cirkusoví artisté a také vězni z Heřmanic, jejichž zapojení má úzkou souvislost s obsahem připravované inscenace.

Moskva → Petušky na pomoc nádraží v Ústí nad Orlicí. Přijďte se!

Nádraží Ústí nad Orlicí

Všichni známe nádraží v Ústí nad Orlicí z roku 1874, kterým se můžeme kochat při cestě vlakem do Prahy. V minulosti hrozila demolice, nyní se uvažuje o stavbě nové budovy, čímž by „stará dáma“ přišla o svou funkci a i nadále chátrala. Občanskému sdružení Nádraží nedáme! jehož členy jsou kromě expertů také režisérka Olga Sommerová, novinář a senátor Jaromír Štětina a další umělci, se podařilo vzbudit celorepublikový zájem o tuto unikátní stavbu, zapsat nádražní budovu mezi kulturní památky a odvrátit tak její plánované zbourání. Jako výraz podpory sdružení Nádraží nedáme! odehraje činohra NDM svou kultovní inscenaci o alkoholících na nádraží a ve vlaku kdesi v Rusku v restauraci nádraží v Ústí nad Orlicí 12. března v 18.00 hodin. Ouvertura i coda představení se odehraje ve vlaku RegioJet, kterého se herci zmocní již od zastávky Ostrava-Stodolná. Takový happening se neopakuje každý den! Pojedete taky?

Školy, frankofilové a milovníci baletu – otevřeme pro vás zkoušku Padajících andělů!

Nahlédněte do tvůrčího procesu přípravy baletu NDM *Padající andělé*, který je veřejností sledován s velkým očekáváním. Můžete pozorovat práci choreografa, tanečníků, herců, cirkusových umělců a odsouzených vězňů, kteří jsou do tohoto představení zapojeni. Následovat bude diskuse s inscenačním týmem a účinkujícími, např. na téma Jeana Geneta, jehož životem a dílem je představení inspirováno, nebo spolupráce s Věznici Heřmanice. Otevřená zkouška na jevišti se uskuteční 13. března od 10.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona a je určena všem divákům.

KULTURNÍ MANAŽEŘI, ZBYSTŘETE!

Na 14. března (Multižánrové centrum Cooltour, výstaviště Černá louka, pavilon C1 – vchod z ulice U Výstaviště) od 9.30 do 13.00 hodin zveme kulturní manažery od příspěvkových organizací po nezávislé kulturní iniciativy na seminář **Bretta Egana**, ředitele DeVos Institute of Arts Management v Kennedy Center (Washington), který představí příručku „Cyklus“, shrnující nej-

efektivnější způsoby řízení, zejména plánování a marketingu kulturních organizací. POVINNÁ REGISTRACE: Dita Eibenová, Národní divadlo moravskoslezské, dita.eibenova@ndm.cz (uveďte jméno, název organizace, pozici). Seminář v Ostravě pořádá Velvyslanectví USA, Národní divadlo moravskoslezské, Multižánrové centrum Cooltour a ProCulture.

ČECHOV A TŘI KUŘAČKY VE FIDUCII

Režisér Petr Lébl, řekl, že Anton Pavlovič není žádná „prdlavka“ a že se Čechov pro něj stal „lehkou drogou“. Nejen pro něj. Zveme Vás na diskusní komponovaný pořad ČECHOV A TŘI KUŘAČKY v Antikvariátu a klubu Fiducia ve středu 21. března v 18.00 hodin. Činohra NDM bude totiž v březnu Čechovem prosáklá skrz naskrz – chystá premiéru *Ivanova*, který i 125 let od svého vzniku neztrácí nic ze své aktuálnosti, a premiéru současné hry *Kuřačky*, inspirované *Třemi sestrami*. Proč pořád ten Čechov?! Hosty čechovovského večera budou **Anna Saavedra**, autorka hry *Kuřačky*, **Janka Ryšánek Schmiedtová**, režisérka *Kuřaček*, a držitel Cen Alfréda Radoka **Štěpán Pácl**, režisér *Ivanova*. Ukázky z obou inscenací představí herci NDM. Modereje Eva Lenartová, redaktorka ČRo Ostrava.

STRAVINSKIJ OSTRAVA 2012 a FILM

Série doprovodných programů k opeře *Život prostopášníka* Igora Stravinského pokračuje. Po únorové besedě s tvůrci v Domě knihy Librex (22. února) a přednášce Vlasty Reittererové „Čiň čertu dobře...“ aneb zhudebněné obrázky Igora Stravinského ve Fiducii (28. února) následuje filmová projekce filmu *Coco Chanel & Igor Stravinsky* 4. dubna v Minikínokavárně v 17.00 a 19.30 hodin. Francouzský film z roku 2009 vypráví o vztahu Coco Chanel, která svými modely vnesla nový závan do světa ženské módy, a Stravinského, který změnil hudební vkus. Veřejná projekce je umožněna díky laskavému souhlasu producenta Eurowide Film Production.

MARTIN JEMELKA O ARMIDĚ VE FIDUCII

Armida (premiéra 3. května 2012 v Divadle Antonína Dvořáka) – sci-fi opera pro 21. století, 26. dubna 2012, Antikvariát a klub Fiducia v 18.00 hodin. Těžko bychom hledali většího obdivovatele poslední Dvořákovy opery než historika a hudebního publicistu PhDr. Martina Jemelku, PhD., který zároveň dokáže o tomto díle hovořit se stejným zaujetím a vášní jako o ostravských dělnických koloniích, kterým se také dlouhodobě profesně věnuje. Martin Jemelka, kterého znáte z ČRo – Vltava nebo časopisu Harmonie, přitažlivost a aktuálnost námětu *Armidy* podle eposu Torquata Tassa Osvobozený Jeruzalém spatřuje v jeho exotičnosti, zobrazení střetu křesťanského a islámského světa, vášně a erotiky. (de)

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14

701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava

telefon: 596 276 111

e-mail: predprodej@ndm.cz

www.ndm.cz

VSTUPENKY OBDRŽÍTE

- na www.ndm.cz, kde si vstupenky on-line zakoupíte a v pohodlí domova hned vytisknete

- v předprodeji na ulici Čs. legií, vedle Divadla Jiřího Myrona:

pondělí	12.00 – 17.00
úterý až pátek	8.00 – 17.00
sobota	9.00 – 12.00

předprodej telefon: 596 276 203
596 276 242
obchodní oddělení telefon: 596 276 189
objednávky vstupenek nad 10 ks

- hodinu před začátkem představení u pokladny:

v Divadle Antonína Dvořáka	telefon: 596 276 420
v Divadle Jiřího Myrona	telefon: 596 276 135

- v prodeji předplatného na ulici Čs. legií, vedle Divadla Jiřího Myrona

pondělí	12.00 – 17.00	
úterý	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
středa	8.00 – 13.00	13.30 – 17.00
čtvrtek	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
pátek	8.00 – 12.00	

předplatné telefon: 596 276 202

Předprodej vstupenek na všechna představení NDM

a na veřejné generálky v předprodeji. Vstupenky na veřejné generálky se prodávají jeden den před jejich konáním. Ceník vstupenek na jednotlivá představení a podmínky poskytování slevy při hromadných návštěvách seniorů, žáků a studentů jsou vyvěšeny u pokladny předprodeje. Na předpremiéry – veřejné generálky pro seniory – jednotné vstupné.

ZBYLÉ VSTUPENKY NA PŘEDSTAVENÍ V PŘEDPLATNÉM I MIMO PŘEDPLATNÉ V PRODEJI HODINU PŘED ZAČÁTKEM PŘEDSTAVENÍ PŘÍMO V DIVADLE JIŘÍHO MYRONA A DIVADLE ANTONÍNA DVOŘÁKA. VSTUPENKY PRODÁVÁME NA 6 MĚSÍCŮ PŘEDEM!

Navštivte naše internetové stránky www.ndm.cz

Závodní jídelna

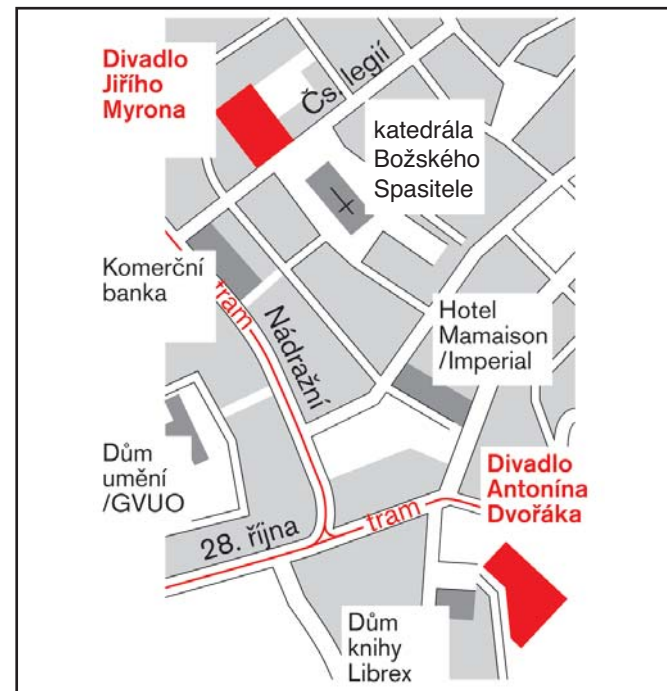
Národní divadlo moravskoslezského, příspěvková organizace statutárního města Ostrava,

Vám nabízí
jedinečnou možnost
stravování

Další informace na www.ndm.cz

VEDENÍ NDM

Ředitel	Jiří Nekvasil
Správní ředitelka a šéfka financí	Miloslava Hercíková
Hudební ředitel opery	Robert Jindra
Šéf činohry	Pavel Šimák
Šéf baletu	Igor Vejsada
Šéfka operety/muzikálu	Gabriela Petránková
Šéf výpravy	David Bazika
Šéfka marketingu	Eliška Nováková
Technický šéf	Stanislav Muntág
Provozní šéf	Karel Ulrich

ZLATÁ KARTA NDM
PRAVIDELNÁ NÁVŠTĚVA DIVADLA
OBOHACUJE!
ČÍM VÍCE CHODÍTE, TÍM VÍCE ŠETŘÍTE.

e-Vstupenka:
vstupenky nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz

Národní divadlo moravskoslezské nabízí k pronájmu **nahrávací studio**.

Je vybudováno v nové části budovy Divadla Antonína Dvořáka. Studio je zcela oddělené od ostatního provozu divadla. Jeho rozměry a akustika umožňují nahrávání až 80členného orchestru. Další informace a technické parametry na www.ndm.cz

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

1. ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA – premiéra	PP	18.30	O
3. ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA – druhá premiéra	MP	18.30	O
4. PYGMALION – zájezd Mahenovo divadlo Brno		19.00	Č
5. PYGMALION	Č7	18.30	Č
6. LA TRAVIATA	MIMO	18.30	O
8. ROMEO A JULIE	C	18.30	O
9. ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA	D	18.30	O
10. NĚCO V NÍ JE	PS2	18.30	Č
14. NĚCO V NÍ JE	II.	18.30	Č
15. ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA	VOP	18.30	O
16. PYGMALION	IV.	18.30	Č
17. NĚCO V NÍ JE	X.	18.30	Č
18. NABUCCO	ZP1	16.00	O
20. ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA	E	18.30	O
21. ROMEO A JULIE	F	18.30	O
22. PYGMALION	C	18.30	Č
23. ORFEUS V PODSVĚTÍ	D+P7	18.30	O
25. ROMEO A JULIE	N	15.00	O
27. BOHÉMA	V.	18.30	O
29. IVANOV – premiéra	PP	18.30	Č
30. BOHÉMA	IV.	18.30	O
31. IVANOV – první repríza	MP	18.30	Č
ZKUŠEBNA DIVADLA ANTONÍNA DVOŘÁKA			
28. KUŘAČKY – premiéra	MIMO	18.30	Č
31. KUŘAČKY	MIMO	18.30	Č

POLSKÁ KREV Foto Radovan Šťastný

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

1. JEJÍ PASTORKYNĚ	VII.	18.30	Č
2. MRAŽÍK	IV.	18.30	OPTA/M
3. SŮL NAD ZLATO	X.	18.30	Č
4. MRAŽÍK	MIMO	16.00	OPTA/M
6. MARAT/SADE	E	18.30	Č
7. SŮL NAD ZLATO	F	18.30	Č
8. SŮL NAD ZLATO	ZP3	18.30	Č
9. POLSKÁ KREV	P	18.30	OPTA/M
10. DIVOTVORNÝ HRNEC	MIMO	18.30	OPTA/M
11. NOC NA KARLŠTEJNĚ	N	15.00	OPTA/M
13. POLSKÁ KREV	V.	18.30	OPTA/M
14. DIVOTVORNÝ HRNEC	ZP2	18.30	OPTA/M
15. POLSKÁ KREV	VII.	18.30	OPTA/M
16. MRAŽÍK	školy	10.00	OPTA/M
17. DIVOTVORNÝ HRNEC	PS	18.30	OPTA/M
20. DONAHA! (Hole dupy) ABEND Ostravská řada		18.30	Č
22. PADAJÍCÍ ANDĚLÉ – premiéra	PP	18.30	B
23. POLSKÁ KREV	P2	18.30	OPTA/M
24. PADAJÍCÍ ANDĚLÉ – druhá premiéra	MP	18.30	B
25. MRAŽÍK	MIMO	16.00	OPTA/M
27. PARDON MY ENGLISH	MIMO	18.30	OPTA/M
28. POLSKÁ KREV	II.	18.30	OPTA/M
29. PADAJÍCÍ ANDĚLÉ	VII.	18.30	B
30. NOC NA KARLŠTEJNĚ	MIMO	18.30	OPTA/M
31. MRAŽÍK	X.	18.30	OPTA/M

DIVADELNÍ KLUB

1. MOSKVA → PETUŠKY	MIMO	18.30	Č
---------------------	------	-------	---

KLUB PARNÍK

24. CESTOMÁNIE S OPERETOU	MIMO	19.00	OPTA/M
---------------------------	------	-------	--------

SŮL NAD ZLATO Foto Radovan Šťastný

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

3. ABSOLVENTSKÝ KONCERT TANEČNÍHO ODDĚLENÍ JKGO	MIMO	18.30	B
4. IVANOV	F	18.30	Č
5. NABUCCO	MIMO	18.30	O
6. GALAKONCERT EVY URBANOVÉ	MIMO	18.30	O
10. BOHÉMA	VOP	18.30	O
13. IDEÁLNÍ MANŽEL	MIMO	18.30	Č
14. ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA	X.	18.30	O
15. PYGMALION	MIMO	16.00	Č
17. PYGMALION	E	18.30	Č
18. AMADEUS	MIMO	18.30	Č
19. IDEÁLNÍ MANŽEL	MIMO	18.30	Č
20. IVANOV	D	18.30	Č
21. BOHÉMA	PS	18.30	O
22. ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA	N	15.00	O
24. DÁMA S KAMÉLIEMI	V.	18.30	B
25. LA TRAVIATA	MIMO	18.30	O
26. ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA	VII.	18.30	O
28. AMADEUS – derniéra	MIMO	18.30	Č
29. PYGMALION	MIMO	16.00	Č
30. PYGMALION	školy	10.00	Č

ZKUŠEBNA DIVADLA ANTONÍNA DVOŘÁKA

4. KUŘAČKY	MIMO	18.30	Č
20. KUŘAČKY	MIMO	18.30	Č

PYGMALION Foto Radovan Šťastný

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

1. MRAŽÍK	RP	16.00	OPTA/M
3. SŮL NAD ZLATO	E	18.30	Č
4. DIVOTVORNÝ HRNEC	MIMO	18.30	OPTA/M
5. PADAJÍCÍ ANDĚLÉ	C	18.30	B
6. POLSKÁ KREV	D	18.30	OPTA/M
10. SŮL NAD ZLATO	V.	18.30	Č
11. PADAJÍCÍ ANDĚLÉ	II.	18.30	B
12. PADAJÍCÍ ANDĚLÉ	školy	10.00	B
12. MARAT/SADE	VII.	18.30	Č
13. NOC NA KARLŠTEJNĚ	IV.	18.30	OPTA/M
14. DIVOTVORNÝ HRNEC	PS2	18.30	OPTA/M
15. SŮL NAD ZLATO	SP	11.00	Č
17. NOC NA KARLŠTEJNĚ	MIMO	18.30	OPTA/M
18. POLSKÁ KREV	F	18.30	OPTA/M
19. NOC NA KARLŠTEJNĚ	C	18.30	OPTA/M
20. PADAJÍCÍ ANDĚLÉ	P	18.30	B
21. HABAŽÚRA	MIMO	18.30	Č
25. JEJÍ PASTORKYNĚ	II.	18.30	Č
26. DIVOTVORNÝ HRNEC	MIMO	18.30	OPTA/M
27. MARAT/SADE	IV.	18.30	Č
28. POLSKÁ KREV	MIMO	18.30	OPTA/M
29. SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ	MIMO	16.00	B
30. SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ	školy	10.00	B
DIVADELNÍ KLUB			
25. MOSKVA → PETUŠKY	MIMO	18.30	Č

Červeně označené dny – so, ne, svátky
Označení souboru
O – opera, Č – činohra, B – balet, OPTA/M – opereta/muzikál
E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., X., RP, SP, PS, PS2, VOP, Č7, PP, MP – předplatitelské skupiny
Z – zadáno

DÁMA S KAMÉLIEMI Foto Martin Popelář

REPERTOÁR

OPERA

Igor Stravinskij ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA 1.3. (18.30), 3. 3. (18.30), 9. 3. (18.30), 15. 3. (18.30), 20. 3. (18.30), 14. 4. (18.30), 22. 4. (15.00), 26. 4. (18.30)
Giuseppe Verdi LA TRAVIATA 6. 3. (18.30), 25. 4. (18.30)
Charles Gounod ROMEO A JULIE 8. 3. (18.30), 21. 3. (18.30), 25. 3. (15.00)
Giuseppe Verdi NABUCCO 18. 3. (16.00), 5. 4. (18.30)
Jacques Offenbach ORFEUS V PODSVĚTÍ 23. 3. (18.30)
Giacomo Puccini BOHÉMA 27. 3. (18.30), 30. 3. (18.30), 10. 4. (18.30), 21. 4. (18.30)
GALAKONCERT EVY URBANOVÉ 6. 4. (18.30)

ČINOHRA

Gabriela Preisssová JEJÍ PASTORKYNĚ 1. 3. (18.30), 25. 4. (18.30)
Venedikt Jerofejev MOSKVA → PETUŠKY 1. 3. (18.30), 25. 4. (18.30)
Božena Němcová – Jan Alda SŮL NAD ZLATO 3. 3. (18.30), 7. 3. (18.30), 8. 3. (18.30), 3. 4. (18.30), 10. 4. (18.30), 15. 4. (11.00)
Terence McNally – David Yazbek DONAHA! (Hole dupy) 20. 3. (18.30)
Peter Weiss MARAT/SADE 12. 4. (18.30), 27. 4. (18.30)
Michael Cooney HABAĐÚRA 21. 4. (18.30)
George Bernard Shaw PYGMALION 4. 3. (19.00), 5. 3. (18.30), 16. 3. (18.30), 22. 3. (18.30), 15. 4. (16.00), 17. 4. (18.30), 29. 4. (16.00), 30. 4. (10.00)
Alan Ayckbourn NĚCO V NÍ JE 10. 3. (18.30), 14. 3. (18.30), 17. 3. (17.30)
Anna Saavedra KUŘAČKY 28. 3. (18.30), 31. 3. (18.30), 4. 4. (18.30), 20. 4. (18.30)

Anton Pavlovič Čechov IVANOV 29. 3. (18.30), 31. 3. (18.30), 4. 4. (18.30), 20. 4. (18.30)
Oscar Wilde IDEÁLNÍ MANŽEL 13. 4. (18.30), 19. 4. (18.30)
Peter Shaffer AMADEUS 18. 4. (18.30), 28. 4. (18.30)

BALET

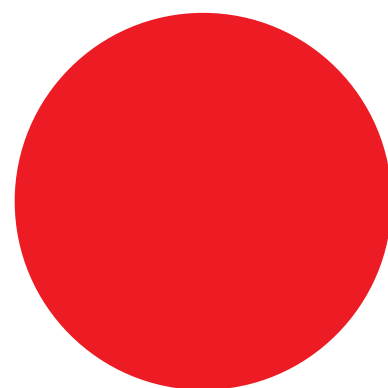
Armand Amar PADAJÍCÍ ANDĚLÉ 22. 3. (18.30), 24. 3. (18.30), 29. 3. (18.30), 5. 4. (18.30), 11. 4. (18.30), 12. 4. (10.00), 20. 4. (18.30)
Giuseppe Verdi DÁMA S KAMÉLIEMI 24. 4. (18.30)
Bogdan Pawłowski – Witold Borkowski SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ 29. 4. (16.00), 30. 4. (10.00)

OPERETA/MUZIKÁL

Boris Urbánek – Nikolaj Budaškin – K. M. Walló – Jiří Sedláček MRAZÍK 2. 3. (18.30), 4. 3. (16.00), 16. 3. (10.00), 25. 3. (16.00), 31. 3. (18.30), 1. 4. (16.00),
Oskar Nedbal POLSKÁ KREV 9. 3. (18.30), 13. 3. (18.30), 15. 3. (18.30), 23. 3. (18.30), 28. 3. (18.30), 6. 4. (18.30), 18. 4. (18.30), 28. 4. (18.30)
Burton Lane – Edgar Yip Harburg – Fred Saidy DIVOTVORNÝ HRNEC 10. 3. (18.30), 14. 3. (18.30), 17. 3. (18.30), 4. 4. (18.30), 14. 4. (18.30), 26. 4. (18.30)
Karel Svoboda, Jiří Štaidl, Eduard Krečmar, Zdeněk Podskalský, Zdeněk Podskalský ml., Jaroslav Vrchlický NOC NA KARLŠTEJNĚ 11. 3. (15.00), 30. 3. (18.30), 13. 4. (18.30), 17. 4. (18.30), 19. 4. (18.30)
CESTOMÁNIE S OPERETOU 24. 3. (19.00)
George Gershwin – Ira Gershwin PARDON MY ENGLISH 27. 3. (18.30)

Půl hodiny před každým operním představením
jsou pro Vás připraveny DRAMATURGICKÉ ÚVODY
k danému titulu ve foyer 1. balkónu
Divadla Antonína Dvořáka.

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace,
je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava.

Aktivita Národního divadla moravskoslezského
jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky
a Moravskoslezským krajem.

PARTNER BALETNÍCH PŘEDSTAVENÍ

Předprodej vstupenek

OSTRAVA!!!

www.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

www.ndm.cz

FOTO MĚSÍCE

Eva Urbanová
Věc Makropulos
Foto Daniel Jäger